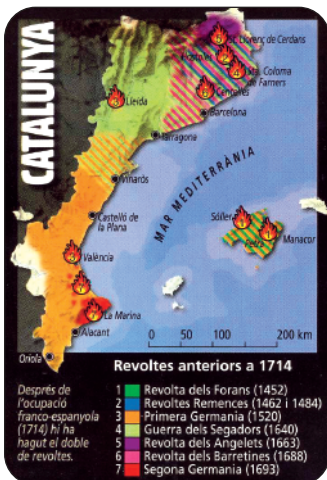

l'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatalla.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.com

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVII. NÚMERO 625

15 D'ABRIL DEL 2008

PREU: 2 €

S'ARENAL DE MALLORCA

Fa un any que na Yessica Vadell regenta la Perruqueria STYL al carrer Arenes de Bilbao, 3 de s'Arenal. A la foto amb la seva filla Janet. Tel. 971 262 469

Fa 15 dies que en Pep Crespí i la seva esposa Beate regenten la Cafeteria Ses Meravelles a l'Avinguda Son Rigo de s'Arenal. Despatxen el plat d'el dia a 5'50. Tel. 971 265 339

FIRA DE SANT FRANCESC DE MURO

En Biel Gamundí és promotor i mestre d'obres retirat. Ara fa un any que se dedica totalment a la pintura abstracta. Te la galeria d'art amb altres pintors que fan feina per ell al carrer de Santa Anna, 11 de Muro. Tel. 871 999 888

Fa 2 anys que en Joan Febrer regenta la botiga Sa Bresca de decoració i cera a la Plaça de l'Enginyer Barceló, 3 de Manacor. 971 550 375

En Joan Rigo, president, Miquel Àngel, secretari i Maria Vallbona tresorera de la Associació de Bonsais Llevant. Tenen la seu al Molí d'en Polit de Manacor. Tel. 606 845 572

Ocellota de la setmana

Jim Beam (31/03/2008)

Diana

Em casaria amb na Diana
Si no fos pas tant marrana
Com li agrada la mandanga
Sembla que sigui de can Fanga
Però algun dia una alegria
Segur que li donaria
Si aconseguís que s'hi poses bé
La penetraria amb el samaler.

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

L'alta jerarquia catòlica fou, a Catalunya, abans catalana que vaticana fins als darrers reis del Casal de Barcelona

El final del Casal de Barcelona fou caòtic: les unions, la pesta negra, la invasió castellana, les constants guerres contra Gènova i a Sardenya, la creixent pirateria berberesca, la corrupció cortesana, les divisions entre els braços, la decadència en el comerç mediterrani, la pèrdua de Grècia... La Monarquia catalana entra en col·lapse.

Després de Lluï, els trets antisemites i integristes es fan forts a casa nostra, Vicenç Ferrer n'és un exemple. Davant les divisions internes, els germans Ferrer aposten per un poder reial fort, els Trastàmara castellans. Una decisió nacionalment compromesa, però políticament realista. En aquella època Castella tenia ja plena hegemonia peninsular i el Trastàmara "nostre" era el personatge castellà més ric, i pretendent al tron castellà (comprà el tron català com a trampolí per fer-se amb Castella, que finalment aconseguiren a través dels "Reis Catòlics", el nét seu).

El Casal de Barcelona havia arribat a veure's tan relligat de mans que el Cerimoniós fins i tot no havia pogut fer res davant la invasió d'Aragó i València per Pedro el Cruel per manca de fons de les Corts, que li exigien a canvi més privilegis. Cabrejat, aquest maquiavèlic rei nostre s'exclama que arribarà el dia que "Catalunya no tindrà pus rei".

Durant el Renaixement hi ha bisbes absentistes. Es tracta de càrrecs concedits a membres d'altres famílies aristocràtiques que fan de la carrera eclesial una man-

era de recollir diners i honors (tal com ha fet fins ara la Cúria Vaticana amb el patriciat italià). Fins ací l'Església Catalana forma una unitat des del Rosselló fins a Alacant i Tarragona es disputa amb Toledo la seu peninsular principal.

Però a partir de Carles I, els bisbes que nomenen són tots forasters, amb el fi d'introduir sigilosament la castellànització a través de la religió, de gaidó, ja que les Corts dificultaven de gran manera una penetració directa.

Fins a les acaballes del s. XVIII quasi tots els bisbes dels Països Catalans són sistemàticament castellans, andalusos, etc. Pràcticament ni un d'autòcton. Els pactes Madrid-Vaticà funcionaven com a una maquinària destructora contra Catalunya, perquè Madrid era el braç militar del Papa contra els protestants i, a canvi, li concedeix el que Madrid vol: els altres regnes peninsulars i carta blanca contra l'Amèrica. Fins i tot quan Portugal intenta separar-se el 1640, l'alta Jerarquia portuguesa segueix ordres vaticanes i s'oposa a la independència portuguesa.

Durant la Guerra de Successió l'alta Jerarquia és forastera i botiflera totalment i igualment els jesuïtes, braç fort del Papa. En canvi, el clergat català és massivament austriacista i molt actiu fins i tot militarment (intervenen en negociacions, a alertar el poble i fins i tot en actes armats de defensa, com a la crema de Vila-real).

Gran part dels bisbes tenen la carre-

ra diplomàtica. Consideren que són TAMBÉ, representants d'un Estat estranger, el Vaticà, ja que l'Església Romana és un monstre de dos caps: multinacional religiosa i Estat amb diplomàcia, que defensa interessos mundanals tant com pot.

Bona part de l'alta Cúria són simplement diplomàtics de carrera, sovint de bones famílies patrícies italianes. Gran part són homosexuals que han agafat aquesta eixida, igual que gran part del clergat i prou Papes (com Pau VI o el mateix Ratzinger, segons sembla).

L'Església Catòlica és una estructura rígida, medieval, autocràtica i piramidal -però molt ben organitzada i amb una quantiosa informació privilegiada que amb prou feines podem imaginar- on és difícil que els bisbes vagin gaire pel seu compte. Hi ha un concordat (diplomàtico-religiós entre el Vaticà i Madrid). Això vol dir que ells pacten com a ens jurídics sobirans a les esquesnes dels pobles i també dels bisbes.

Fa molts anys que la Conferència Episcopal catalana formada per 11 bisbes volen constituir-se en Conferència autònoma. De fet fa molt que es desvinculen de la COPE. Però els acords Vaticà-Madrid no els deixen.

Els catalans tenim un greu problema religiós.

Des del s. XIII que el Vaticà està en guerra més o menys intensa contra la nostra pàtria, amb l'aliança prou permanent amb França i Castella (hi som

encaixonats).

Tanmateix el poble català ha estat sempre catòlic.

L'Església Catòlica és molt piramidal, molt rígida, i és ben difícil la varietat i deseixir-se'n (a diferències dels grups protestants, per ex., que són prou més laxos i lliures).

És molt difícil que els bisbes catalans hi puguin fer gran cosa per la rigidesa de l'estructura eclesial on són inserits.

Els bisbes catalans són bàsicament catalanistes, mentre que els espanyols són bàsicament espanyolistes, són realitats distintes. De fet els bisbes catalans no sufraguen la COPE (que sí sufraguen grups catòlics com els jesuïtes, el dominics, etc.), ans tenen la pròpia ràdio: Ràdio Estel, en català i prou catalanista.

No devem en cap moment actuar contra el clergat catòlic català, sinó cercar-hi una aliança.

Per un altre cantó, hem de cercar aliances amb països protestants, tradicionals aliats nostres (o almenys amb enemics comuns) i cercar en general en el protestantisme i en els lobbies jueus un contrapès a l'hispanopapisme.

Aquesta és l'estratègia general.

Però no hem de caure mai en anticlericalismes primaris, molt menys en anticristianisme (com fa l'EIR).

<http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm>

La psicologia catalana sana, quan teníem Estat Català lliure

Jordi de St. Jordi, per a mi, és el cim de la bona caracteriologia catalana: autocontenció, força, elegància, fidelitat... Fou alcaid de moros a La Vall d'Uixò (Plana Baixa), participà a les guerres del Magnànim a Nàpols i fou presoner del condottiero Sforza -que és quan va escriure la poesia coneguda com a "Lo presoner" o "Desert d'amics..." de la qual vet ací un fragment-, morí de pesta a Barcelona, en tornar, amb sols 23 anys.

Escriu en una barreja d'occità i català.

"DESERTS D'AMICS, DE BÉNS E DE SENYOR..." (del cavaller valencià Jordi de St. Jordi, alcaid de la Vall d'Uixò, principis s.XV, a la presó de Nàpols).

Deserts d'amics, de béns e de senyor,
en estrany lloc i en estranya contrada,
lluny de tot bé, fart d'enuig e tristor,
ma voluntat e pensa caitivada,
me trob del tot en mal poder sotsmés,

no vei algú que de mé s'haja cura,
e sui guardats, enclós, ferrats e pres,
de qué en fau grat a ma trista ventura.

Eu hai vist temps que no em plasia res;
ara em content de ço qui em fai tristura,
e los grillons lleugers ara preu més
que en lo passat la bella brodadura
Fortuna vei que ha mostrat son voler
sus mé, volent que en tal punt vengut sia;
però no em cur, puis hai fait mon dever
ab tots los bons que em trob en companyia.

Car prenc conhort de com sui presoner
per mon senyor, servint tant com podia,
d'armes sobrat e per major poder,
no per defaut gens de cavalleria.
E prenc conhort quan no puc conquerir
haver en res sens que treball no senta,
mas d'altra part cuid de tristor morir
con vei que el món del revers se contenta.

Tots aquests mals no em són res de sofrir
en esguard d'u qui el cor me destenta
e em fai tot jorn d'esperança partir:
com no vei res que ens avanç d'una espenta
en acuncar nostre deslliurament,
e més que vei ço que ens demanda Sforça
que no sofrir algun raonament,
de què llangeix ma virtut e ma força.

Perquè no sai ni vei res al present
que em puixa dar en valor d'una escorça,
mas Déu tot sol, de qui prenc fundament
e de qui fiu, i ab qui mon cor s'esforça;
e d'altra Part del bon rei liberal,
qui em socorrec per gentilesa granda,
lo qui ens ha més del tot en aquest mal,
que ell me'n traurà, car soi jus sa comanda.

Reis virtuós, mon senyor natural,
tots al Present no us fem altra demanda,
mas que us record que vostra sang reial
mai defallí al qui fos de sa banda.

BERNAT JOAN I MARÍ
dirigent d'Esquerra

Crec que sempre recordaré amb vivesa (ara el record m'és nítid, com si hagués ocorregut aquesta mateixa setmana santa) el que ens va ocórrer una vegada, l'estiu de l'any 1993, en passar la frontera entre Eslovènia i Croàcia, pel pas de Varazdin. Aleshores, òbviament, Eslovènia no era part de la Unió Europea, i les dues repúbliques acabaven d'aconseguir la seua independència nacional. Vitjàvem sis persones en un mateix vehicle, i tots dúiem –ai las!– passaport espanyol. En mostrar els nostres passaports a un dels guàrdies croats de frontera, de seguida vaig poder veure l'expressió de disgust a la seua cara. Aleshores, vaig pensar que havia d'aclarir-ho ràpidament, i li vaig dir: “ei, portam passaport espanyol, però nosaltres som catalans. Nosaltres som solidaris amb la vostra independència. I també volem la nostra”. Tot això, en

alemany, que està ben estès com a llengua de comunicació internacional de molts croats. Al guàrdia fronterer, la cara li va canviar de seguida. Va dir a uns col·legues seus que hi havia un cotxe amb catalans, i alguns ens feren senyes, i ens saludaren. Tothom somreia. “Benvinguts a Croàcia!”, ens varen dir. I ni es varen mirar els passaports.

Només faltava que ens convidassin a fer un refresc amb ells.

Davant la independència de Croàcia, la posició d'Espanya no havia estat diferent de la de França, Itàlia, Grècia, o fins i tot d'amplis sectors del Regne Unit. En un primer moment, només varen reconèixer Croàcia, Alemanya i el Vaticà. Després s'hi afegiren els Estats Units. I el Regne Unit i els països nòrdics varen tardar encara una mica més. Espanya, aleshores com ara, era part de l'Europa jacobina. Només que ara s'ha aprimat considerablement més. Comparem, per tant, aquella situació amb l'actual en relació a Kosovo.

Kovoso fa no res que ha

proclamat la seua independència nacional, a través de la representació democràtica del seu parlament. Aquesta decisió –insistesc, que respon a una majoria democràtica– ha estat acceptada per la major part de la comunitat internacional (almenys a la nostra part del món). A hores d'ara, ja han reconegut la independència de Kosovo tant els Estats Units com la majoria dels estats membres de la Unió Europea, entre ells tots els de l'Europa de la primera velocitat (és a dir, el Regne Unit, Alemanya, França, Itàlia i els països nòrdics). En aquest cas, Espanya s'ha despenjat de la tònica general i, malgrat que sí que ho han fet França o Itàlia, tan jacobines mateix, encara no ha reconegut el nou estat independent.

Això no treu, emperò, que Espanya participi (en part amb soldats i comandaments de les illes Balears) en la força multinacional que ha de garantir tant la sobirania de Kosovo com la pau (interna i externa). Crec que a hores d'ara ningú no pot dubtar que si no fos per aquesta tutela internacional, per les forces

armades desplegades a la zona, Sèrbia ja hauria utilitzat la força en contra de la nova república, o hauria armat milícies pròpies perquè treballassin a colp de metralladora per la “sagrada unitat de la pàtria”.

Segons sembla, les forces espanyoles no són especialment ben vistes, sinó tot al contrari, per la població que han de defensar, tenint en compte que l'Estat espanyol és l'únic que hi té tropes però no reconeix la nova república independent. Certament, si jo fos albanokosovar, tampoc no me n'acabaria de refiar, d'algué que no ha reconegut la independència, si li pertoca defensar-la.

Un alt comandament de les tropes espanyoles desplegades a Kosovo ha manifestat que aquestes hi tenen una posició “d'exquisida neutralitat”. Després de fer-li moltes voltes (durant les passades vacances de setmana santa), no he acabat de treure l'entrellat d'aquesta manifestació. Què vol dir? Que als espanyols tant els fa si Kosovo és independent o no? Que seran “neutrals” si hi ha avalots, com ho foren els france-

sos o els holandesos a Srebrenica? Que ells no tenen opinió política?

Ben francament, crec que el millor que poden fer els soldats i comandaments espanyols a Mitrovica, i allà on siguin de Kosovo, és ser fidels a una de les virtuts castrenses fonamentals: la disciplina. Que siguin disciplinats i obeeixin les ordres del comandament internacional. Així, certament, faran un bé, impedit que la raó d'estat estigui per damunt de la raó democràtica. Ara bé, que siguin neutrals no vol dir, en principi, que hagin de ser creïbles, quan el govern espanyol encara no ha reconegut la independència de Kosovo. S'hauran de guanyar la legitimitat sent, efectivament, lleials a les disposicions de tot l'operatiu internacional, i facilitant que la democràcia faci el seu camí.

De tota manera, si viatjau a Kosovo, com si ho feis a qualsevol altre lloc del món, evidentment, però en aquest cas amb un èmfasi especial: anau de catalans, no d'espanyols. Hi sereu més ben rebuts.

Compte amb els de baobabs

QUIM GIBERT
psicòleg i coautor
d'*Autoestima i Països Catalans*.

El terra del B612, l'asteroide on habitava el petit príncep, estava infestat de llavors de baobab. Per al jove personatge d'Antoine de Saint-Exupéry, es tractava d'«unes llavors terribles» perquè «d'un baobab, si no hi ets a temps, ja no te'n pots desfer mai més. Ocupa tot el planeta. El forada amb les arrels. I si el planeta és massa petit i hi ha massa baobabs, el rebenten». Això explica que els matins, un cop llevat i arreglat, el petit príncep també arregli «amb compte el planeta. T'has d'obligar regularment a arrancar els baobabs així que els

distingeixes (...) És una qüestió de disciplina».

El nostre homenet sap que arreu creixen bones i males herbes, de les quals hi ha llavors que «són invisibles. Dormen en el secret de la terra fins que a alguna li ve la fantasia de despertar-se... Aleshores s'estira, i primer creix tímidament cap al sol un petit i inofensiu branquilló molt bonic (...) Però si és una planta dolenta s'ha d'arrancar de seguida, així que la reconeixes».

En un context fictici com el que ens pinta el petit príncep, la proliferació a tort i a dret de baobabs converteix aquests magnífics arbres en un autèntic perill per a la sostenibilitat de l'asteroide. En el Senegal i a d'altres punts de l'Àfrica negra, en canvi, el baobab és un arbre sagrat. La

fruita del baobab, per exemple, és utilitzada per fer minvar els mals de panxa i altres malestars.

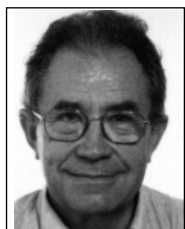
Saint-Exupéry, que exercint d'aviador va anar de La Seca a La Meca, ens fa observar que allò que és beneficiós i estimat en un indret, no necessàriament és beneficiós i estimat a tot arreu. Ans al contrari, pot causar estralls irreversibles en altres indrets, especialment quan creix de forma indiscriminada. La massificació i les tendències invasives no només provoquen dinàmiques destructives en l'àmbit natural, sinó també en el lingüístic. La degradació del territori és directament proporcional a la degradació de la llengua territorial, sobretot quan aquesta és una llengua minoritzada. Tan sols cal passejar per les zones turístiques o sobrepoblades per

verificar-ho.

Els fluxos migratoris pre-ocupants són aquells que es produeixen en massa. En aquest sentit, des de les darreries del segle XIX fins avui, el Principat de Catalunya no ha deixat de rebre fornades de nous vinguts, bàsicament de terres de parla castellana. Tant cert és, que dels dos milions d'habitants de fa un segle llarg hem passat a tenir-ne més de set. Probablement és un fenomen únic a Europa però que forçosament ha de repercutir en l'equilibri natural i lingüístic. Cal constatar, però, que els primers murcians arribats a Barcelona, arran dels projectes urbanístics que envoltaven l'Exposició Internacional de 1929, fàcilment es van integrar tan econòmicament com lingüísticament. Posteriorment l'adaptació dels immigrants ha estat més complicada. I és que molts no

han volgut adoptar el català ni en el decurs dels 30 anys de postfranquisme. Això explica que els que aterren ara d'Amèrica del Sud i altres continents no tinguin referents clars on emmirallar-se i que sovint tampoc vulguin aprendre la nostra llengua. És aleshores quan el castellà, l'anglès, el francès, el portuguès... esdevenen veritables baobabs lingüístics. Perquè un cop arrelen en l'espai vital d'altres llengües, generalment les que no tenen estat propi, es produeixen desgavells lingüístics. O, si voleu, ecolingüístics.

Ben mirat, l'episodi principesc amb els baobabs no és més que una impressionant lliçó d'ecologia pràctica, a cavall de l'esforç i la tendresa, que desautoritza a aquells que han volgut fer passar *El petit príncep* per un conte infantil d'allò més innocent.

ALEXANDRE PINEDA
I FORTUNY

Hem pogut constatar amb la impunitat que actua el poder, i com es pot enganyar amb extrema facilitat a grans organismes com la Comunitat Europea. Sabem que des d'Europa es subvencionen amb grans quantitats de diners a les explotacions agrícoles. Instal·lat el sistema, han vingut les trampes insuportables, doncs, tanmateix els cabals al cap i a la fi provenen del poble treballador. A Itàlia, les màfies van començar a produir falsament qualsevol producte agrícola o ramader, no pensant en res més que els milions que els vindrien a les butxaques, per via de subvencions europees, les pràctiques mafioses continuen arreu; dessota el poder terrenal que patim els súbdits a l'estat espanyol no ens n'hem pas lliurat.

Veiem-ho: al regne espanyol, també sabem que són beneficiaris d'aitals subvencions personatges com la duquesa d'Alba, guaitem que sempre se'n beneficien, no els productors que vinclen l'esquena davant de la terra, sinó els terratinents. Una combinació de poder polític i desviació de diners amb profit propi, és el cas de José Bono quan era, president de Castella-La Manxa, que amb un atemptat hidrològic va perpetuar l'extracció d'aigua del riu valencià Xúquer, per regar camps castellans, fins llavors improductius, però no fou per treballar algun producte que n'estès mancat la boca del poble. Les intencions i execucions anaven i van per d'altres viarany, perseguir i aconseguir els milions de graciosos subsidis de la comunitat europea, per a qualsevol cultiu. Una vergonya i una estafa amb gran greuge dels pagesos que són els productors que treballen la terra.

La comunitat europea ha d'evitar caure en aquests parany, i creiem que el problema naix d'un mimetisme envers els estats que la sustenten d'excessiva burocràcia, massa en suporten els estats, massa Europa, tots pagats a cos de rei, que sempre és un greuge pel poble treballador

que és qui aporta involuntàriament -sense poder participar en les decisions-, el gruix de les despeses d'aquesta viciosa pràctica que malmet l'eficàcia de la U.E. Som coneixedors dels avantatges que ha reportat la unió econòmica europea, la unitat monetària, i els seus efectes balsàmics i fins i tot guaridors, per allunyar-nos d'agressivitats encara properes de tipus ètnics, culturals, polítiques de només fa escassos setanta anys; diferències que van fer esclatar guerres horroroses, on va florir el salvatgisme de que som capaços els homes. També valorem els seus propòsits primigenis d'anar avançant políticament, i que la fundació de la unió d'Europa fou una primera fase.

En aquest punt de vista ens trobem de formular una unitat europea basada en una democràcia verídica i planera, on gairebé diríem cada barri, cada poble es pugui expressar, sabem que ara no està establert el sistema, però cal investigar a nivell d'idees i praxis en aquesta línia, i si molt convé usar tots els sistemes tècnics moderns, per des de cada nucli poder aportar solucions als entrebancs eventuais i les qüestions de gran dimensió política, poder debatre-les amb serenitat i sentit d'estat amb conceptes moderns, ens falten els caps de brot, però pensem que hi són en situació embrionària, només els cal iniciar el seu procés de creixement.

Podem continuar escrivint sobre les flaqueses de poders amb les que s'adorna la U.E., i coincideixen plenament i en flagrant contrast, amb l'excés de domini que ens demostra manta vegades, en les fosques maniobres de sotamà, com les descrites. La majoria d'abusos són provinents de l'emmalaltida moral dels seus propis membres, i és que tota mena d'organismes poden tenir les seves servituds si estan inspirades pels estats que han fet pinya, al voltant ideològic de la unitat; que de vegades sembla que se'ls ha escapat de les mans. A cada nova incorporació de nacions emergents, semblen tremolar. Pensem, que en el Tractat de Roma de 1957 eren dotze els fundadors, amb poques desenes d'anys ara ja en són vint-i-set els estats components,

Poders excessius

i cada un de nou és un petit terrabastall, en les noves incorporacions, no saben com posar-s'hi; i és que tanmateix una unitat verídica i autèntica per la base de les nacions no la contemplaven, només volien atènyer problemes puntuals i de base econòmica.

Tot sembla que se'ls escapa, i tanmateix als Estats-nació, quelcom de positiu els pot néixer, i ens referim a un millor treball dels cervells dels dirigents nous, capacitant-los per escatir i copsar al uníson dins les ideologies modernes de futur, usant l'empirisme històric amb simbiosis amb uns projectes versemblants de fermesa democràtica, cercant les maneres per el degut respecte etimològic del concepte d'organització social esmentat: la democràcia. Hi ha però condicions prèvies, són: que comencin a escoltar les veus de la intel·ligència que no estan gens a prop dels seus òrgans de poder, ans al contrari romanen ben allunyats d'ella. L'altre premissa és l'anul·lació dels poders militars, d'això que ni diuen noblesa (fictícia) social fins la monarquia, el clergat, que tant de mal han fet a tota Europa i és que els guionistes de tants d'actes criminals, els directors i els actors han estat un per un, els Estats-nació actuals.

Hem vist l'abús pressupostari del sistema europeu que fan els governs dels estats, i homes prop d'ells, per apropiarse indegudament de pressupostos europeus, desviant la bona intencionalitat de les subvencions, cap a objectius privats inconfessables. Cal arbitrar sistemes de vigilància perquè totes aquestes malvestats no succeeixin, i la unió esdevingui un bé comú popular, no un guany fraudulent d'uns pocs, que l'únic que es mereixen és ser jutjats i castigats per aquests tipus de crims econòmics. Tanmateix són una prova fefaent de que la moral provinent de les estructures dels estats, continua demostrant d'on venen: de la dominació portada a terme per tots els mitjans, amb prevalença de la guerrera i com a conseqüència del guany de guerres volen el corresponent botí, després de les batalles han de gaudir de les rapinyes, la principal és posar la cova de lladres -avui dita

agència tributària-, dins de les terres ocupades: hem fet un esbós precís de l'etiologia dels estats.

L'únic camí que porta a la unitat entre pobles i per tan a la democràcia, interpretada amb la fórmula que cal fer-ho: com a sobirania del poble. És a partir de la independència de les nacions autèntiques, amb uns lligams de valors humans com són la fèrtil història pròpia, el balanç positiu d'una literatura i cultura en general de primer ordre mundial, un idioma comú com a geni de personalitat; aquest valor on els imperialistes espanyols, han esmerçat grans esforços per abolir-la i en tres segles no ho han aconseguit. Amb aquestes cinc línies ja sabem tots que estem parlant dels Països Catalans. El regne espanyol, ho ha fet tot per anul·lar-nos, tergiversar la nostra història, aïllar la literatura tot apropiant-se-la, i tot un llarg etcètera.

Robar-nos des de els primers impostos de capació de la soladesca castellana al Principat en temps del duc d'Olivares el segle XVII, i les quinzenades del segle XVIII, o l'altra imposició que perdura: el cadastre, ideat per sotmetre'ns als catalans, -a Espanya aquest impost el van aplicar cent anys més tard. Situem-nos al 2008, estan rabiosos de veure la fortalesa de la nostra llengua, usen tota mena de mètodes per atacar-la, denigren la seva, utilitzant-la com a arma d'aniquilació d'altre. No poden concebre la força mantinguda després de tantes armes emprades contra nosaltres, moltes de foc que ens han causat milers de morts. Els hem d'acular al seu lloc d'imperialistes acèrrims. Els guarirem dels seus mals, la cura se l'han guanyat a gavadals: Les dolces reines balsàmiques que els proporcionem, serà el bany de democràcia que rebran amb la nostra **INDEPENDÈNCIA**.

Presentació a Arenys de Mar del llibre

Elogi de la transgressió

(La Busca edicions)

a cura de Santiago Vidal, jutge de l'Audiència de Barcelona, Ramon Vinyes, batlle d'Arenys de Mar i Quim Gibert, coautor

Dia: Diumenge, 20 d'abril de 2008

Hora: 2/4 1 del migdia

Lloc: Sala Noble de l'Edifici Calisay

Adreça: Riera Pare Fita, núm. 31, Arenys de Mar (L'Alt Maresme)

Presentació a Saidí del llibre

Elogi de la transgressió

(La Busca edicions)

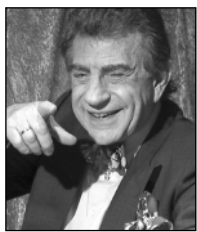
a cura Ramon Camats i Quim Gibert, coautors

Dia: Diumenge, 27 d'abril de 2008

Hora: 6 de la tarda

Lloc: Cinema Municipal

Adreça: Av. de St. Antoni Abad, Saidí (Baix Cinca, Franja de Ponent)

FRANK DUBÉ

Carta oberta als crítics del llenguatge de “LA MASIA” de TV3

Sembla que a alguns catalans de bona fe, els hi ha dolgut escoltar el català parlat un tant deficientment per part d'alguns personatges protagonistes del programa “La Masia” de TV3.

Efectivament tenen raó. És una constant que ens ha de preocupar a tots.

Difícilment trobarem un programa televisiu o radiofònic on no s'hi hagi “colat” algun castellanisme o anglicisme. Són tants anys de colonització.....!!

Àdhuc a molts comentaristes i locutors en plantilla, catalans de set soles, se'ls hi escapen “buenus”, “tinc d'anar”, “les 7 i mitja” i coses per l'estil.

Jo mateix, havent nascut a Catalunya fa més de mig segle, tinc dificultats en escriure i parlar correctament el nostre idioma malgrat els esforços que hi esmerço fa anys. Tant parlant-lo com escrivint-lo moltes vegades no me'n surto airós.

Havent estat escolaritzat sempre en castellà, un dia vaig decidir escriure en català sense ajuda de ningú, encara que sabia que no ho faria correctament. De mica en mica he anat prosperant però sé que, no havent-

lo après de petit i no poden lo estudiar profundament de més gran, mai arribaré a la perfecció desitjada.

Tot i així, aquesta “deficiència” no m'ha impedit el poder treballar i lluitar en tots els terrenys possibles per la causa de la Independència de Catalunya i estic orgullós d'haver rebut felicitacions i agraïments des de personatges intel·lectuals i polítics de la nostra Nació fins a humils i anònims ciutadans. Les proves, tant del què he fet com de les respostes que he rebut, estan a la disposició de qui ho vulgui saber.

Per tant crec que tinc suficients dades fefahents viscudes, per atorgar-me - si hem permeteu la immodèstia - una mica d'“autoritat” (que ve d'AUTOR i no de MANAR) per opinar sobre el comportament d'aquests catalans que han protestat amb cartes als diaris i àdhuc directament a la cara dels personatges de la sèrie “La Masia”, per l'esmentat fet de no parlar bé el català. I els hi dic amb la mà al cor:

Abans de criticar, faríeu bé en esbrinar el què serien capaços de fer per Catalunya moltes persones que han arribat d'altres indrets, han fet seva aquesta terra i ja no volen tenir

cap més Pàtria que la catalana. Quedaríeu sorpresos al saber què han fet, fan i farien pel nostre país.

Si us plau, pel sol fet de no parlar correctament la nostra llengua, no poseu en dubte la seva catalanitat perquè els i feu molt de mal. M'ho han dit personalment amb llàgrimes als ulls. La desinformació pot transformar la vostra bona fe en mala llet.

Jo me'ls estimo, no dos ni tres sinó QUATRE MILIONS de vegades més que molts Borrells, Vidals Quadras, Cireras, Riveras, Samaranchs, Boadellas, Carreras, Tubaus i tants i tants catalans de socarrel que, tot i parlant un català més perfecte que els nostres protagonistes de “La Masia”, ens han demostrat ser (no més cal mirar la nostra història recent) uns coetanis vils, infames, renegats, aprofitats, perversos i traïdors. que no em mereixen cap respecte. Han estat i són la vergonya del nostre poble.

Benvinguts siguin doncs aquests *self-made* catalans. No oblidem l'exemple històric d'en Manuel González Alba, vallenc de nissaga forastera, que morí defensant Catalunya metralleta en mà.

El pare nostre (president)

Televisió de Catalunya-Canal 3/24. Dimecres 19 de Març de 2008.

Uns escolars reben la visita del President del Parlament de la Catalunya estricta, Honorable Ernest Benach.

A una pregunta compromesa feta per un xicot, el sr. Benach li contesta textualment: Això no depèn de la Generalitat; depèn de l'Estat i..... l'Estat no té la mateixa percepció que nosaltres. I..... és una llàstima!!

Reflexió meva:

Quan un fill, per exemple, li pregunta al seu pare el perquè el president de l'escala de veïns, entra a casa i agafa el menjar que vol de la nevera sense demanar permís, no se li pot contestar que.....”el President no té la mateixa percepció que nosaltres”. I més, sabent (perquè se sap !!) que aquest President s'ho ha muntat de tal manera que ha fet una ampliació del seu pis, incloent-t'hi el nostre dins el seu. Per poc que hagi viscut aquest noi sospitarà que el seu pare, o no té els ronyons prou ben posats o hi ha alguna cosa fosca que li amaga. Per exemple, que té el sou i demés prebendes assegurades per part del veí-president de l'escala, a canvi simplement de tenir el fill dolçament anestesià i esperançat dient-li continuament que ell és el seu pare natural i que hi confii, atès que “ho té tot controlat i pactat”.

Que exagero quan dic que el veí entre quan vol a casa nostra i s'emporta el que vol? És vox populi. Els mateixos pares polítics nostres finalment ho han assumit i declarat davant l'evidència.

Qui més qui menys ho sabia fa anys i anys però quedava amagat (per art del fi mestratge dels nostres dirigents) sota la rajola del “seny”, la “solidaritat”, “l'estabilitat” i demés eufemismes perversos.

Recordeu la imatge del “sargento-chusquero” que en veient un alfèrez es caga els pantalons i es transforma en un serf incondicional sense possibilitat de pensar pel seu compte però, quan aquest “chusquero” es troba davant d'un recluta novell li trepitja d'entrada el coll amb la bota? Que no actuen així? Heu provat de defugir el pagament d'algun impost, per petit que sia, (escombraries, residus, IBI, tinença de vehicles, ITV, etc.) adduint i demostrant que de moment, esteu sense un Euró? Heu provat d'anar a cercar el cotxe al dipòsit municipal adduint que el necessiteu per treballar i no teniu de moment els 300 Euróns que val el “servei” de la grua?

FRANK DUBÉ (abril de 2008)

JOAN VICENÇ LILLO I COLOMAR

Son Busquets, entre la utopia i la devastació

Hem vist al llarg dels anys com el ciment s'ha empassat les possessions dels voltants de Palma amb la mateixa voracitat i devastació que provoca un tumor maligne en un cos humà. Bones terres de conreu, illes riques de biodiversitat entre bardisses, torrenteres, basses, tanques, horts, arbres, camins i caminois, marges, teulades, cases, porxos i corralles, així com el ric patrimoni cultural i etnològic a ells lligat, ha patit el menyspreu o, encara pitjor, la nostra indiferència més absoluta. Una manca de respecte per els jornalers, amos i

madones que sabien quan i com fer produir la terra i transformar els aliments o com cuidar els animals amb estimació.

El tribut que estem pagant a aquesta voràgine desbocada i destructora afecta directament a la nostra salut física i mental, individual i col·lectiva. Sens dubte. Les consultes als ambulatoris o les visites a la farmàcia ho confirmen. No comença a ser hora de pensar de forma diferent abans de portar a terme certes actuacions que encara ens poden perjudicar més? Son Busquets n'és un exemple. Hauria de ser absolutament prioritari convertir aquest solar en un espai verd de terra per a tots els

veïnats que l'envolten. La nostra salut i autoestima ho necessita, i no només pel que fa als veïnats de Palma.

És trist, però, haver de reconèixer que tanta possibilitat hi ha que un pensament així pugui posar-lo en pràctica els presumptament esquerrans que ara governen arreu, com els declaradament dretans i contraris que abans ho feien. En tot cas és el PSIB-PSOE qui te la darrera paraula, sigui en veu del Ministeri de Defensa, propietari del terreny; sigui a l'Ajuntament, qui és qui ha de decidir; sigui al Consell o al Govern que hi poden donar suport. I els altres, els del BLOC, què hi diuen?

Corrupció

L'escàndol del castell esquitxa el Director General de sa Nostra, Pere Batle

L'escàndol **Rodrigo de Santos**, com ja vam advertir des d'aquest web, només és la punta de l'iceberg d'un immens polvorí a punt d'explotar. Encara no fa quinze dies que es va començar a estirar el cap del fil i el que ha sortit fins ara a la llum pública no és res devora el que davall davall està covant.

De moment i per entrar amb olivetes ha començat a sortir el tema de la VISA de l'Ajuntament de Palma amb què **De Santos** es pagava cocaïna i sexe i després ha sortit el tema del castell de juguina del Parc de sa Riera que va costar 1'4 milions d'euros sense que s'hagi trobat cap tipus de contracte. En relació amb aquest cas ja han sortit a rotlle el nom d'una empresa sueca, **Hags Swelek SA**, i la seva distribuïdora a l'estat espanyol, **María Cristina Gual de Torrella Le-Senne** que va aparèixer fotografiada el dia de la inauguració devora **Rodrigo de Santos**.

Apartir d'aquí la troca s'ha anat embolicant perquè s'ha donat la casualitat que **María Cristina Gual de Torrella** és la dona actual del Director General de Sa Nostra, **Pere Batle**, i ara resulta que dia 9 de novembre de 1999 el sindicat **Unió Obrera Balear**, a la seva circular 89/99, va acusar el Director General de sa Nostra, **Pere Batle**, de vulnerar l'article 46 dels Estatuts de l'entitat que diu "El ejercicio del cargo de Director General o asimilado requiere dedicación exclusiva y será, por tanto, incompatible con cualquier actividad retribuida tanto de carácter público como privado".

Segons continuava denunciant UOB el novembre de 1999, **Pere Batle**, fins a la primària de 1995 havia figurat com a Secretari, Conseller Delegat i Apoderat de l'empresa **Hags Swelek SA** presidida ja aleshores per **María Cristina Gual de Torrella Le-Senne**.

Cal recordar que **Pere Josep Batle Mayol** (Palma, 5 de setembre de 1948), llicenciat el 1990 en ciències econòmiques per la UIB, va ésser designat el 1992 Director General adjunt de **Sa Nostra** i el 1993 Director General de l'entitat en substitució de **Carles Blanes Nouvilas**.

lobbyperlaindependencia.org

Corrupció

El 'xapero' Mirko revela que la gran il·lusió de De Santos era que l'enculàs un cavall

Idò, qui ho hagués dit! La realitat sempre supera la ficció! Aquests beats i beates falses del PP que tot lo dia van d'integristes catòlics exemplars i que apareixen damunt els diaris encapçalant les processons amb banderes del santíssim, resulta que com més grossa duen la bandera més grosses són les depravacions i els vicis sexuals que amaguen per dins els seus armaris reprimits, arnats i podrits.

Rodrigo de Santos, per exemple, l'exregidor foraster d'Urbanisme pel PP a Cort que es feia fotos devora el bisbe i feia ostentació pública del seu catolicisme més integrista i fonamentalista resulta que, segons confessa el 'xapero' **MIRKO** que fou depositari de les confidències, tenia com a gran il·lusió que un cavall l'empitonàs o viceversa. Idò! Llegiu, llegiu el que publica INTERVIU aquesta setmana:

"Tanto la adicción al sexo como a la cocaína de **Rodrigo de Santos** se aprecian claramente en las imágenes, de una crudeza difícil de describir, como cuando están jugando con un enorme consolador mientras el político mira la pantalla de un ordenador

donde Mirko asegura que se estaba reproduciendo una película de un hombre que se lo montaba con un caballo. "No sé por qué, pero ésta era una de sus fantasías -dice el joven chapero. Un día me llevó a una finca muy grande que tiene, según él de 800 hectáreas, para jugar con unos caballos". Per cert, ja ha investigat la Fiscalia com i quan va comprar **Rodrigo de Santos** aquesta finca amb cavalls i que té 800 hectàrees?

UN CLÁSICO DE AMBIENTE

Mirko, a la puerta de Casa Alfredo, un conocido bar de ambiente gay de Palma de Mallorca en el que el concejal hizo algunos de sus gastos con dinero público. A la derecha, en los vídeos tomados por Mirko, Rodrigo de Santos juega con un chapero que le muestra un gran consolador.

Corrupció

Pànic dins el PP i El (In)Mundo per si De Santos es posa d'acord amb el fiscal i comença a cantar

Dins el PP, **El (In)Mundo** i l'entorn de **Matas** en aquests moments regna un clima de pànic davant la possibilitat real que **Rodrigo de Santos** arribi a un acord amb la Fiscalia i comenci a cantar. L'exregidor d'urbanisme de Cort ha estat un home de la màxima confiança de **Matas** i coneix de primera mà tots els secrets més inconfessables entorn de son Espases, ses Fontanelles, la Façana Marítima, el Parc de sa Riera, l'intent d'urbanització de can Tàpera, etc.

Només pensar la simple possibilitat que **De Santos** segueixi l'exemple del celador d'Andratx, **Jaume Gibert** que ha arribat a un acord amb la Fiscalia que consisteix en una rebaixa de pena a canvi de l'acceptació de culpabilitat i de contar davant el jutge tot el que sap sobre com funcionava Andratx durant l'etapa

Hidalgo, ha encès totes les llums d'alarma dins el PP (**Matas**, **Estaràs**, **Rodríguez**, **Delgado...**) i, per descomptat, dins la terminal del diari madrileny a les colònies d'ultramar, **El (In)Mundo**.

Huado Inda, Rodrigo de Santos y Rocio Real.

L'església de Galícia a favor del gallec mentre el bisbe foraster de Mallorca imposa l'espanyol

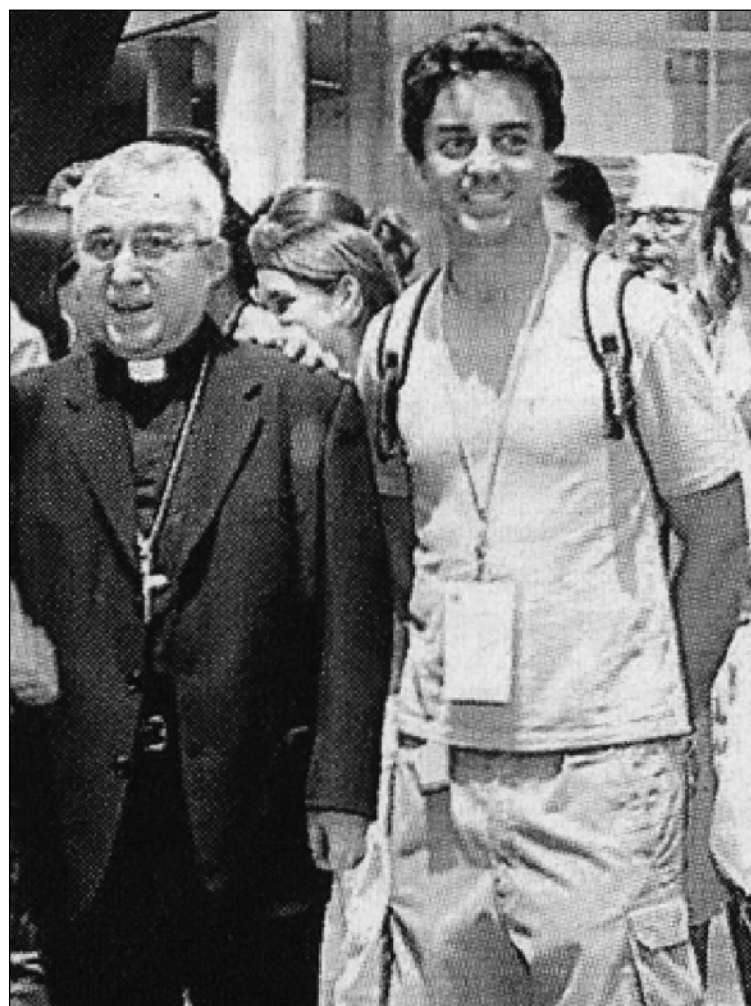
La iglesia de Galicia apoya las misas en gallego

Cartel de promoción del gallego. El arzobispado de Santiago se pronunció, a través de la web Ecclesia Digital sobre la sugerencia de la Xunta de que se fomente la celebración de misas en gallego, recordando su posición favorable a la utilización de la lengua gallega en las celebraciones litúrgicas. En un artículo titulado, precisamente, "Sobre las celebraciones culturales y litúrgicas en lengua gallega", se dice que "el Boletín Oficial del Arzobispado de Santiago (BOAS) de los meses enero y febrero de este año, entre las disposiciones de Vicaría General, publica una nota de Vicaría General sobre las celebraciones culturales y litúrgicas en lengua gallega. Desde el año 1997 se viene publicando la misma disposición sobre el uso del gallego". Se añade que "ante las informaciones publicadas en algunos medios de comunicación, el Arzobispado

desea aclarar algunas cuestiones", y se afirma textualmente: "Es necesario que los sacerdotes sean sensibles de cara a la progresiva incorporación de la lengua gallega en la liturgia y que no sólo acojan bien las peticiones que puedan presentar los fieles, sino que, adelantándose, sean ellos los que ofrezcan la posibilidad de tener las celebraciones en lengua gallega, realizando un serio esfuerzo para que los fieles puedan conocer las partes dialogadas y así participen en el culto con una mayor incorporación en la lengua que hablan habitualmente". Asimismo, se indica que "entre los años 1974 y 1979, las diócesis gallegas celebraron el Concilio Pastoral de Galicia, un intento de infundir un nuevo aliento en las comunidades, siguiendo las directrices del Concilio Vaticano II", y se recuerda que "en la línea del Concilio Vaticano II, y queriendo aplicar sus orientaciones a la realidad gallega, el Concilio Pastoral de la Iglesia en

Galicia" aprobó que "se celebrase en las iglesias de las ciudades al menos una Misa en gallego cada día festivo". El arzobispado de Santiago recuerda igualmente que "precisamente, la primera edición en gallego de la Biblia fue aprobada por la Conferencia Episcopal Española el 10 de marzo de 1989. Y a partir del año 1991 fueron saliendo todas las ediciones en gallego de los demás libros litúrgicos, aunque todavía faltan algunas, como el ritual de la penitencia y el de la unción de enfermos y el bendicional". Y se asegura que "ante esta situación, el arzobispado no impone nada, sino al contrario, propone y sugiere el uso de la lengua que es habitual en cada comunidad de fieles".

Reproduït de www.diarioiberico.com

El bisbe foraster de Mallorca i fatxa espanyolista partidari d'imposar l'espanyol a les misses, Jesús Murgui, fotografiat devora el seu amic coral i exregidor de Palma, Rodrigo de Santos, implicat en un escàndol de corrupció i de pagar amb doblers dels contribuents el seu consum de drogues i de sexe en puticlubs gais.

www.aforavila.com

La nova eina per treballar al camp

- ☐ Troba feina.
- ☐ Ofereix serveis.
- ☐ Troba terres de conreu.
- ☐ Ofereix terres.

Desenvolupat per
iBIT
ILLES BALEARS
Innovació Tecnològica

Amb el suport de

L' ANTIFEIXISME A MALLORCA. XIV LLIBRE

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

(Les lluites del segle XXI)

La lluita contra la monarquia borbònica

No he anat a sopar amb *Sus Altezas* per conviccions republicanes i perquè representen oficialíssimament un Estat que oprimeix el nostre poble i un règim instaurat per la voluntat d'un dictador feixista (Miquel López Crespi)

Aquests dies he estat arxivant molts dels papers sobre la lluita per la República que tenia en diverses carpetes. Hi ha articles, retalls de premsa, la tarja del *Jefe de La Casa de S. M. el Rey* convidant-me a sopar amb *Sus Altezas*. La festeta era per a dia 10 de maig a les 21,30 hores al Palau de l'Almudaina. Els papers m'han fet recordar l'escrit en el qual rebutjava aquella convidada. Un article que deia: "Mentre escric aquestes retxes tenc damunt la taula la invitació oficial que *Su Alteza Real el Príncipe de Asturias* y en su nombre *El jefe de La Casa de S. M. el Rey* m'han fet arribar per anar al sopar que *Sus Altezas* ofereixen al món de la cultura de les Illes dia 10 de maig a les 21,30 hores. La festeta ha d'esdevenir-se al Palau de l'Almudaina. *La Casa de S.M. el Rey* ha estat summament insistent en les convidades a escriptors i altres intel·lectuals de les Illes. Es pot dir que el telèfon de moltes de les cases del gremi de la ploma ha sonat en moltíssimes ocasions, ja que, de no trobar-te quan truquen, insistien i insistien fins a localitzar-te. En un determinat moment vaig arribar a pensar si *La Casa de S. M. el Rey* y *Sus Altezas* tenien por de sopar sols.

'No he anat a sopar amb *Sus Altezas* per conviccions republicanes i perquè representen oficialíssimament un Estat que oprimeix el nostre poble i un règim instaurat per la voluntat d'un dictador feixista. En efecte, nostra terra i la nostra cultura tenen molts problemes de supervivència i, precisament, molts d'aquests problemes provenen de la pèrdua de la nostra independència, és a dir, de l'arribada al poder dels borbons arran de la guerra de Successió. Que l'actual monarquia borbònica sigui una imposició de la dictadura feixista del general Franco no fa sinó continuar amb la trista història d'opressió i persecució que ha sofert i sofreix el nostre poble d'ençà data tan infausta.

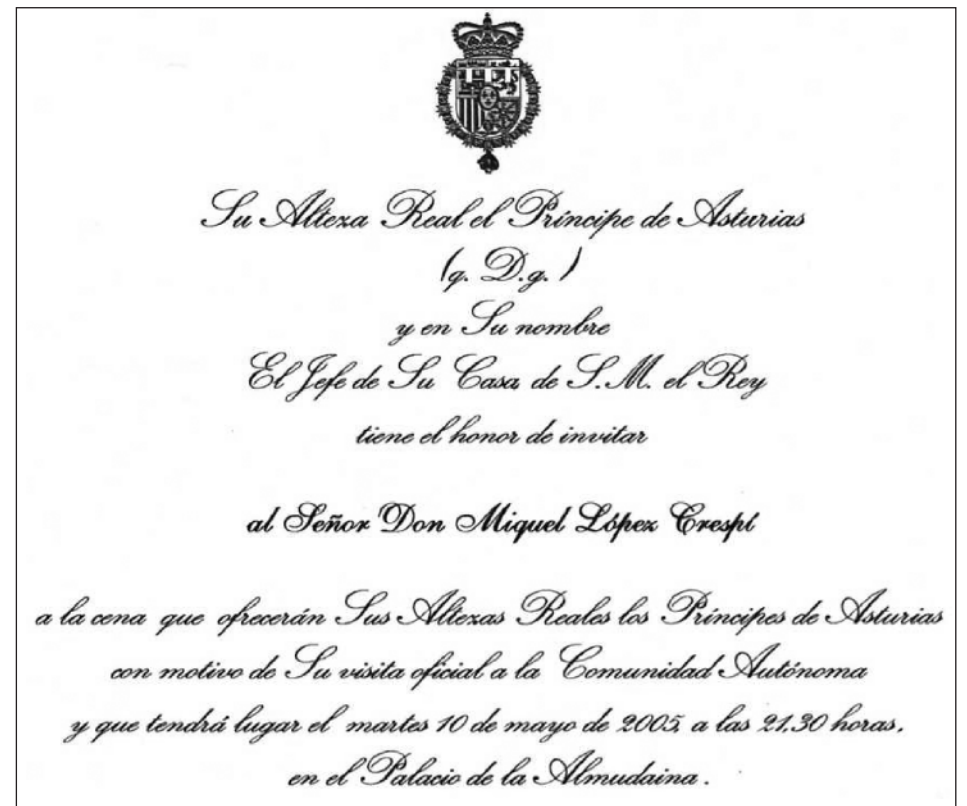
'Compartesc el contingut del manifest republicà signat per Alternativa per Mallorca, Maulets, Coordinadora d'Estudiants dels Països Catalans, Joves d'Esquerra Nacionalista-PSM, Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya, Joventuts d'Esquerra Unida,

CGT i Els Verds. És evident que, com els signants del manifest, consider que els republicans de les Illes no podem anar a retre tribut d'acatament a persones que estan per damunt dels altres ciutadans i ciutadanes. Consider completament antidemocràtic que una persona, simplement per ser el fill de son pare, gaudeixi de privilegis superiors a la resta dels ciutadans. I si defensam la República ho fem, com diu el manifest de les forces antifeixistes i republicanes, perquè la defensa de la República comporta igualment la defensa d'un conjunt de valors democràtics (i cívics) que ens importen moltíssim com poden ser la igualtat, la llibertat, el laïcisme i la justícia social.

'Quin sentiment tendria, per als republicans, anar a retre tribut d'acatament a qui representa precisament tot allò contra el qual lluitam? Com va dir l'editorial de *Diari de Balears* de 9 de maig parlant del príncep d'Astúries: '...no se li pot edulcorar una realitat que presenta aspectes molt alarmants: des del retrocés de les iniciatives de desenvolupament sostenible fins a problemes d'imatge causats pel desbordament del consum de territori, per l'estacionalitat, amb la consegüent congestió estival; de pèrdua d'encant i de qualitat de vida, d'atractiu, en definitiva; o problemes de supervivència de la llengua i la cultura pròpia del país, per al·ludir tan sols als més presents en els nostres mitjans de comunicació'.

'Pens que anar al sopar de *Sus Altezas* podria significar, en la línia del que escriu l'editorial de *Diari de Balears*, alimentar la confusió fent creure que tot el món de la cultura accepta la falsa realitat de munió d'actes protocolaris buits de contingut, de centenars de paraules corteses i buides igualment, de bons propòsits, de tantes i tantes vaguetats afalagadores que només serveixen per a dissimular els nostres greus problemes nacionals i socials. D'altra banda, ¿en quina mena de mentalitat pre-capitalista entra la idea que les coses potser s'arreglaran anant a parlar amb Nostre Senyor lo Rei?

'Som molts els companys del món de cultura que no hem volgut participar en aquesta ficció. Una forma com una altra de recordar el nostre desacord amb el resultat dels pactes de la transició del franquisme reciclat amb PCE i PSOE per a convalidar la restauració franquista de la monarquia i barrar així el pas a un referèndum que permetés constatar quina era la voluntat del poble quant a la forma d'Estat. Referèndum que no es va poder fer precisament per aques-

ta estreta aliança entre els hereus del franquisme i els membres d'una esquerra oficial que volia gaudir ràpidament de l'usdefruit de sous i poltrones institucionals.

'La nostra cultura, el català, com escriu *Diari de Balears*, és en perill de fragmentació. Nosaltres, els nacionalistes d'esquerra, els republicans de les Illes, no estam, en aquestes circumstàncies, per a retre cap mena d'acatament als borbons. I com diu l'editorial ja citat: "En el nostre estat actual, no ens podem permetre el luxe de perdre ni la més mínima ocasió per divulgar urbi et orbi la realitat d'aquesta comunitat, abocada, en un futur no gens llunyà, a haver de lamentar que el país hagi estat pres com a botí per una classe dirigent de voracitat insaciabile". La carta de rebuig al sopar amb els prínceps d'Astúries va ser publicada a la revista independentista *L'Estel* i acabava amb la frase: "Per la independència, la república, i el socialisme!".

Coincidint amb el meu rebuig d'anar a vinciar el cap davant el Borbó, com fan tots els polítics —siguin del partit que siguin!— quan, cada estiu, el rei Joan Carles ve a estiuajar a Palma, diversos grups nacionalistes i d'esquerra emeteren un comunicat prou crític amb la família que Franco ens deixà en herència governant arreu de l'estat.

La carta on explicava els motius per a no anar a sopar amb els prínceps coincidí amb les manifestacions antimonàrquiques que es feien arreu de Mallorca. En el fons, era un acte d'home-

natge a les organitzacions juvenils republicanes, als partits i col·lectius que, després d'anys d'amnèsia històrica per part de les organitzacions de l'esquerra oficial, començaven a plantar cara amb energia tot rompent inèrcies, desafiant els endollats que manaven silenci i bondat davant la monarquia. Organitzacions que sortint al carrer, signant manifestos, deixant sentir la seva veu crítica, qüestionaven l'herència de silenci i d'estreta col·laboració amb el franquisme reciclat per a consolidar la monarquia borbònica en temps de la transició. Estreta col·laboració que ha consolidat el règim sortit de la reforma del franquisme i alhora ha permès que tota una sèrie d'oportunistes sense principis es beneficiassin econòmicament dels privilegis que atorga estar al servei de la monarquia.

Coincidint amb el meu rebuig d'anar a vinciar el cap davant el Borbó, com fan tots els polítics —siguin del partit que siguin!— quan, cada estiu, el rei Joan Carles ve a estiuajar a Palma, diversos grups nacionalistes i d'esquerra emeteren un comunicat prou crític amb la família que Franco ens deixà en herència governant arreu de l'estat. El comunicat era signat per Alternativa per Mallorca, Maulets, Coordinadora d'Estudiants dels Països Catalans, Joves d'Esquerra Nacionalista-PSM, Esquerra Republicana de Catalunya, Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya, Joventuts d'Esquerra Unida, CGT i els Verds. L'escrit, al qual em vaig adherir públicament, deia, entre moltes altres coses igualment encertades: "Com a ciutadans d'una

societat moderna rebutjam la monarquia per caduca i antidemocràtica i propugnam la instauració d'un règim republicà, basat en el concepte de ciutadania i en que el Cap d'Estat sigui elegit pel poble. Defensem la república no només com a forma de govern, sinó també com a conjunt de valors democràtics, tals com la igualtat, la llibertat, el laïcisme i la justícia social. Rebutjam el cost que representa la monarquia, institució que no compleix cap funció rellevant per al funcionament de la societat i que, malgrat tot, pagam entre tots. Els recursos que destinam a mantenir les quatre famílies de borbons es podrien destinar a causes de caràcter social molt més peremptòries”.

En un altre punt del manifest antiborbònic, les organitzacions signants deien: “Estam en contra de la monarquia perquè és un règim instaurat pel dictador Franco i que mai ha estat sotmès a l'escrutini popular. La monarquia com a tal no ha estat refrendada pel poble”. I afegia encara: “Refusam la sacralització de la figura del rei, continguda a la constitució espanyola, que n'assegura la inviolabilitat i la impunitat davant la llei, així com l'existència a l'ordenament jurídic del delictes d'ultratge a la corona. Com a ciutadans mallorquins estam en contra de l'espanyolisme ranci que representa la monarquia borbònica, considerat per molts com a símbol de la indissoluble unitat d'Espanya, defensor de la llengua i la cultura espanyoles a la nostra terra i hereu del rei que va abolir les nostres institucions”.

Les grans manifestacions d'estudiants del 2005 contra la visita del príncep Felip a la UIB, quan la Coordinadora d'Estudiants dels Països Catalans (CEPC) aconseguí reunir centenars d'alumnes que escridassaren Felip durant la seva visita a l'edifici Jovellanos, marcaven una nova etapa en la lluita contra la monarquia borbònica. Les expressions de suport a la memòria històrica, d'homenatge als afusellats i represaliats pel franquisme, i altres de record quasi sentimental a la República, esdevenien, gràcies al jovent republicà, una esmolada eina d'intervenció política antiborbònica que qüestionava totes les traïdes i claudicacions de l'esquerra oficial, tant en la transició com en les tres dècades de postfranquisme.

Davant aquesta revifalla, que ja no era solament sentiment nostàlgic, sinó compromís actiu en la creació d'alternatives polítiques que volien i volen anar més enllà del que l'esquerra de la moqueta i la col·laboració amb els reis ha establert com a “políticament correcte”, hi hagué canvis de postura. Alguns partits i organitzacions que en un passat recent havien girat l'esquena a la lluita republicana — el cas més vergonyós era el del neoestalinisme illenc (PCE) i la socialdemocràcia espanyola — ara, en veure les mobilitzacions populars, provaven d'afegir-se a les mogudes. No a totes, evidentment: només a les que consideraven menys “perilloses”. Era un canvi de cent vuitanta graus en relació al que havien fet en els anys de la tran-

sició i posteriors quan, assaborint els privilegis que els havien atorgat els pactes amb el franquisme reciclat per oblidar la memòria històrica i la lluita republicana, fruien —i frueixen encara!— dels avantatges econòmics que ha significat enterrar les idees d'independència, república i socialisme.

En la majoria de casos provaven d'afegir-se als actes republicans portats per l'oportunisme electoralista, allò de guanyar uns vots per a poder fruit de sous i poltrones. Durant prop de trenta anys, els seguidors de Santiago Carrillo, Pasionaria i els seus hereus havien rebutjat, per improcedent, la lluita republicana. Ara, a punt de l'extraparlamentarisme — recordem que, per exemple, EU en els darrers anys només obtenia prop del 5,20 dels vots emesos; la qual cosa volia dir que era sempre a punt de deixar les institucions — s'apuntaven a les nostres mogudes per tal de sortir a les fotografies i fer-se perdonar, per a guanyar aquests vots, l'anterior amnèsia històrica i provat col·laboracionisme amb la maniobra de restauració monàrquica de la transició.

En copsar l'oportunisme polític de tots aquells que en temps de la transició no solament no lluitaren per la república, ni molt manco per la independència i el socialisme, sinó que, engegats pels privilegis que pensaven obtenir vinculant l'espina davant el Borbó, demonitzaven l'esquerra revolucionària, vaig escriure aquest article, fent-me ressò d'un altres, també d'advertiment davant l'afluència de “nous conversos” a les nostres fileres, com havien escrit l'escriptor Llorenç Capellà i el dirigent de la CGT-Illes, Josep Juárez.

L'article, titulat precisament “Els nous conversos al republicanisme” deia: “Els actes, les conferències que s'han fet durant tot aquest mes a sa Pobla en honor a la República Espanyola han representat un èxit clamorós. L'Associació de Joves Pinyol Vermell ha esdevengut l'organitzadora i dinamitzadora de l'esperit republicà del nostre poble. Aquests joves han aconseguit una fita difícil de superar. En efecte, reunir centenars de joves poblers i dels pobles veïns per a retre un homenatge a la República és una fita important, una fita històrica d'aquelles que poden marcar el futur polític d'un poble, en aquest cas sa Pobla, i el camí de la recuperació de la nostra memòria històrica. I això no solament en pla nostàlgic i erudit, sinó en la línia d'anar bastint un fort moviment republicà que no pugui ser manipulat per aquells grups i organitzacions que, en temps de la transició, oblidaren la lluita republicana per a cobrar bons sous.

‘Llorenç Capellà parlava d'aquest evident oportunisme d'alguns dels nous conversos al republicanisme quan en un article recent deia que ‘entre els conversos de l'esquerra-socialistes i comunistes’, i després de passar-se trenta anys besant les mans a qualsevol que pogués acreditar una baronia estantissa, s'han tornat a incorporar al republicanisme. Benvinguts sien al seu lloc natural, els

conversos. Tanmateix, n'hi ha per tirar el barret al foc. El seu dirigisme comença a notar-se en els moviments de base — com és ara la concentració republicana del Divendres Sant a Palma’.

‘Dues coses importants en l'article de Llorenç Capellà. L'oportunisme dels nous conversos en uns moments que ja no saben d'on rapinyar alguns vots entre la joventut, i el dirigisme dels antics carrillistes (PCE) que, després de “passar-se trenta anys besant les mans a qualsevol que pogués acreditar una baronia estantissa”, com diu l'escriptor, ara s'apunten al republicanisme.

‘El secretari general de la CGT-Balears, Josep Juárez, també dubtava de l'esperit autènticament republicà d'aquests ‘joancarlistes que es diuen d'esquerreres’, com escrivia en un article titular ‘Visca la República!’. Parlant d'aquests joancarlistes republicans, el conegut dirigent de l'esquerra alternativa deia que tot plegat li semblava ‘un exercici de contorsionisme que no hi ha fibra humana que ho pugui suportar’.

‘Cal dir que estic completament d'acord amb els qualificatius de ‘nous conversos’ i de ‘joancarlistes que es diuen d'esquerreres’ que signen Llorenç Capellà i Josep Juárez, respectivament. Però nosaltres, els que patírem per defensar la República els atacs i les campanyes rebentistes de tota aquesta colla de servils, no som rancorosos. Molts dels que ara es retraten al costat de la bandera republicana manaven estripar aquestes mateixes banderes, escrivien pamflets plens de mentides, tergiversacions i calúmnies contra l'esquerra republicana de les Illes; molts d'ells eren els més aferrissats enemics de la lluita republicana. Ara, quan ja són a punt de perdre els càrrecs, oh miracle!, han descobert la hipotètica rendibilitat electoral de fer alguna activitat republicana i ja els tenim al costat, pegant colzades per sortir en els diaris. Bé, benvinguts sien malgrat que sigui amb tres dècades de retard.

‘L'any 1994, molts dels ‘nous conversos’, la gent que ara ve a trucar a les nostres portes, en anys anteriors havia liquidat la lluita republicana criminalitzant, ‘per fer el joc al feixisme’, els partits i organitzacions autènticament republicanes. Personatges com Antoni M. Thomàs, Pep Vílchez, Gabriel Sevilla, Albert Saoner, Bernat Riutort, Ignasi Ribas, Gustavo Catalán, José Mª Carbonero, Jaime Carbonero i Salvador Bastida signaven pamflets plens de mentides, calúmnies i tergiversacions contra l'esquerra alternativa de les Illes, els partits a l'esquerra del PCE i contra els llibres i els escriptors, qui signa aquest article, per exemple, que criticaven les seves traïdes a la República. Altres, més dogmàtics i sectaris, passaven a l'agressió física directa. En un moment determinat vaig haver d'estar ingressat a Son Dureta per les agressions patides per haver defensat la memòria històrica de l'esquerra alternativa de les Illes. La documentació de l'hospital de Son Dureta, les radiografies de l'agressió, els diaris

amb els pamflets publicats per tot aquest personal, són a disposició de qualsevol lector o historiador que els vulgui veure o consultar.

‘Escriu aquestes retxes perquè aniria molt bé que tots aquests tèrbols personatges que fins fa quatre dies no tenien altres feines que demonitzar els llibres de memòries republicans com el meu, els escriptors mallorquins d'esquerra nacionalista, la lluita per la República i el socialisme, fessin autocrítica pública de tots els errors comesos i el mal fet a la causa republicana i als militants republicans amb la seva passada activitat política i les brutors que han escampat arreu. En cas contrari, de no haver-hi aquesta autocrítica pública per tants d'anys de posar entrebancs a la lluita republicana, haurem de pensar que no són sincers en la seva incorporació a la nostra lluita amb trenta anys de retard”.

Els documents, articles, fotografies, cartells dels actes republicans en què he intervengut aquests darrers anys de lluita antiborbònica són molts, i calia una centralització si els volia emprar com a font imprescindible d'informació en els propers llibres de memòries

Els documents, articles, fotografies, cartells dels actes republicans en què he intervengut aquests darrers anys de lluita antiborbònica són molts, i calia una centralització si els volia emprar com a font imprescindible d'informació en els propers llibres de memòries. Per això mateix m'he posat a la feina, a fer una tasca que tenia ajornada i per a la qual no trobava mai el temps necessari. Ho havia de fer amb urgència perquè vull anar ampliant determinats aspectes començats a tractar en els llibres *Cultura i antifranquisme* (Edicions de 1984, Barcelona, 2000), *No era això: memòria política de la transició* (Edicions El Jonc, Lleida, 2001), *Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart* (Edicions Cort, Ciutat de Mallorca, 2003) i *Cultura i transició a Mallorca* (Edicions Roig i Montserrat, Ciutat de Mallorca, 2006). Dins aquesta línia, també podríem parlar d'un dietari d'aquells anys: *Breviari contra els servils. Dietari d'un escriptor en temps de la barbàrie* (Calima Edicions, Ciutat de Mallorca, 2002), un llibre de records i impressions del moment, literaturitzades, evidentment; també pot ser útil com a document del que va significar, en la consciència d'un escriptor i militant d'esquerra, la victòria dels hereus del franquisme (UCD) coaligats amb el neoestalinisme (PCE) i la socialdemocràcia. Crec que denunciar els silencis, els atacs, narrar la lluita per la conservació de la memòria històrica de l'esquerra revolucionària, és una tasca necessària que pot oferir a les joves generacions de militants republicans independentistes una visió de primera mà dels efectes de la victòria de la restauració monàrquica en alguns sectors de les avantguardes del moment.

EL MATRIMONI.

4ª PART.

Recull a càrrec d'en

Ricard-Joan Colom

(Pot ser lliurement reproduït, si és en llengua catalana).

AMISTAT, AMOR I MATRIMONI.

★ “No hi ha res més noble o més admirable que dues persones que es miren als ulls formin una llar com a home i muller, tot sorprenent els seus enemics i essent plaents als seus amics” (*L'Odissea*, Homer, ca. s.X-VIII a. C., poeta grec).

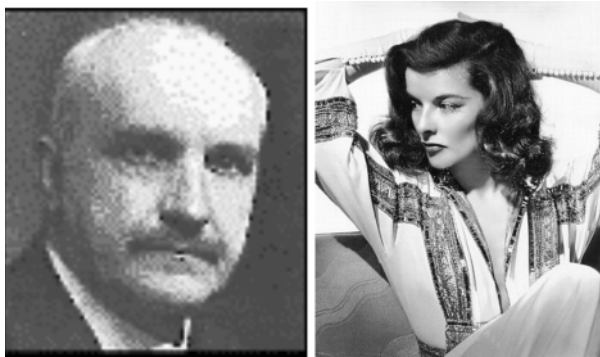
★ “El matrimoni és més que dos parells de cames nues en un llit” (Hoshang N. Akhtar).

★ “En el matrimoni pots ser totalment feliç; però la felicitat d'un home casat depèn de les persones amb les quals no s'ha casat” (*Oscar Wilde*, 1854-1900, escriptor irlandès).

★ “El matrimoni i els fills aporten més flexibilitat emocional i et permeten portar-te bé amb la vida d'una altra gent” (Bruce Springsteen, *1949, Cantant estatunidenc filocatalà).

★ “Quan veus amb què es casen algunes noies, t'adones com deuen avorir haver de treballar durant tota una vida” (Helen Rowland, 1875-1950, escriptora estatunidenc).

★ “Els amics no han menester de concordar en tot ni d'anar sempre junts, ni tampoc no és menester que deixin de tenir unes altres amistats comparables en el nivell d'intimitat. Al contrari, en la unió dels amics hi ha més ideals, i, en aquest sentit, és més ideal i menys susceptible als problemes que no pas el matrimoni” (George Santayana, 1863-1952, escriptor castellà en anglès).

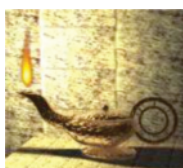
G. SANTAYANA. KATHERINE HEPBURN.

★ “Si vols sacrificar l'admiració per molts homes per les crítiques d'un d'ells, tira endavant i casa't” (Katherine Hepburn, 1907-2003, actriu estadounidense).

★ “L'amor és una cosa ideal, el matrimoni una cosa real; cap confusió del real amb l'ideal mai no queda sense càstig” (Johan Wolfgang von Goethe, 1749-1832, científic, novel·lista, dramaturg i poeta, cim de les lletres alemanyes).

★ “On hi ha matrimoni sens amor, hi haurà amor sense matrimoni” (Benjamin Franklin, 1706-1790, estadista, científic i filantrop nord-americà).

★ “L'amor és l'alba de matrimoni, i el matrimoni és la posta de sol d'amor” (Dita francesa).

MATRIMONI, DÉU, CREENCES.

★ “Casament i mortalla, del cel baixa (davalla)” (Refrany català).

★ “Els matrimonis es fan en el cel i es consumeixen a la Terra” (John Lyly, 1554-1606, escriptor anglès).

★ “L'estat dels casats és estat noble i sant i molt preuat de Déu” (*Fra Luís de León*, 1527-1591, teòleg, orador, filòsof i poeta místic castellà).

★ “El matrimoni cristià en aquella etapa històrica va penetrant en la legislació enfront de l'anarquia matrimonial present en les situacions legislatives dels diversos territoris que admetien la coexistència de formes d'unió diferents. A poc a poc es va imposant el principi bàsic romà d'un matrimoni legítim, de lligam únic i indissoluble, però féu falta un llarg període de vacil·lacions i negociacions del poder reial amb els bisbes i la redacció de documents de concilis i sínodes delimitant els temes dels impediments per raó de parentiu, la indissolubilitat i les jurisdiccions competents en matèria matrimonial. Cal dir que es tracta d'imposar a l'aristocràcia franca un model conjugal que freni la violència social i que reconegui la dona com a persona, com a *consors* de ple dret de la societat familiar” (Mercè Otero i Vidal en la introducció a l'obra medieval “*Duoda. Manual per al seu fill*”, de Clàssics del cristianisme).

★ “Déu ajuda l'home que no pren muller fins a trobar la dona perfecta, I Déu l'ajuda encara més si la troba” (Benjamin Tillett, 1860-1943, líder sindicalista britànic).

★ “Pensem que és l'amor el que fa durar el matrimoni i, tanmateix, sovint és el matrimoni el que fa durar l'amor, perquè és Déu qui s'hi compromet

amb els esposos” (Kari Jenson Gold, escriptora i actriu nordeamericana)

★ “Quin és el camí més curt fins a la vostra cambra?” demanà, a Biarritz, l'encès Napoleó III a Eugènia de Montijo; “*per l'església!*”, respongué la Montijo” (No en consta l'autor).

★ “Ja que la dona conduí l'home al pecat, és just que hagi de rebre l'home com l'esclava rep el sobirà” (*St. Ambrós*, 340-397, bisbe de Milà).

★ “A pesar de la seva tradicional conducta, el Mestre no sentia un excessiu respecte per les normes i les tradicions. Una vegada va sorgir una disputa entre un deixeble i sa filla, perquè aquell insistia que aquesta s'ajustàs a les normes de la seva religió per a elegir al seu futur marit. El mestre es va posar inequívocament del costat de la noia. Quan el deixeble li va manifestar la sorpresa que li produïa que un sant actuàs talment, el Mestre li va dir: Deus comprendre que, igual que la música, la vida està feta de sentiment i d'instint, més que de normes” (“*Qui pot fer resplendir l'alba?*”, 1985, d'Anthony de Mello, S. J., 1931-1987, jesuïta de l'Índia).

ST. AMBRÓS. A. DE MELLO. PEARL S. BUCK.

★ “És difícil que els forasters compreguin les relacions que hi ha entre l'home i la dona al meu país. Tanmateix, són ben fondes, tan profundes que se'ns fa difícil de creure en els vostres déus fadrins. La nostra societat es basa en la pura relació matrimonial entre Rama i Sita. A causa d'ells el matrimoni és elevat en un plànol ideal i és un deure religiós” (“*Come, my Beloved / Vine, aimia*”, cap. 4, de Pearl S. Buck, 1892-1973, escriptora estadounidense).

★ “Llurs vides continuen fluint juntes. Després d'una unió llarga i feliç.

★ Llurs ànimes tornen al Déu que els les donà;

llurs cossos es descomponen en els elements originals, i ací es barregen amb la pols”

1824-1893 69 anys

1835-1924 89 anys” (Epitafi en una tomba).

DISCRIMINACIÓ ANTIMULLERS

★ “Ell creu que no es barregen el matrimoni amb una carrera. Així, després del casament planeja deixar la seva feina” (Anònim).

★ “(Hom ha resolt) que totes dones, de qualsevol edat, grau o professió; tant fadrines verges com vídues; a partir de l'aprovació d'aquest edicte, seran obligades, i traïran el matrimoni de qualsevol dels seus homes súbdits de Sa Majestat, les que amb olors, pintures, cosmètics, rentats, dents artificials, cabells falsos, llana espanyola, estructures de ferro o circulars, sabates de talons alts, o malucs reforçats, totes seran rees de la pena de les lleis que des d'ara seran vigents contra la bruixeria, i aquests delictes faran que aquells casaments, en convicció, quedin nuls i sense efecte” (L'edicte del Parlament anglès, 1670).

★ “Encara estic per escoltar que un home demani consell de la manera de combinar el seu matrimoni i una carrera” (Gloria Steinem, no diu que normalment les dones, en ser mares, prefereixen lliurement de fer de mares que treballar fora de casa).

★ “El que els feministes radicals han acomplert, de fet, està projectant una visió i una agenda d'“*alliberació*” sexual que han tingut l'efecte net de fer més fàcil que els marits deixin les mullers i fills. També han fet més difícil que es formin noves famílies, en crear una atmosfera contenciosa entre els sexes. Dones i homes hi han perdut, de maneres diferents, les unes i els altres. Naturalment, els fills han perdut encara més, de tot, a causa de la decadència familiar. Tanmateix els feminazis han fet de la ‘*pobresa infantil*’ una de les seves peticions polítiques. Són desvergonyides” (Dr. Thomas Sowell, columnista afroamericà *antiprogre*). “El treball a les societats agrícoles de la primera onada es caracteritzava per baixos nivells d'interdependència (...) (En la 2ª onada) quedà un lloc on l'antiga forma de treball (autosuficient, no interdependent) es mantingué obstinadament. Eixe lloc era la llar (...) La mestressa de casa continuava, com sempre, realitzant un seguit de funcions econòmiques cabdals. “*Produïa*”; però produïa per al sector A –per a la pròpia família-, no pas per al mercat (...) L'home assumia la responsabilitat de la forma històricament més avançada de treball; la dona quedava arrere per ocupar-se de la forma més antiga i endarrerida de treball. Ell entrava, com si diguéssim, en el futur; ella romania en el passat. Aquesta divisió produí una escisió en la personalitat i en la vida interior. La natura pública o col·lectiva de la fàbrica i de l'oficina, la necessitat de coordinació o integració, dugueren afegit una èmfasi en l'anàlisi objectiva i les relacions objectives. Els homes, preparats des de la infantesa per a llur paper al taller, on es desplegarien en un món d'interdependències eren enzats a tornar-se “objectius”. Les dones, preparades des del naixement per a les tasques de reproducció, cura dels fills i treballs domèstics, realitzats en considerable mesura en complet aïllament social, eren allionades per a ser “subjectives”...i sovint les prenen per incapaces de la mena de pensament racional i analític que, suposadament, acompanyava l'objectivitat” (“*La Tercera Onada*”, 1980, per Alvin Toffler, *1928, assagista científic nord-americà de Prospectiva).

★ “Aquelles de les quals temeu la desobediència, amonesteu-les, mantingau-les separades dins llurs

cambres, copegeu-les. Si creuen, no cerqueu ja cap manera de maltractar-les” (L'Alcorà, sura IV: 38, d'Abu'I-asim Mohammed ibn Abd Allah, Mafumet o Mohammed, 570-632, fundador de l'Islam).

MATRIMONI TRADICIONALIPATRIARCAL,ACANOSTRA I AFORA.

★ “A bodes i a fillol, qui no t'hi convida, no t'hi vol” (Refrany català).

★ “Laia callava i reprenia la feina. L'home ja no afegí cap paraula més, i tots dos se sentien desgraciats i recíprocament enemics sota el pes d'aquell silenci que amenaçava d'esclafar-los. A fora, el miol d'un gat” “A baix, la parentela, molt seriosa, ensopida en l'espera d'atipar-se. Caps amb crostes i peus de rata, golls, cabells fixats amb llard, encarcament de camises mal planxades, estretor de corbates i colls nous. Se sotjaven de reüll, no dissimulant la recíproca nosa. Algunes paraules eixuta, tardana, feridora com un dardell invisible. A dalt, les lamentacions de la vella ressonaven sense sentit, poca-soltes. A la fi va aparèixer la núvia, amb la mantellina posada, de blonda senzilla. Sortien com un acompanyament de viàtic. Topaven amb la boira, s'enfonsaven als tolls innombrables. Ja a l'església, en Quelot i el seu seguici esperaven, les orelles roges del fred glacial de la nau buida.

Altar de sant Elm. Or barroc, columnes salomòniques, raïms i penjolls de braços i cames, ofrenes d'anhels i miracles. Al sostre, bergantins i caravel·les ofegats de pols i amb els jocs de cordes trencats. Gerros amb flors pansides, del balcó de l'Anneta. Quatre llànties feien una claror blava, i l'agonia dels ciris s'escolava en branquillons de cera groga.

Els nuvis rebien de genolls la benedicció i repetien amb llavis tremolosos els mots de la litúrgia. Una veu tafanejà:

-Mireu la Laia, que blanca! Direu que li han xuclat la sang.

Una altra comenta:

-No han estat valents. Si gairebé no els he sentits” (“*Laia*”, 1932, de Salvador Espriu, 1913-1986, escriptor català).

SALVADOR ESPRIU. H. A. KEYSERLING.

★ “N'era de fàcil, la vida a l'antiga Xina i encara ho és a la Xina d'avui, on el matrimoni no era ni és

per definició cap problema personal, sinó de família, i on una suprema cultura dels sentiments familiars fa semblar secundàries les relacions conjugals” (Hermann Alexander von Keyserling, 1880-1942, filòsof i científic alemany).

★ “Si la dona pogués viure sens el nostre treball o menjàssim el pa dels nostres fills en lloc de guanyar-nos-el, ens matava com l'aranya mata el seu mascle o l'abella ho fa amb el borinot” (George Bernard Shaw, 1856-1950, escriptor irlandès).

★ “Pràcticament, una bona mare, durant els anys de fecunditat, que són els centrals de sa vida, no podrà ser, ni degué ser a penes cap altra cosa sinó mare. Maternitat i treball físic són incompatibles, no ens cansem de dir-ho. En la natura la femella mare no treballa en cap espècie zoològica. En les abelles la mare no fa més que ser mare, i les obreres no poden ser prenyades” (Gregorio Marañón, 1887-1960, metge i assagista espanyol).

★ “A l'església també canten. Canten planerament, amb sentiment i amb aquell fervor de què són capaços els nostres cantaires ucraïnesos quan se senten els herois d'un moment i veuen que se'ls miren...En la veu no treballada però suau i fresca del tenor, la meua oïda, malgrat el joiós motiu de nocces, copsa una nota profunda i trista, com si dolgués a aquest tenor que al costat de la gentil i poètica Òlenka hi hagi un home com Urbenin, feixuc com un ós i ja passat de moda. No és pas solament al tenor que dol de contemplar aquella parella desigual. En els nombrosos rostres que tinc davant el meu camp visual, per més que s'esforcin a semblar alegres i despreocupats, àdhuc un idiota pot llegir-hi la compassió” (Cap V, “*Una cacera dramàtica*”, 1884, Anton P, Txékhov).

★ “No pens de casar-me una altra vegada. Simplement trobaré una dona a la que jo no li agradi i li donaré una casa” (Lewis McDonald Grizzard Jr., 1946-1994, escriptor i humorista estatunidenc).

★ “Quan dues persones es casen s'esdevenen als ulls de la llei una sola persona, i aqueixa sola persona és el marit” (State-by-State Guide to Women's Legal Rights / Guia Estat per Estat dels Drets Legals de les Dones, 1975, de Shana Alexander, *1925, periodista nord-americana).

Fets històrics i no teories fracassades, això cal comprovar

Quan era adolescent em deixava guiar per les declaracions i paraules; una dècada després pels fets, pels actes objectius de la gent. Finalment, ara, dues dècades més tard, sols em semblen realment orientatius els resultats dels fets.

Allí on hi ha clergat i gent devota fidel al país, hi ha indefectiblement un nacionalisme arrelat, estès socialment i equilibrat: Euskalherria, més o menys el Principat... Polònia, o Irlanda, Lituània..., abans d'independitzar-se. Fins i tot a Mallorca. A l'Aragó i a la ciutat de València, el regionalisme també naix a les parròquies. I això és perquè la religió és arreu, ací com a la Xina, un substrat sovint molt profund i una argamassa elemental i de fiar per bastir una societat.

Pretendre crear un nacionalisme de laboratori alegrement contraposat a un ecosistema mil·lenari, la nostra civilització (que Arnold Toynbee anomena cristiana-occidental) és, senzillament, un disbarat històric, cultural i polític i, per més raó que tinguem tècnicament en temes com la unitat de la llengua, la necessitat de monolingüisme i plena normalització, la reivindicació de la nostra sobirania nacional, la cosa s'esdevé impossible perquè no està empeltada a l'arrel de tota societat: la fe en la seva civilització mil·lenària que ha creat costums, idiosincràsia, tics, prejudicis, tradicions... en fi, un substrat psíquic molt més important del que la gent sospita i uns deutes espirituals dels quals no ens en podem desentendre sense ferides fatals. Per atènyer la normalització lingüística primer ens cal normalitzar quant a la fe (dic la fe -interna-, no pas la religió -externa) el nostre nacionalistam.

No es tracta de cap discurs clerical sinó d'una profunda i tossuda realitat en la qual podem entropessar indefinidament i que pot fer trontollar els nostres projectes sobiranistes. Crear de la imaginació del nostre melic un model de nacionalisme enfrontat al model de civilització de la qual és deutor sols pot generar allò que tan clarament veiem en el nostre cas: un desballestament profund, una societat que no es creu el discurs dels nostres models, incongruències i desfasaments pertot, amb dilemes insolubles i continuats. Si ens vanem de ser racionals, siguem també realistes i eficaços, més enllà de la nostra paradeta mental. Els independentistes irlandesos eren molt majoritàriament catòlics devots, fins i tot els de l'IRA. Mahatma Gandhi deia que creia en Déu "més encara que en la mateixa realitat", Martin Luther King era un pastor evangèlic, Malcolm X un refor-

mador moral musulmà, els independentistes iberoamericans del s.XIX solien llegir la Bíblia i la van usar amplament per alfabetitzar llurs països. L'independentisme grec s'enfortí arran dels màrtirs que tornaven al cristianisme i eren morts pels turcs per aquesta causa. Etc.

Igualment, l'època d'esplendor de l'Imperi Britànic coincidí amb els revivals (reviscolaments espirituals de caràcter metanoic) a Gal·les, Anglaterra, Àfrica, etc. A la Castella de Felip II diuen que un de cada quatre súbdits eren clergues o religiosos. A hores d'ara als Estats Units més del 90% de la població es declaren cristians, i majoritàriament són practicants.

En el cas català podem dir el mateix: quan els països de parla catalana tenien un arquebisbat propi (el de Tarragona) que els englobava i un fort component cristià van ser sobirans, mentre que en els moments de més descristianització (com la II República) vénen les catàstrofes. Aca nostra no comença la Renaixença (1833) fins a l'any següent que començà a distribuir-se "Lo Nou Testament" en català, tot just després de tres segles de repressió inquisitorial contra els textos bíblics.

En canvi, els pseudonacionalistes que en realitat sols pensen a figurar i xalar se'n foten, "dels beats" com ells diuen. Però els partits d'orientació més creient -amb connexions reals amb les esglésies no pas amb simple folklore religiós com sovint pretenen a ca nostra prou seccions locals del PNV- són els que dominen més l'electorat arreu del món: des dels Estats Units a ca nostra, on el PP o CiU tenen el sostre electoral més alt, front als laicistes ortodoxos com ERC o IU (i ja no parlem de la gasosa i ateïtzant extrema esquerra independentista, perpètuament disgregada i barallada entre si com els zelots de "La vida de Bryan").

"Dreça sos ulls envers la part del cel
e diu a Déu, ab gest no assats humil,
paraules tals que puix se'n té per vil.
Mas l'hom irat danvant raó té vel".
(Ausàs March).

El socialisme real (la degradació del marxisme-leninisme), règims oficialment ateus, sols han donat de si enormes règims repressius, plens de misèria i de culte a la personalitat dels Dictadors, i, finalment, han caigut sorollosament. "Gent de sort, els qui confien en Jahvè..."

Els pobles expansius que marxen cap a la victòria tenen fe: en la pròpia sobirania -defensada amb coratge-

com en Déu, i la raó els ve contrape-sada i refrescada per al fe: la fe no desdiu la raó, ans li dóna ales i futur, capacitat d'expressió i d'emoció; de la mateixa manera com la raó és una útil eina per comprendre la realitat. Sense l'energia i el coratge de la fe, la raó sola s'ha demostrat repetidament obtusa, inútil i eixorca. Els pobles sense fe, decadents, sempre estan obsessionats amb eutanàsies i afollaments, perquè van cap a la tomba, a través d'unes falses premisses encabotades d'un racionalisme mecanicista rutinari i obtús, sense prou empatia ni imaginació.

"No hem tingut sort" perquè no hem anat a cercar-la on tocava i on n'hi ha, perquè no hem cercat arrelar on el pancatalanisme devia arrelar si volia realment vèncer i guanyar-se la societat (les tiesmaries, el jovent, la immigració...). Amb incerts voluntarismes hem ensopegat en interminables conflictes, obstinacions, dilemes cruels i àdhuc catàstrofes. Ha sobrat supèrbia i ha mancat aprendre de casos REALS. Potser perquè gent que s'omplia la boca de llengua i cultura catalana, de normalització lingüística, de sobirania, a l'hora de la veritat, no pensaven arromangar-se realment i sols ho deien per obtenir bons càrrecs, poder i diners, no pas per salvar realment la llengua ni el país. És impossible de fer reviscolar una nació tot refusant la civilització i la fe en la qual va sorgir, l'argamassa més resistent, més sòlida i de pedra picada: la fe, la qual resisteix els huracans de la vida i els naufragis de la Història.

La nació és semblant a un ecosistema, el qual, privat de les arrels, trontollarà tot sencer, sense estabilitat ni salut.

Nosaltres, com a cristians pancatalans volem repetir una vella confessió, la pedra angular sobre la qual es bastí Catalunya: que és el Crist la "pedra angular", el Déu dels catalans, i la "roca ferma" de tot l'edifici.

En grec original repenir-se és "meta-noesein": anar més enllà en la manera de pensar, girar cua en els prejudicis i malentesos. No es tracta pas, doncs, de fer escarafalls ni estirar-se els cabells o donar-se cops al pit i tòrcer el coll. Simplement Déu ens diu que cal copsar millor la realitat, la veritat que és Ell.

Tornem a la seva senzillesa genuïna i frescor sincera front a l'encarcarament.

<http://wave.prohosting.com/~forte-sa/index.htm>

A Occitània i a tot arreu se solidaritzen amb el Tibet contra la barbàrie repressiva comunista

Si els espanyols ens feren (com han fet en el passat, recordeu Felip V) el que els xinesos fan als tibetans (de moment més de cent morts), nosaltres també voldríem la solidaritat internacional contra l'invasor opressor.

Naturalment els tirans espanyols i comunistes intenten justificar l'injustificable: el genocidi xinès contra la població civil desarmada del Tibet. Més de 100 morts ja.

Xina comunista és el règim que més viola els drets humans en quantitat. El 90% de penes de mort per motius polítics o semblants es produeixen a Xina (tanmateix els progrepis, espanyols i comunistoides només parlen de Guantánamo). I els qui defensen el genocidi d'un règim bàrbar i assassí són tan bàrbars i criminals com el Govern xinès.

Campanyes pel Tibet i sobre l'Estat de tot el món que vulnera més (quantitativament) els drets humans, la "Xina Comunista" o República Popular Xinesa):

<http://www.hrw.org/campaigns/china/beijing08/toolkit.htm>

<http://www.freetibet.org/press/icpr1307.html>

<http://www.racefortibet.org/news/index.php>

<http://action.amnesty.org.au/china/archive/2007/08/>

<http://www.ciolek.com/WWWVLPages/TibPages/tib-hrights.html>

<http://www.iht.com/articles/ap/2007/08/07/sports/AS-SPT-OLY-Beijing-Human-Rights.php>

<http://www.protectionline.org/Human-rights-activists-Yu-Changwu,6495.html>

La idea del "socialisme" que tenen els qui justifiquen el règim criminal xinès

Auca dels oficis 2008

Text: Ramon Cuéllar i Sorribes
Dibuixos:: Francesc Masip Masip

1. La barretina té fama com capell del català. El mateix que la sardana és un símbol sobirà

2. Per fer l'equitació es necessita el baster, un cavall i afició, un estable i el carrer.

3. Amb dogues de castanyer, o de roure del millor, fa carretells el boter per donar al vi altre sabor.

4. La cadira és molt modesta, com ho és la fusta i la boga. Pel cadiraire és la festa. La cadira està de moda.

5. Si convidada vols fer no cal pas donar tabarra, vés per carn al carnisser o fas plat de botifarra.

6. L'automòbil fa soroll, i pol·lució també. Si no tens por del trontoll compra cotxe al carreter.

7. Al carrer hi ha l'esmolet que amb la mola roda el món, cuida el tall del ganivet i les eines de tothom.

8. L'espardenya és un calçat fet per hàbils artesans, com és bonic ha agradat, sobretot als catalans.

9. Faixes de tots els colors: negra, roja, groga o blava. Peça de tradició i la panxa ben lligada.

10. Amb ferros, foc vent i malls el ferrer forja baranes, ferradures pels cavalls i ferrots per les tartanes.

11. Quan al poble hi ha la fira el firaire obre parada. Calces, mitjons a la tira i la gent fa la xerrada.

12. Nostre pa de cada dia el fa l'artesà flequer. Pel qui vol pastisseria, llavors, és el pastisser.

13. Per fer portes, el fuster; pels mobles hi ha l'ebenista. Per un altre menester cal cercar un bon artista.

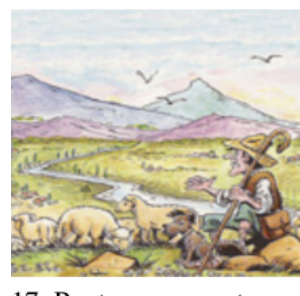
14. El molí vol cereal, cereal de tota mena, l'energia del mestral i del moliner la pena.

15. Treballar de sol a sol al camp, l'estable o als horts. Rutina pel camperol per trempar caràcters forts.

16. Si es vol casa de maons cal demanar-ho al paleta, que posarà els cabirons per tenir la casa feta.

17. Per temps sec o temps mullat amb xais i el gos per company, el bon pastor surt al prat, tots els dies que té l'any.

18. El peixater amb els esclops, fa el reclam moltes vegades. Ven calamars, musclos, pops, sardines, lluç i arengades.

19. Tothom dorm, encara és nit, tant per mestral com xaloc: el pescador surt del llit per provar la seva sort.

20. Fan goig tes puntes, puntaire, un art de delicadesa, tes mans i dits de dansaire fan ornaments de princesa.

21. L'ordit muntat al teler amb fils blancs o de color. La llançadora, amb vaivé, dona tela al teixidor.

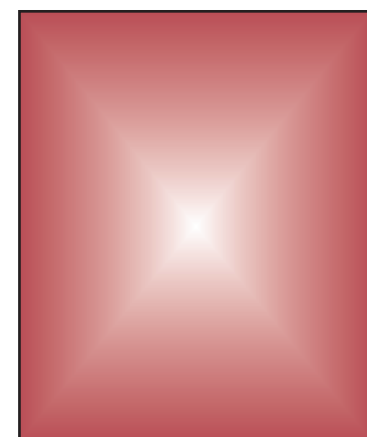
22. Es produeix en un cantó, es consumeix lluny o prop. Es tragina: rocs, cotó, gra, vi, farina o xarop.

23. Les verdures del mercat són l'afer del verdulaire: en caixons, tot ben posat, per fer goig al rondinaire.

24. Molta feina, vinyater, amb un treball ben feixuc: a la vinya o al celler, perquè el vi sigui begut.

Sobre l'amor i la sexualitat

“Les dones tendeixen a fer de l'amor no sols una part important de la vida sinó de tota la seva existència” deia Lord Byron

S'ha parlat molt de la major espiritualitat en la dona i del major materialisme en l'home. També s'ha parlat molt de la gran dificultat de separar l'amor de la sexualitat per part de la dona, però sobretot s'ha parlat moltíssim que mentre la sexualitat és més important per a l'home, l'amor és més crucial per a la dona.

Si bé és cert que en les nostres societats en matèria sexual a l'home se li ha assenyalat allò que havia de saber i a la dona allò que havia d'ignorar, tampoc és menys cert que en les dones s'ha alimentat pel broc gros l'infantilisme, la dependència i la necessitat de protecció –i conseqüentment moltes dones vivencien la sexualitat com a mitjà per assolir la seguretat afectiva i la protecció. D'altra banda, no és menys cert que l'home també tendeix a fer de la relació entre el sexe i l'afecte una qüestió d'intercanvi, donant en moltes ocasions afecte a canvi de sexe. Atès que dones i homes som esclaus d'una certa hostilitat entre la sexualitat i l'amor, tal volta la solució resideixi en anar més enllà d'una indiscutible i necessària igualtat de dret entre sexes, i deixar d'atorgar prioritats entre la sexualitat i l'amor, així com reflexionar al voltant de si la diferència no és més figurada que simbòlica.

Plantejarem, doncs, la hipòtesi que la reconciliació entre la sexualitat i l'amor és una clau convenient per a la satisfacció i complicitat en les nostres relacions eròtiques. Per això, abans que res potser caldria introduir algunes reflexions sobre ambdues realitats.

La sexualitat. Les paraules erotisme i sexualitat s'utilitzen indistintament, tanmateix, “la sexualitat” és un concepte relativament recent que no hagués significat res per als poetes, escriptors i creadors anteriors al segle XVIII.

És a partir d'un cert moment en el curs de la història quan la cultura i la religió occidentals separaren radicalment el cos de l'existència i, per tant, l'amor del sexe. Així contemplarem el cos com l'escorça que hem de suportar durant la nostra vida, centrant l'interès més en el control que no pas en el coneixement i situant l'amor fora dels límits del propi organisme. És la perillosa imatge de Cupido la que simbolitzarà aquest amor que confiem que arribi per casualitat i

sense conrear-lo.

Aquesta divisió és totalment aliena a la natura i a la realitat i troba l'aliment per consolidar-se en el segle XIX durant l'època victoriana. En aquesta època repressiva i puritana el concepte “sexe” deixa d'utilitzar-se per referir-se exclusivament a la diferència de gènere i comença a contemplar-se con una entitat abstracta i aïllada de la resta de comportaments i vivències de la persona.

A les portes del segle XXI, continuem contemplant la sexualitat en termes d'estalvi i consum i com si es tractés d'un IVA; un valor que s'afegeix a les edats juvenils caracteritzades per la major fertilitat, productivitat, capacitat adquisitiva i rendiment laboral, en definitiva, considerades les “edats meta” de tota trajectòria vital. Als nens, adolescents i gent gran seguim sense reconèixer-los una “identitat sexual”. També contemplem la sexualitat com quelcom aliè als comportaments i vivències de l'individu, al marge de la informació i el coneixement que hom té d'un mateix.

Potser per això ens cal reflexionar ara per un moment sobre el terme “erotisme” sinó volem tenir serioses dificultats per delimitar si Eros era un déu de la sexualitat, un déu de l'amor o déu de l'amor-sexualitat com un tot.

L'amor. Si cerquéssim en totes les biblioteques del món l'Amor possiblement ens adonaríem que és el tema sobre el qual al llarg de la història més s'ha dissertat. Si bé és cert que qui menys qui més el cerca, també és cert que tindrem poca predisposició per acceptar-lo, especialment, quan els efectes que li pressuposem són la ceguesa, la malaltia, la bogeria, el sofriment o la possessió. Sens dubte, no hi ha tema més confús i maltractat i sotmès a maltractament com el tema de l'AMOR.

No pretenem definir una vivència que, tal volta no tingui traducció verbal; tan sols intentarem exposar una concepció personal de l'amor. Es diu a vegades, amb encert, que la base de l'amor és donar-se. Malauradament, aquesta donació es confon amb concessió i sacrifici quan, en realitat, no cal ser gaire lògic per observar que mai podem donar i oferir allò que no posseïm prèviament. És a causa d'aquest petit i gran matís que descriuríem l'amor com l'acceptació incondicional d'un mateix i en conseqüència del nostre entorn. És difícil comprendre, acceptar i conèixer els altres

sense que ens compreguem, acceptem i coneguem a nosaltres mateixos. Si haguéssim de posar un exemple podríem dir que només els mafiosos identifiquen el llenguatge verbal i gestual d'un altre mafiós, així com la generositat i la honestat són reconegudes per aquelles persones que són honestes i generoses. De la mateixa manera, només en la mesura que fugim de l'autoengany, deixarem d'enganyar més o menys conscientment els altres.

Aquesta acceptació d'un mateix i del nostre entorn, d'allò que ens agrada o no està renyida amb la resignació i el conformisme.

D'una banda, només allò que acceptem, ho podem conèixer sense prejudicis ni judicis de valor (al terreny sexual, per exemple, només les fantasies acceptades permeten el joc eròtic de verbalitzar-les). D'altra banda, només si deixem de projectar l'acceptació d'un mateix en el futur, és a dir, de la manera com ens agradaria ser i atenem a com som en el moment present, podrem fugir de l'autoengany. Finalment, quan més informació tinguem de nosaltres mateixos més informació dels altres podrem captar.

El coneixement de la nostra “totalitat”, lluny de conduir a la resignació (submissió voluntària) facilita aprendre a pilotar les nostres frustracions, carències i limitacions. Només la ignorància facilita i permet el conformisme o la submissió.

Només el desamor és cec, boig i genera sofriment, perquè només el desamor permet l'autoengany, el desconeixement i la manipulació dels nostres semblants.

Tal volta deixarem d'intentar de canviar els altres per tal que siguin com a nosaltres ens agradaria que fossin, i mantenir així l'autoengany i el desconeixement, el dia que comencem a relacionar l'amor amb altres conceptes com ara veritat, claredat, salut, coneixement, creativitat i cos.

L'enamorament. Atès que enamorar-se significa “en amor”, les mateixes xacres que pesen sobre l'amor, pesen lògicament sobre l'enamorament. Quan descobrim una persona que ens atrau per primera vegada, el nostre primer desig és el de “conèixer” la persona descoberta; uns voldran conèixer preferentment el seus ideals, altres el seu compte bancari, però el sentiment que sempre acom-

panya el “flechazo” és el desig de coneixement.

L'enamorament s'acompanya d'un desig adelerat de conèixer l'altre i de mostrar-li allò que sabem de nosaltres mateixos. A banda del fet que el desig fonamental és ser estimats “en tot el nostre ésser”, la “personalitat” que ens hem fabricat, ens força immediatament a amagar allò que no ens agrada de nosaltres.

Això acostuma a ser un autoengany i en conseqüència un engany per a l'altre. Si a més hi afegim la interpretació que fem de Cupido, és a dir, que l'enamorament és quelcom que no requereix cap altre cura que aquella que prové de l'atzar, i li afegim una sobrevaloració de la persona estimada, de la qual esperem, de forma irracional, que sigui la solució definitiva dels nostres problemes, entendrem la facilitat amb la qual responsabilitzem l'enamorament de les típiques conseqüències tràgiques.

Viscut així, l'enamorament no deixa de ser un episodi temporal d'alienació en el qual el ser estimat és amo i senyor dels nostres pensaments, per deixar de ser-ho quan amb la convivència, generalment no conreada, va sorgint tot allò que havíem amagat de nosaltres mateixos i l'evidència que “l'altre” no és la solució definitiva als nostres problemes.

Tanmateix, si aquest “desig de conèixer” la persona que ens atrau per qualsevol motiu, lluny de bloquejar-lo amb la resta dels nostres desigs, sabéssim mantenir-lo –amb els alts i baixos propis de tot intercanvi d'informació–, l'enamorament podria ser renovat constantment, sense acabar en el tan freqüent trist final d'amor-resignació.

De la sexualitat a l'amor i del amor a la sexualitat. L'amor “sense passió” que prossegueix al procés d'enamorament, acostuma a comportar la monotonía i l'avoriment sexual. Així, doncs, popularment existeix la idea rígida i idealitzada que només la “novetat sexual” és excitant o sistemàticament excitant o garantia d'excitació, oblidant la possibilitat de descoberta permanent, quan hom conrea la relació. El plaer sexual més intens acostuma a trobar-se quan existeix l'afecte i el desig de coneixement entre els membres de la relació. Dit d'una altra forma, considerem l'amor el millor afrodisíac.

La diferència fonamental que introdueix la presència del component amorós és la confiança per despullar-nos com-

pletament de la roba i sobretot de la "personalitat". Quan mantenim relacions sexuals amb "personalitat", és a dir, amb el nostre orgull, els nostres títols, les nostres diverses màscares... ens relacionem amb la idea que tenim de nosaltres mateixos i, en conseqüència, les nostres actituds sexuals tendiran a ser un mitjà per alimentar aquesta idea, que d'altra banda té ben poc a veure amb la nostra autèntica realitat de persones limitades a un ínfim espai i temps. Les possibilitats d'acceptar-nos amb les nostres debilitats i limitacions queden ofegades i l'oferiment que fem de nosaltres mateixos és parcial.

Atès que ningú pot sentir-se realment estimat per la seva personalitat o la seva col·lecció de màscares i atès que l'intercanvi d'informació mai és unilateral, ens sentim estimats i desitjats en la mateixa mesura que ens mostrem sense autoenganys i, en conseqüència, som acceptats en la nostra autenticitat.

En una primera relació és important considerar el desig i l'actitud oberta a les possibilitats de confiança i coneixement.

Podem dir que la manipulació consisteix en posseir i usar l'altre per al nostre plaer, és a dir, conduir-lo a un objectiu prefixat que l'altre no coneix i, per tant, no ha consentit.

Alimentar el desconeixement només contribueix a dificultar el mutu

intercanvi d'informació.

Sens dubte no totes les relacions sexuals es realitzen entre persones que s'estimen i amb aquest amor entès com l'acceptació d'un mateix i per tant dels altres. Fins i tot poden funcionar satisfactòriament sense que els seus membres s'hagin plantejat mai aquest nivell de relació. Tanmateix, "totes" les noves relacions franques en les quals estem atents als propis desigs i apetències, alhora que fugim de la possessió i la manipulació, no només ofereixen la possibilitat d'una confiança plena sinó que constitueixen en si mateixos un exemple de tendresa i amor.

Si bé ens sembla útil mostrar els avantatges de les relacions duradores (a banda del model de relació que sigui), en cap moment intentem erigir la confiança i l'acceptació plenes com un requisit imprescindible del plaer sexual, ja que aquesta confiança i acceptació també provenen de l'activitat i del plaer sexual.

Existeix una idealització o una infravalorització de la tendresa i de l'amor pel fet de ser considerats poc carnals o excessivament transcendents. En realitat, no hi ha res més real, constant i quotidià que allò amb què vivim permanentment: el nostre cos amb els seus pensaments i la seva percepció sensorial.

L'erotisme seria tal volta el més complet i intens intercanvi d'infor-

mació amb nosaltres mateixos i amb el proïsme, si -d'una banda- consideréssim que no existeix desig ni atracció sexual sense un mínim d'informació i coneixement i -de l'altra banda- comprenguéssim que l'amor es transmet i es rep pel propi cos.

Il·lustrar la similitud entre l'amor i la sexualitat ha estat l'única intenció, a fi que puguem apropar-nos a "qualsevol" relació sexual (estable o no) amb l'elegància, creativitat i savoir-faire autèntics, basats en el respecte d'un mateix i el respecte pels altres. Ens cal entendre que aquest "respecte" no només atempta directament contra la monotonia en les relacions més estabilitzades, sinó que és imprescindible per a una certa qualitat en el plaer sexual.

Tal volta l'autèntica equitat entre els sers humans només serà possible quan ens acostem a un nou registre que lluny de subordinar l'amor al sexe o el sexe a l'amor, o lluny d'idealitzar qualsevol dels dos amb relació a l'altre, contemplem la possibilitat que sexualitat, amor i consciència d'un mateix siguin potencialment la mateixa realitat.

Traduït del llibre *Trampas y claves sexuales*, de Montserrat Calvo Artes, publicat per Icaria Editorial, l'any 1987 a Barcelona.

Montse Calvo, sexòloga

He rebut un S.O.S. TIBET!!

I jo crido:

S.O.S. CATALUNYA!!

Jo vaig col·laborar el 1989 (3 anys abans de les Olimpíades) en un Seminari obert a tot el món que es deia "SERÀ L'ANY 1992 L'ANY DE LA INDEPENDÈNCIA DE CATALUNYA?" a l'Hotel Balmoral de Barcelona.

Érem 48 ponents. Va durar 2 dies. Varem convidar a tota la Premsa i autoritats. Es va editar un llibre on s'exposaven tots els motius pels quals necessitem la Independència igual que els tibetans. Exactament els mateixos motius que els tibetans.

El boicot de tots els que ara signen aquest manifest prollibertat dels tibetans va ser total.

LA CARIDAD EMPIEZA POR UNA MISMO diuen els nostres veïns.

És molt feixuga la lluita germans

FRANK DUBÉ

'08 Fira DE LA CIÈNCIA

ABRIL 17-19
TERMINAL A
Aeroport de Palma
ENTRADA GRATUÏTA

www.balearsfaciencia.org

GOVERN de les ILLES BALEARS
www.caib.es

UTB Universitat de les Illes Balears

Hi col·laboren:

UNIO EUROPEA

Crea el teu Museu de la Ciència

Vine a la Fira de la Ciència i viu l'experiència d'ajudar a crear el futur Museu de la Ciència de les Illes Balears. Pots guanyar un viatge per a dues persones a la Ciutat de les Arts i les Ciències de València. Visita l'exposició de la plaça d'Espanya i descobreix els millors museus de la ciència d'Espanya.

VISITA L'EXPOSICIÓ
CAP AL MUSEU DE LA CIÈNCIA

ABRIL 10-20 | **PLAÇA D'ESPANYA (PALMA)**

Poema anònim sobre la Barcelona en la Guerra Civil del s. XV

Sobre la guerra civil catalana del s. XV, a causa del gran desconeixement que hi ha de la nostra història entre els mateixos independentistes catalans, existeix prou de confusió. Simplement perquè no se l'han llegida mínimament. Record haver llegit una cronologia de gent pròxima a Maulets on deien que era la lluita de les remences pageses “contra el rei castellà” (es referien, cal suposar, a Joan II, Trastàmara pare del Catòlic deposat per la Generalitat). Però això és sols crear simplismes i a més simplismes totalment falsificats, car les remences (i la Busca barcelonina, representant dels menestrals) justament es trobaven aliades al Principat amb el Trastàmara (al País Valencià era al revés: els pagesos estaven contra el Trastàmara i l'oligarquia a favor).

Eren les remences les enfrontades a la Generalitat amb el suport del Trastàmara. La Generalitat del Principat es trobava controlada per la decadent i reaccionària oligarquia (noblesa i burgesia, la Biga barcelonina), que oferí el Principat, com una mena de República coronada, successivament, al rei de Castella (enemic del Trastàmara, tot i que emparentats), al conestable de Portugal (besnét de Jaume d'Urgell, rival dels Trastàmars al conflicte successori a la mort de l'Humà i assassinat en presó pels Trastàmars amb llurs mateixes mans) i a Renat de Provença (darrere del qual hi ha França). Fou, com passa quasi sempre a les guerres i en geopolítica, un complicat joc d'escacs d'aliances i amenaces que no té gaire relació amb el nacionalisme pròpiament dit.

La realpolitik és això: realisme per vèncer.

Aquest poema és, evidentment, del bàndol trasta-marista-baix poble i és una crítica a la Barcelona dominada per l'Oligarquia foral.

Poema anònim sobre Barcelona en guerra civil (s.XV).

Gentil Ciutat, oh Barcelona bella!
Errades grans has fet cuitadament.
Plora, jo et prec, del teu mal regiment;
plora i sospira aquell qui t'aconsella.
Ara et porte una mala novella:
que deus perir ben prest per tos pecats.
Los homens tants, que has mort e anegats,
són jutges teus al mal que s'aparella.
No sé quins drets o folles profecies
te vas trobant, amb lo teu sant novell.
En lo desert adorant lo vedell
periren tots ab tals idolatries.
Tu et vas perdent, oh ciutat nomenada!
i d'any en any sols canviar de rei,
rompent la fe contra la santa llei,
dels cristians, oh ciutat difamada!
Amb los ulls cecs estàs embolicada,
donant del cap tots jorns a la paret;
e per la fi no trobaràs retret
ni lloc segur, que seràs encalçada.
Així com va la fera rabiosa,
bramant pel bosc, los morros plens de sang
així vas tu, corrent per un gran fang
vermell dels teus, de sang molt dolorosa.
E los teus crims te fan molt perillosa
tost i ben tost que tu mal finiràs.
Jerusalem, diuen que passaràs,
Que et ploraran ab cançó piadosa...
D'ara jo plor, oh ciutat molt revessa!
De tants de mals, com has continuats,
Per tot lo món los has ben publicats,

A fer més mal la tua mà no cessa.

(Anònim sobre Barcelona durant la Guerra civil catalana del s. XV).

L'època de l'heroi antifeudal morellà Vinatea

1332: Ramon Muntaner acaba la “Crònica” a Xirivella, la qual comprèn entre el naixement de Jaume I (1208) i la coronació del Benigne (1328). Literàriament és la millor de les Cròniques catalanes: prosa tensa, fresca, vivaç i directa, influïda per la literatura cavalleresca i jocfloral, i amb belles descripcions.

Mallorques es compromet a armar 20 galeres contra Gènova.

Els comtes d'Empúries deixen de viure habitualment a Belcaire d'Empordà.

L'abat de Ripoll recrimina als nobles llur manca d'adhesió a la croada antigranadina, Arnau Roger II de Pallars li respon que el rei no havia pas satisfet els greuges que li havien presentat a les Corts de Tortosa.

L'autoritària reina Elionor i l'alta noblesa que li dóna suport pressionen perquè el rei faci donacions importants als dos infants (l'hereu de la corona és Pere, fill del rei amb Teresa d'Entença). El Benigne dona Tortosa i vegueria, el marquesat de Camarasa, Albarrasí i bona part del regne valencià (Alacant, Oriola, Guardamar, Xàtiva, Alzira, Morvedre, Morella, Borriana, Castelló i les Valls d'Elda i Novelda), punts “claus de tots els nostres reialmes” (“Crònica” del Cerimoniós) ja que molts eren de frontera amb Castella, cosa que podia fer bascular la Catalunya sud devers castella en cas de conflicte.

A Tortosa l'oposició a la donació és ofegada per temors i corrupcions: “Per gran spaordiment que foren fets en lo poble de la dita ciutat... e per corrupció d'alguns majors i regidors...” (“Crònica”).

L'aristocràcia queda migpartida entre un partit pro Elionor (Gonçal Garcia, Ramon Cornell, Bernat de Sarrià, Pere de Xerica) i un altre pro Pere (P. López de Luna, l'arquebisbe de Saragossa, Llop de Conçut, Miquel Pérez Sabata, Garcia de Lóriz, Ot de Montcada, Vidal de Vilanova, Miquel de Gurrea).

Les viles reials valencianes amenaçades, doncs, amb puja de tributs, envien una delegació al rei presidida pel jurat en cap de València, en Guillem de Vinatea. El famós episodi és relatat a la “Crònica del Cerimoniós” i al “Crestià” d'Eiximenis: Vinatea “hom esforçat”, diu que els magistrats de València són disposats a morir abans de consentir samblants donacions, i si morien, la represalia del poble no estalviaria més vides que els dels sobirans. “Ah, reina! Açò voliets vós oir?” féu el Benigne. Elionor li contestà amb plors irats: “**Senyor, no lo consentiria el rey don Alfonso de Castilla, hermano nuestro que no los degollase a todos**”. Llavors el Benigne pronuncià aquella sentència tan estimada: “**Reina, reina! Lo nostre poble és franc, e no és així subjugat com és lo poble de Castella; car ells tenen a Nós com a senyor, e Nós a ells com a bons vasals e companys**”.

Vinatea ateny la revocació parcial de les donacions. Co revela la sempre precària llibertat catalana de l'Estat valencià, assetjada pels aristòcrates aragonesos i valencians i, en cas com aquest, per la rabiüda intromissió castellana, ben directa, ja.

1332-1334: Els elionoristes comencen a perseguir els partidaris d'en Pere, qui es custodiat a Saragossa

pels seus partidaris a fi de protegir sa vida, mentre la perversa Jezabel castellana (precursora de Mª Consuelo Reyna) malda per col·locar castellans als llocs estratègics del regne valencià.

El conflicte politico-familiar va empitjorant. Al final, com veurem, aquesta Jezabel castellana acaba assassinada pel seu nebot Pedro el Cruel, rei de Castella.

12.7.1333: Joan Ximénez d'Urrea dóna Carta Pobra a l'Alcora (L'Alcalatén) a Bernat de Molins i 110 més.

1333: Les naus genoveses embossen les principals rutes marítimes de la Mediterrània Occidental i bloquegen els ports sards i sicilians.

Renovació del conveni Catalunya (ibèrica)-Mallorques contra Gènova.

Les alteracions climàtiques a la Península provoquen una crisi de subsistència.

“Lo Mal Any Primer”, segons les Cròniques catalanes: terrible fam i carestia, gran part de la pagesia pobra en queda afectada. Fam de dos mesos a Barcelona, amb 10.000 morts.

Fi dels anys pròspers i inici de diversos períodes crítics.

Es l'anys d'inflexió de l'ascens/descens del poder polític militar de Catalunya. A partir d'ara comença una lentíssima, combinada i desigual decadència: D'ençà el 759 (alliberament de la Catalunya-Nord) fins al 1333 fan 574 anys de creixença. Des de llavors fins ara, 1998, fan 665 anys de desigual decadència.

primavera 1334: Aixecament popular a Barcelona contra el draper Pere Junyol i altres consellers, acusats pel poble d'acaparar blat per a l'especulació.

1335-1347: Construcció de l'església parroquial de Conesa (Conca de Barberà), pels mestres d'obres de Guimerà i de Montblanc.

11.1335: Malalt el Benigne, Elionor fot el camp a la Cort castellana amb sos dos cadells, per escapar de la possible venjança d'en Pere l'hereu.

17.1.1335: El Benigne mor a Barcelona d'hidropesia.

<http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm>

Presentació a Santa Coloma de Farners del llibre

Elogi de la transgressió

(La Busca edicions)

a cura d'Assumpció Cantalozella, escriptora, i amb la presència de Quim Gibert, coautor.

Dia: **Divendres, 18 d'abril de 2008.**

Hora: **8 del capvespre.**

Lloc: **Llar del Pensionista i Jubilat.**

Adreça: **carrer Anselm Clavé, 19, Sta.**

Coloma de Farners.

La profecia d'en Pedrolo

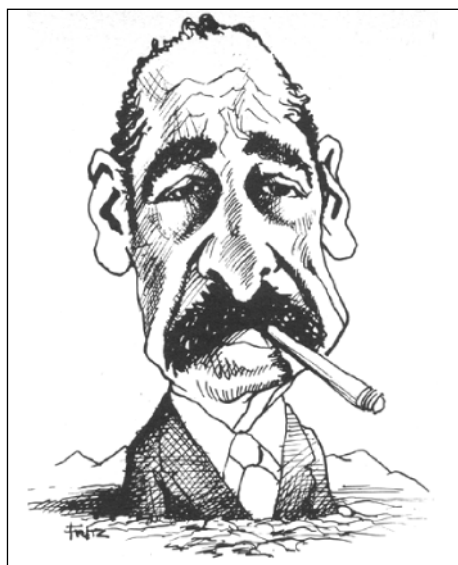
Pedrolo viu

Diuen els antics que mentre hom els recordi els morts no ho són del tot. En el cas d'en **Manuel de Pedrolo** hom no s'hi ha d'esforçar gaire per a recordar-lo, atès el seu particular i insubornable pensament que, a més a més, ens deixà condensat en els seus llibres d'articles «polítics»: *Cròniques colonials* i *Cròniques d'una nació*, suara reeditats per l'Editorial El Jonc sota el títol de *Cròniques*.

Si remeneu l'«Arxiu: 2005» d'aquest bloc llegireu que ja n'he parlat d'en Pedrolo, sobretot arran de la **commemoració** del quinzè aniversari del seu traspàs. Avui m'ha semblat que invertiríem profitosament el temps rellegint l'article que aparegué al núm. 4 a *ELLlamp* (dijous, 26 d'abril del 1984), on Pedrolo ens dissectiona les dues menes de «sucursalisme» que patim: el vocacional (on diu «Alianza Popular», ara cal llegir-hi «Partido Popular») i el de conveniència. El vocacional és un sucursalisme descarat i evident que ens ve imposat de l'estranger, però el de conveniència és més perillós. Fonamentat en un origen catalanista, és a dir, a casa nostra, s'adapta progressivament al dictat de l'oficina central del PsoE. La profecia d'en Pedrolo s'ha acomplert, la llegireu més avall, però ara la remarco per als despistats: «Entendre-ho, però, no ens ha de privar de veure que qualsevol grup polític que prengui aquest determini s'està jugant el país. I això per la simple raó que, en el cas d'un triomf en aquesta cursa electoral, **el partit gran introdueix amb tota naturalitat el seu punt de vista estatal en el govern autonòmic** i, a través dels homes que hi ha establert, **governa o domina aquesta autonomia** d'un poble que, d'una manera o altra, vol emancipar-se del poder central.»

Models de sucursalisme polític

Més d'una vintena de formacions polítiques (coalicions i partits) volen accedir al Parlament de Catalunya i fan acte de presència (alguns, modestament, només en una «província») a les eleccions del dia vint-i-nou d'aquest mes. A

«Fritz» copsà l'ànima d'en Manuel de Pedrolo: surt de la terra com el Castell de l'Aranyó, on va nèixer

tots els fa goig (al capdavant per això existeixen) la possibilitat d'ocupar llocs en el nostre òrgan legislatiu, i no falten aquells que ja es veuen remenant les cireres, sols o acompanyats (potser mal acompanyats per allò que en un llibre polític sovint s'hi troben gent mal avinguda) si una insuficiència de fervor ciutadà els obliga a contreure aliances.

Entre aquests partits n'hi ha uns quants, des de la dreta a l'esquerra, que són estrictament catalans pel fet que, constituïts aquí, no deuen compte de les seves actuacions polítiques a ningú d'altres contrades peninsulars. D'altres, en canvi, són d'obediència estatal i vulgarment coneguts com a sucursalistes. Tanmateix, entre ells caldria distingir.

Ideologies de banda, no em sembla pas que, per exemple, puguin posar-se al mateix sac una Alianza Popular (inclosa en la Coalició Popular) i un PSC ara també PSOE. La primera és una formació política originada lluny de nosaltres, a les terres castellanes, i que es projecta arreu de l'estat a través dels homes locals que hi té el partit. La seva voluntat espanyolista no es presta a cap dubte, puix que no l'amaga, i de fet va nèixer amb la finalitat de servir l'espanyolisme més obtús que arreplega les deixalles del franquisme amb

algunes aportacions de sang nova però no menys reaccionària. És des d'un centre que estableix allò que gosaria anomenar les seves «cases regionals» a totes les comunitats autònomes.

El segon es forma com un grup independent, espontàniament català, que tan sols al cap de molts anys d'història pròpia es fusiona amb un partit d'abast estatal. En la gent d'Alianza Popular no hi pot haver hagut mai una autèntica vocació de catalanitat si, de sortida, els seus militants al nostre país han cregut necessari de pertànyer a una formació forastera que més d'una vegada ha manifestat les seves «simpaties» per Catalunya. En canvi, pot haver existit o, més bé, és indiscutible que ha existit aquesta vocació catalanista entre la gent del PSC que posteriorment han cregut indispensable abdicar de la seva independència per raons d'eficàcia política. El seu és un sucursalisme molt «*sui generis*» que podria ser limitat, si en algun moment s'ho proposaven, per la capacitat de resistència dels seus dirigents a un centralisme abassegador.

No oblidem, però, que existeix una disciplina de partit a la qual hom no es pot sostreure fàcilment i que obliga a acceptar uns projectes, cal creure que elaborats entre tots, democràticament, però en definitiva decidits pel «partit gran» que actua a nivell estatal des de la metròpolis de «totes les Espanyes» i defensa, per tant, els interessos d'aquest estat, no sempre coincidents, ni de bon tros, amb els de les comunitats autònomes que, ni que sigui limitadament, aspiren a regir-se per elles mateixes d'acord amb un text legal, l'Estatut d'Autonomia, perfectament interpretable, en molts punts, segons les conveniències de cadascú i el qual, per així dir-ho, hom pot fer «rendir» més o menys.

S'entén molt bé que, en una circumstància sociològica com la nostra, fruit dels anys de la dictadura, hi hagi partits amb vocació sucursalista i d'altres que, sense tenir-la, s'avinguin a caure-hi o a adquirir-la, ja que no té res de negligible refugiar-se entre els braços protectors d'una «casa mare» el suport de la

qual pot ser decisiu. Fet i debatut, em sembla que és per aquestes motivacions que una formació política amb personalitat pròpia acaba per convertir-se en la branca local d'un partit tingut per germà i que, ordinàriament, actua com a germanastre. Entendre-ho, però, no ens ha de privar de veure que qualsevol grup polític que prengui aquest determini s'està jugant el país. I això per la simple raó que, en el cas d'un triomf en aquesta cursa electoral, el partit gran introdueix amb tota naturalitat el seu punt de vista estatal en el govern autonòmic i, a través dels homes que hi ha establert, governa o domina aquesta autonomia d'un poble que, d'una manera o altra, vol emancipar-se del poder central.

No hi fa res, en el nostre cas, que aquests homes o alguns d'aquests homes que volen accedir al Parlament i, si pot ser, a la Generalitat, siguin catalans i fins i tot nacionalistes pels seus antecedents, per la consciència que tenen de la comunitat pròpia i per la voluntat que probablement no els falta de protegir unes formes culturals, ara amenaçades, que ens donen una existència diferenciada; no hi fa res que els dirigents del partit decidissin aquella integració qualificada de federació enduts pel convenciment que, procedint així, evitarien la competència d'un partit afí, és cert, però estrany a la nostra terra, que els prenia l'espai polític de què abans havien disposat. La realitat és que s'han convertit en representants, a la regió, de l'empresa que els annexionava.

Hi ha vegades que de sucursalista se n'és per ganes, com ho són els «nostres homes» de Fraga a les terres catalanes; d'altres cops, se n'és a repèl, amb una protesta íntima que hom no gosa exterioritzar, però en aquest terreny són els actes que canten, i els actes fins ara ens diuen que la «gerència» de la casa socialista és a Madrid. **Manuel de Pedrolo**

enrichorras

La justícia de les Illes Balears situa el català a la llista de llengües que necessiten 'intèrprets i traductors' en actes judicials

Dilluns, 31 de març

El Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears (TSJIB) ha inclòs la llengua catalana al llistat d'idiomes per als que considera necessari aportar-hi «intèrprets i traductors» en qualsevol dels actes judicials que tenen lloc a les Illes Balears, tot i que sigui una de les dues llengües oficials a tot el territori

illenc, i tot i que a més a més n'és la llengua pròpia. El català es troba englobat en un llistat amb més de 30 llengües, on també hi ha l'àrab, el romanès, l'alemany, el noruec, el japonès, l'albanès, o fins i tot la llengua de signes.

El castellà en canvi no s'ha inclòs en aquest llistat,

i es dona per fet que tots els jutges i professionals de la justícia de les Illes Balears (i també els ciutadans) l'entenen perfectament. El català és doncs una llengua que requereix de traductors o intèrprets, ja que el TSJIB ha necessitat d'aquests en algun esdeveniment judicial, degut a l'ús que n'han

fet alguns ciutadans illencs.

Així ho afirma el TSJIB al seu informe de l'any 2007, un informe que no sorprèn tenint en compte que únicament un magistrat de tots els que hi ha a l'Audiència de Palma acostuma a emprar el català als seus escrits. La resta de textos i actes judicials de les Illes Balears es publiquen en castellà, sempre.

Preludi de la Independència (VIII)

Les aversions mútues i altres trifulgues

No per haver fallat quan intentava heure'ls, deixa un poble els seus anhels. Pot sentir-se frustrat però els afanys van més enllà dels resultats. Els catalans en som un exemple: a través de la Història, hem mostrat idèntic delit que els portuguesos per alliberar-nos d'Espanya, tot i que ells van sortir-se'n airosos i nosaltres encara no.

Qui es nega a veure-ho? En primer terme els periòdics deliris de grandesa dels espanyols els incapaciten per a comprendre que existeixin al seu redós pobles que no se senten, ni gens ni poc, complaguts d'ésser súbdits submisos de la seva infinita arrogància. Quan se'ls insinua l'actitud, ens acusen de voler tancar-nos a casa i de no trobar la manera de conviure amb ells. Es pensen que els tenim enveja quan contemplem la universalitat de la seva expansió. Si poguessin, intentarien convèncer-nos que l'espanyol també és l'idioma oficial del cel.

El basc Miguel de Unamuno, en el seu llibre Soledad, ja mig assimilat per l'aire de Salamanca, confessa: «En el fondo del catalanismo, de lo que en mi país vasco se llama bizkaitarrismo, y del regionalismo gallego no hay sino anticastellanismo, una profunda aversion al espíritu castellano y a sus mani-festaciones. Esta es la verdad, y es menester decirla. Por lo demás, la aversion es dígase lo que se quiera mútua»

Ens veuen com formigues que no paren de treballar, però que no tenen cap noble

singularitat ni cap missió divina. La febre dels seus deliris de grandesa no millora. S'hi troben bé deixant-s'hi portar i, quan menys us ho penseu, han pujat de temperatura. Com a mínim han obrat així des que varen saquejar Amèrica. Mireu la Història pel segle que vulgueu, són sempre en el mateix lloc: a punt d'espolar una altra víctima com si li fessin un favor, ja que les seves actuacions les creuen providencials. És un fet sense excepcions. Començada la Segona Guerra Mundial, particularment el període que va de 1939 a 1942, els dirigents del feixisme europeu es repartien el món per després de derrotar totalment els aliats. Entre ells, Franco era dels qui estava més amatent per veure què li tocava. En el Diari del comte Ciano, Ministre d'Afers Exteriors de Mussolini, queda ben clar el repartiment que volien fer. En ple any 1939, Ciano escriu: «Il Duce vuole che con la Spagna si cominci a definire il programma futuro per il Mediterraneo occidentale: Marocco integralmente alla Spagna; Tunisia e Algeria a noi. Un accordo con la Spagna do-vrebbe assicurarci la comunicazione permanente con l'Oceano attraverso il Marocco.»

En aquells moments, i entre els més exaltats jerarques del feixisme espanyol, cada vegada que Mussolini els prometia tot el Marroc per a ells, ja especulaven amb el nombre de catalans i d'altra gent que consideraven indesitjables que hi trasplantarien, mentre repoblarien el nostre territori amb homes de confiança de l'«imperi». No feia anar Hitler d'ací i d'allà a

milions de persones com el pagès que treu d'un lloc al l'altre un rusc d'abelles? Aquells anys són els més sordids i terrorífics de tota la història de Catalunya: els millors intel·lectuals del país a l'exili, les presons plenes a vessar, els afusellaments al Camp de la Bota a diari, la fam a la majoria de cases i, per torna, l'espasa de Damocles que representava sentir a dir que si el feixisme guanyava la guerra —i en aquells instants avançaven victoriosos per tots els fronts— a la majoria de catalans ens traïrien definitivament de la nostra terra. Es parlava de trasplantar dos milions set-cents mil persones. Dos milions serien del Principat de Catalunya i del País Valencià i la resta d'Euzkadi, Astúries i Múrcia, zones on també sospitaven que hi havia molts rebels en potència.

Sovint els catalans semblen negats per a comprendre els pocs escrúpols que gasten els espanyols «con mando» en les seves esbojarrades pretensions i ens resulta impossible mesurar el volum dels seus deliris de grandesa. Ens autoprogramem per la via de l'error de tant repetir-nos: «no serà tant». Prou que parlem que hi ha catalans destres i «florentins» que en el terreny de la política se les saben totes, però posats a jutjar les maquinacions megalomaniàtiques dels espanyols ens comportem com en Manelic quan arriba al molí, que no té cap sospita de tot el que trama l'amo i el contempla com el seu protector.

Un cas: poques hores després del frus-

trat cop d'estat del 23 de febrer de 1981, totes les persones a Madrid que es creuen dominar els fils de l'alta política ja estaven assabentades que aquell intent portava com a finalitat, fos quina fos la pretensió d'aquell o d'aquell altre sublevat, posar el general Alfonso Armada com a nou dictador, amb més o menys guant blanc i roses socialistes. No obstant, a La Vanguardia del dia 25 de febrer de 1981, s'hi pot llegir un article de Carles Sentís, en el qual interpreta al general Alfonso Armada i bon punt el veu, en sortir del «parlamento español», aquella nit que havien estat tots els diputats segrestats, declara: «Le di la mano pensando que a través de él se la daba a todo el Ejército Español y al Rey del qual, el hoy segundo jefe del Alto Estado Mayor, fue durante múltiples años ayudante militar.»

Víctimes amb massa freqüència d'una situació Manelic —no és pas casual que el drama Terra Baixa d'Àngel Guimerà, la nostra gent se'l senti carn de la seva carn— qui pot estranyar-se si, descobertes les intrigues delirants, ens sentim els catalans doblement vexats? **Creure'ns uns enzes inofensius o voler-nos mantenir enganyats i políticament immadurs, és una temeritat que podreix les situacions** i mai no condueix ni a una autèntica pau ni a la veritable concòrdia.

Carles Muñoz Espinalt

El 14 de març segueix viu

Després del 14 de març: ¿Han canviat moltes coses d'aquestes eleccions a les de fa 4 anys?. Sembla que tots s'esforcen en parlar d'una nova etapa, un gir a la dreta...

Però, no obstant això, els treballadors s'han mobilitzat per tot arreu durant la campanya electoral, i segueixen mobilitzats el dia següent. Hi ha una majoria que rebutja als franquistes del PP. La gent no vol una marxa enrera. Ferien malament els dirigents del PSOE en pensar que aquests resultats són un xec en blanc per fer una política de consens amb el PP o una referendació dels projectes d'exigir sacrificis als sindicats i treballadors en nom de la crisi econòmica. El vot no ha estat lliurat als dirigents del PSOE per què ara mercadegin amb CiU l'aplicació dels plans de la Unió Europea, sinó per a satisfer les reivindicacions d'aquells que s'han mobilitzat i ho segueixen fent.

Efectivament, onze milions de vots dels treballadors, joves, ciutadans (el 43%) han donat al Partit Socialista 169 diputats i la responsabilitat de defensar els interessos de la majoria en una situació difícil, d'enfonsament econòmic, d'amenaques d'enfrontament entre la població.

Han concentrat els seus vots en el Partit Socialista per tal de frenar la reacció, als franquistes, als jutges reaccionaris, a la Conferència Episcopal. Volen defensar la seva feina, els drets i les conquestes socials, els serveis públics, les llibertats, dur la pau i la convivència fraterna entre els pobles de l'Estat espanyol. Al mateix temps, el PP (40%, 153 diputats) no sol se manté, sinó que guanya vots i alguns diputats, rapinyant fins i tot en determinades zones on el PSOE era majoritari. ¿No és el resultat d'una política del Govern que ha sostingut a la reacció franquista? Efectivament, el Govern, a l'aplicar la mateixa política dictada per Brussel·les, al defensar les institucions que venen del franquisme i mantenir el retall de llibertats, no ha legitimat la política del PP?

Després de les provocacions de jutges, generals, empresaris i polítics franquistes durant quatre anys, en una situació en que s'anuncia l'enfonsament de la economia amb milenars d'acomiadaments, els ciutadans han concentrat el vot de part dels treballadors en el PSOE i de l'altre part en el PP com a preparant-se per els propers combats socials i polítics.

Una disjuntiva decisiva. El nou govern Zapatero se troba ja amb les rutes traçades. La Unió Europea, totes les institucions internacionals del capital, han donat les instruccions precises a fi que en Zapatero faci pagar als treballadors la crisi del capital financer. Que retalli contribucions al capital, privatitzi els serveis públics, doni diner públic a fi que els especuladors puguin rescabalar-se de les pèrdues. Que retalli les pensions i flexibilitzi encara més les relacions laborals.

Els treballadors, amb una onada de vagues i manifestacions sense precedents en una campanya electoral, exigeixen al nou govern que defensï els seus llocs de feina, els salaris i pensions, les condicions de vida i de feina. Que prengui mesures decidides a favor de la majoria, perquè la situació és difícil. ¿No ha de nacionalitzar les fàbriques amenaçades, promoure la vivenda pública, desenvolupar la sanitat pública, encara que no ho vulgui la Unió Europea?

Què ha de fer el Govern? ¿Subordinar-se a la comissió Europea que prohibeix ajudes públiques i exigeix privatitzacions, al Banc Central Europeu que arruïna Europa en nom dels mercats americans? ¿O posar-se al servei dels treballadors, de les pensions, dels salaris, de la sanitat i l'ensenyança pública?

En Zapatero ha anunciat que convocarà a empresaris i treballadors. ¿Es per

aplicar allò que la Unió Europea exigeix en benefici de les multinacionals? Qui podria admetre ho?

No sotmetre —se a la política de la Unió Europea. Les declaracions d'en Zapatero després de les eleccions deixen la porta oberta a totes les exigències de la UE i de la Corona, però l'experiència mostra que sotmetre se a la política de la Unió Europea, a les institucions del franquisme, reforça a la reacció. Cada reforma que el Govern emprengui perjudicant als treballadors, cada passa d'apropament al PP, sembraria la divisió entre la majoria del 9 de març i donaria ales als franquistes.

La responsabilitat del nou govern d'en Zapatero. Més encara que el 14 de març de 2004, amb ànsies redoblades, els treballadors i els pobles exigeixen que el nou govern doni passes decisives en defensa dels interessos de la majoria. Cap d'ells serà possible sense avançar pel camí del trencament amb la Monarquia i la Unió Europea. En qualsevol cas, tota acció que realitzi en Zapatero i la direcció del partit Socialista en defensar els interessos de la majoria contarà amb el recolzament dels treballadors i de les seves organitzacions.

Pere Felip i Buades

Algunes dades curioses per a contextualitzar la nostra fallida psicològica com a poble

«Correlativa a aquesta bona tradició, hi ha la dolenta, anota Cardó, que s'inicia molt d'hora. L'esperit de llibertat, quan no és controlat per una consciència moral exigent, degenera en rebel·lió i discòrdia, les dues tares que presenten invariablement les males èpoques de Catalunya» (*Les dues tradicions*, Barcelona 1977, p. 87).

11.2.1363: El Cerimoniós, enmig la guerra contra Castella, que ha envaït Aragó i València, pronuncia un patètic discurs blasfant els egoismes i la irresponsabilitat dels diputats i els increpa: « **muiren, qui ens volen fer a tuits morir!** »

1375, Corts de Lleida: El comte-rei Pere el Cerimoniós, desesperat per la inhibició dels diputats catalans (sempre amb els braços enfrontats) enmig una forta crisi, al·ludeix a la possibilitat que “a Catalunya no hi hagués rei”.

S. XV : Joanot Martorell profetitza que València “vendrà per temps en gran decaïment”: “d’açò serà causa com serà poblada de moltes nacions de gents, que com se seran mesclats, la llavor que eixirà serà tan malvada...” (Tirant lo Blanch).

“...Llevau-los les traves, fluixau lo cabestre,

jaquiú-los anar, a regna ben solta,
i de tals deixebles jamás siau mestre,
que per molt que fósseu subtil i més destre,

eixir no en porieu sens molta revolta”
 (“La Brama dels Llauredors de l’Horta de València”, ca. 1490).

1559: Jaume Rasquin -valenciano hijo de un mercader francés- emprende expedición a Rio de Plata y enrola a más de 100 valencianos (cosa rara que catalanes fueran a América a estas fechas, pero se trataba del tipo *Enrolate en la Legión*). Uno de los expedicionarios,

castellano, observa que “Todos o los más valencianos que iban en el viaje eran hombres de bando (=bandoleros) y homicidas y fugitivos, ecepto algunos caballeros que iban muy honrados, más al fin son valencianos y de menil condición, porque son de cuadrilla”.

S. XVIII: El cofoisme cals principatins és cosa antiga i típica, quan les negociacions del 1705 amb els anglesos, els catalans encapçalats per Antoni de Peguera i Domènec Perera ja criticaven els castellans per ineptes i es consideraven ells mateixos molt superiors. L’espanyolisme serà potser imbecil, però el catalanisme pateix d’altres imbecilitats, potser més greus i a més és massa individualista, mentre que l’espanyolisme és tribal i està unit, i llurs dirigents no es mamen pas el dit, sinó que penquen de valent per mantenir el botí de guerra, el mamellot colonial

S. XVIII: “Poble espanyol, que ets de plànyer! En els mateixos béns que la natura t’ha prodigat, trobes la causa de la teva eterna misèria; la bellesa del teu país i les seves riqueses naturals són justament les causes de la teva indolència i de la teva incúria, igual que les mines de Mèxic i del Perú han nodrit el teu orgull i els teus prejudicis. Heus ací una opinió que, a primer cop d’ull, semblarà paradoxal; és el lector qui l’ha de meditar i l’ha d’apreciar. Qui dubta que Espanya ha de menester una regeneració que no ha d’ésser sinó el resultat d’una invasió estrangera, la única que pot reanimar en el cor dels espanyols aquell foc de patriotisme i d’emulació que perilla d’extingir-se totalment? Si Espanya ha de reprendre el seu gloriós lloc en la gran família europea, ens fa molta feredat per ella que no sia a costa del més terrible daltabaix. Sols el llamp pot despertar aquests esperits de bronze” (*“Història de ma vida”*, de Giacomo Casanova [Jacques Casano-

va de Seingalt], 1725-1798, aventurer i gran bandarra venecià, parlant especialment de la decadència que veu a la ciutat de València, 1769).

S. XIX: “Tenim, doncs, molta gent ocupada a treballar en l’element variable i transitori, on les formes externes i visibles, en el que en podríem dir el cos venerable de la pàtria; mes de treballar en son esperit pocs se’n recorden. Alabem la bona qualitat de la font i ens aprofitem de l’excel·lència de ses aigües; estimem els sentiments catalans potser superiors als dels altres homes; ponderem el caràcter que distingeix els fills d’aquesta terra; mes molts dels nostres miren amb indiferència i tal volta amb menyspreu el vell esperit català que tot això engendra, i no saben capir que el més necessari és fomentar la substància de la pàtria. La nova generació catalana sap aprofitar els tresors; potser fins els malgasta; manifesta una generosa activitat, mes sa força de produir per ara és molt limitada, i en lloc d’augmentar-se, veiem cada dia minvar el sagrat dipòsit de la pàtria; havem de procurar no convertir la nostra regió en una societat de sols literats i artistes, que fora gran afront per a la pràctica raça catalana. Els caràcters s’emmotllen al figurí parisenc o madrileny el mateix que

els vestits, i això arriba fins a la classe popular, sempre més aferrada a la tradició; i tot sovint pels carrers de Barcelona s’ou el rústic carreter cantar *malagueñas* al so de l’espetec de les xurriaques” (*“La tradició catalana”*, cap. I, 1892, d’en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

S. XX: “Escrivíem. Disposàvem d’unes normes racionals per a escriure. Cultura, economia, política. Bon programa. Cada dia un nou pas endavant. Endavant. Fa bonic una pàtria endregada, sòlida, amb equips competents. Sentir certa prepotència envers els veïns, que a un l’hagin convertit en un novíssim manxesterià –ho deien sovint– dins un procés industrial enlluernador. Ho estimàvem profundament, i ho anàvem construïnt com una estàtua, cada dia més evolucionada, més envejada, més alta (...) Ara, caiguda l’estàtua, no em quedava altre recurs que exiliar-me, que ser un més en aquell caòtic i grotesc i sublim i miserable èxode. I que no em preguntessin si havia fet tot el que podia per defensar aquella terra de la qual desertava” (*“Els vençuts”*, 1955-1982, d’en Xavier Benguerel, 1905-1990, escriptor barceloní exiliat).

<http://wave.prohosting.com/~fortessa/index.htm>

Les Illes Balears, Andorra i Catalunya creen la Fundació Ramon Llull

Els governs del Principat de Catalunya, Andorra i les Illes Balears van constituir ahir la Fundació Ramon Llull, que neix amb l’objectiu de projectar a l’exterior la llengua i la cultura catalana “com a part visible d’una història d’èxit”. A l’acte hi van assistir Juli Minoves, ministre portaveu, de Desenvolupament Econòmic, Turisme, Cultura i Universitats d’Andorra; Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident de la Generalitat; Albert Moragues, conseller de la Presidència del govern illenc i Josep Bargalló, director de l’Institut Ramon Llull.

Els tres representants polítics van voler

destacar que la projecció internacional de la llengua i cultura catalanes pot incrementar el “prestigi social” dels territoris que impulsen aquesta Fundació. Segons Carod-Rovira els governs d’aquests tres territoris “mostren la voluntat de caminar junts”, fet que fa que “ja sigui un èxit”. Minoves va destacar que l’acte era “molt important” i solemne, i que amb la constitució de la Fundació “la llengua i la cultura catalanes estan d’enhorabona” ja que “s’amplien les fronteres des d’on es projecten conjuntament”.

La Fundació Ramon Llull, d’abast internacional, tindrà la seva seu al Prin-

cipat d’Andorra. Provisionalment la seu social serà al ministeri de Cultura andorrà per bé que el govern del principat està buscant un emplaçament emblemàtic. Estarà presidida pel cap de govern d’Andorra, Albert Pintat, i tindrà també dues vicepresidències. A part la Fundació està oberta a altres territoris de parla catalana que s’hi vulguin afegir.

Els seus objectius són: intensificar l’estudi, la promoció i la defensa de la llengua catalana i fomentar la projecció exterior de la llengua i dels diferents àmbits culturals que s’hi expressen. També vol vetllar pel compliment de la

legislació sobre la llengua, en col·laboració amb d’altres organismes i organitzacions públiques o privades, i ajudarà a impulsar les actuacions del Consorci de l’IRL que coincideixin amb els objectius de la fundació.

Sobre els "35"

Si els 33 són "nazis-racistes-fatxes, etc. etc." -com pretenen els colonitzats malalts d'autoodi i els infiltrats espanyols- per voler ser catalans en la pròpia terra i/o per utilitzar la numerologia, tècnica que no van inventar per a res els nazis (com sembla que pensen els analfabets políticament correctes) sinó que ve de milers d'anys abans (en grec i en llatí els nombres es representaven per lletres)

Aleshores...Tots els skin són fatxes? És que no hi ha també redskins?

Per què alguns espanyolarros són tan capquadrats i volen de seguida ficar els catalans en el mateix sac que els fatxes?

Es tracta d'una tècnica molt practica-da pel PP i pels seus semblants infiltrats en fòrums nacionalistes d'esquerres i semblants. Fixeu-vos per ex. el que solen dir els esbirrets del PP: "*Miguel Ángel Rodríguez compara la investigació con células madre con experimentos de los nazis*". Per a aquests, igual que per als afa-vats políticament correctes, qualsevol referència a temes genètics ja és "nazi". L'ABC diu el mateix, per ex., quan algun basc diu que són un poble i que fins i tot tenen un codi genètic particular. Simplement es tracta de debats científics que els manipuladors peperos i els acomplexats (i rucs espantadissos) esquerrans en fan un debat suposadament "de nazis" o "de temes nazis". Surrealista, però per a manipular sembla que tot val.

Una de les mentides preferides de l'espanyolisme i dels seus esbirros catalanets (=botiflers de dretes i d'esquerres)

LA SUPOSADA EXISTÈNCIA DE "FEIXISTES CATALANISTES" (PER EMMASCARAR LA REALITAT: QUE SOLS HI HA FEIXISTES ESPANYOLS. I NO POCS!)

Els blavers i els lerrouxistes diuen el mateix (es tracta d'accions coordinades de l'enemic des de distints angles per la rereguarda, en el primer cas des dels indígenes, en el segon des del progressisme): la culpa és d'un suposat "nazisme català" que ningú no ha vist mai enlloc.

Però tant se val, se l'inventen, repeteixen en la calúnnia i com sempre hi ha despistats, covards, cretins, etc... sempre hi ha un públic per a aquesta manipulació. Un públic a més que, embegut de catalanofòbia i autoodi, és rabiós i bramador...D'aquesta mena de xusma es nodreix el blaverisme.

I és que molta gent és així: ataca el dèbil, el minoritari, escadusser encara que no tenguí cap culpa perquè no tenen ous de plantar cara al filldeputa que té darrere l'Exèrcit, la policia, els jutges, els mass media, etc..., que sol tenir la paella pel mànec i els pot fer bua. <http://www.ucm.es/info/eurotheo/arkauth/7.htm>. http://snow.prohosting.com/%7Eweexist/Aix%ED_s%F3n_ells_els_espanyols.html. http://es.geocities.com/docu_asacamt/sindr_mia_jlgr/

33=CC

És a dir, Catalunya Catalana.

Lògic, no?

Igual que Euskalherria euskaldun o

Sahara per als saharians o Bretanya bretona.

O és que els qui diuen que 33 és de nazis voldrien una Catalunya swahili o castellana o esquimal? Potser castellana sí. O qui sap si islàmica.

Tan acomplexats ens volen, aquests que tan gratuïtament titllen els 33 de nazis?

Si no som catalans a Catalunya, on ho serem? Al Congo?

Hi ha gent malalta d'autoodi i que per-versament calúnnia els qui fan política amb un mínim de lògica i dignitat perquè ells, la dignitat i la lògica no la coneixen.

33 no és racisme ni feixisme.

33 és simple i lògic patriotisme indígena.

"En el moment en què un home reclama el dret de controlar la voluntat d'un altre home per la força física, ell és, anímicament un negrer" (Henry C. Wright).

"La nostra vida no és tan amatent que ens inciti a estimar el món: llibertats? drets humans?, mots! vots insolvents!

En el cel obert veim com volen coloms; / en l'erma terra nostrada, indolent, / el nadiu presenta la unglada del voltor" (Antoni Rovira i Virgili).

QUÈ VOL DIR 33?

Molt senzill! Ja fa uns anys es va començar a fer servir el símbol 33 com a substitut de Catalunya Catalana, Catalunya Catalana = CC = 33, C és doncs la tercera lletra de l'alfabet i serveix com a logo d'una ideologia.

Quina ideologia? Es pot ser independentista, nacionalista o regionalista, però els que lluitem per una Catalunya Catalana volem un país, Catalunya, els Països Catalans, plenament normalitzats i això significa una nació lliure, independent, reunificada i on es visqui plenament en català.

No volem la independència tant sols per gestionar els nostres impostos i inversions, ni per poder repartir el pastís del poder entre els polítics de casa nostra, volem la independència com eina per poder catalanitzar plenament la nostra nació, on el català com a llengua i cultura sigui l'eix vertebrador de les diferents comunitats que s'hagin anat establint des de la formació de la nostra nació.

No volem una Catalunya acultural, mal anomenada multicultural, volem una Catalunya Catalana on el dret a viure en el nostre món, el català, sigui norma i costum.

Som racistes? Aquesta és una de les crítiques més habituals que es fa al moviment per una Catalunya Catalana (33). NO som racistes per la senzillraó que els catalans NO som una raça, som un poble, una nació, i els nostres trets diferencials no inclouen la raça. Qualsevol persona provin-gui d'on vingui pot esdevenir català si s'integra al nostre món cultural i lingüístic. Però cal una política d'immigració per evitar immigracions massives que comporten la formació de ghettos on la integració és pràcticament impossible.

Som feixistes? NO, i justament el nacionalisme que defensem és el més democràtic dels existents car rebutgem les ideologies totalitàries, tant el feixisme com els seus companys de viatge, el comunisme i el nazisme. Volem la llibertat de Catalunya però també la llibertat dels catalans i cap ideologia totalitària pot prendre'ns el nostre anhel de llibertat.

Tot resumint, 33 vol dir catalanitat i llibertat. 33 = Catalunya Catalana

El canal 33 ¿canal "feixista"? (hehehe....)

El canal 33, utilitza una pintada de UNC que hi apareix un 33, el podeu trobar en els anuncis, ja fa una temporada que fan servir aquest número de llocs quotidians per il·lustrar els diferents programes del nostre canal cultural.

Els qui ens calúnnien de nazis per usar aquest nombre (33), hauran de concloure doncs que també el segon canal català és sospitos. Així que ja poden anar la llista per a la pròpia Inquisició particular, i seguir dividint els catalans mentre que els nazis de debò, que són espanyols, ens canibalitzen.

Enhorabona, a aquests divisionistes que treballen gratis per als ocupants.

Tv3 = (Hauria de ser) televisió de CATALUNYA

Canal33 = Cultura CATALANA

33 = CATALUNYA CATALANA

-La subtil invasió feixista (perquè te'n refiis!!).

A l'Hostal de Vora Mar, vaig conèixer un feixista desconcertant, que no s'assemblava en cap aspecte a la idea que jo tenia formada d'aquesta mena de gent d'extrema dreta.

Al' hora de sopar, va asseure's a la meua taula, després de demanar-me permís. Em va cridar l'atenció el fet que no duia el cap rapat ni l'aire marcial. Al contrari: en qüestió de cabells tirava a pelut i un cert aire despreocupat. Tampoc no duia botes ni li vaig sentir parlar espanyol. A mi, la veritat, em feia trontollar els partits presos.

D'altra banda, parlava el català com qualsevol de nosaltres, sense ni l'ombra de cap accent foraster o to militaresc. Això no era tan estrany, si es considera que aquesta gent s'infiltra, ensinistrats per la CIA.

Es curiós de constatar que, el toc estrany a la nostra inesperada proximitat, l'hi posava jo, condicionant tota la meua actuació -gestos, paraules, entrades de conversa, mirades de reüll- al fet concret que el meu interlocutor era un feixista dels famosos 33. Ell, en canvi, estava fresc com una rosa.

Jo creia que aquell home devia ésser buròcrata, militar o potser un maníac per les guerres. L'ordre i les Dictadures. Qui sap si del CESID...Vaig provar tots aquests temes i ell els apartà amb un ample moviment del braç.

«Venc estampes d'Olot, jo», digué.

«Encara hi ha mercat?», vaig preguntar-li. I em va dir que sí, que anava de baixa però que ell es defensava. Feia la zona sud de la Península, i va afirmar que, així que tenia un descans o venien dues festes seguides, cap a casa falta gent...

-No hi ha res com a casa! -reblà amb un aire de satisfacció.

-Viviu al vostre país?

-I doncs? On voleu que visqui?

Sí, és clar: són rodamons i es fiquen pertot arreu, però viure en un país governat per un Tripartit.... Me'l vaig tornar a mirar i asseguro que cap detall, ni en la roba ni en la figura, no delatava la seva evident ideologia neonazi. Fins i tot duia un escut del Club de Futbol Barcelona a la solapa i un estel penjat en una cadena d'or al coll.

Tot plegat era molt sospitos, i em va capficar. La meua dona s'havia fet servir el sopar a l'habitació, perquè estava una mica empicada; vaig contar-li l'aventura, adornant el relat amb les meves apren-sions: si molt convé, es tractava d'un feixista de nou encuny, tal com havien dit tantes vegades els meus coneguts del rotlló.

-I d'on ho has tret, que és feixista? -em preguntà ella.

Vaig riure, potser no de bona gana, com-padit de la seva innocència.

-Els conec d'una hora lluny... -vaig contestar-li.

-Que vols dir que n'has tractats gaires?

-No, però els clisso de seguida!

-T'ho ha dit, ell, que era feixista?.

-Ni una sola vegada. Són astuts... volen fer de Catalunya la pàtria feixista, a poc a poc...

-T'ho ha dit algú?

-Ho diuen les comares a les barres dels bars. Ho han dit Endavant i Andalusia Libre per Internet i uns còmics on els dibuixen amb els Boixos Nois alçant el braç, una prova del tot irrefutable, perquè és la cultura del còmic. I, a més, jo tinc l'instint esmoladíssim!

Ens vam barallar. Sempre em burxa dient-me que sóc malpensat i que qualsevol dia tindrà un disgust dels grossos. Com si no em conegués prou! Sembla que es complagui a no raonar i és d'una candidesa increïble.

Aquella nit vaig dormir poc i malament. No em podia treure aquell fastigós nazi del cap. Perquè mentre es presentin tal com són, amb el braç en alt, les svàstiques i aquella mirada de tigre, hi haurà manera de defensar-se'n. Així ho espero! Però si comencen a venir amb tanta de simulació i d'aparat ful, donaran molta feina.

Deixa de cercar.

Ara, tota la informació de l'administració
autonòmica en un sol telèfon:

012

de dilluns a divendres de 8 a 20 hores,
i dissabtes de 9 a 14 hores.

GOVERN
de les ILLES
BALEARS

www.caib.es

Un concepte novell i poderós per a millorar l'eficiència independentista: La intel·ligència emocional

S'escau ben interessant el concepte cada dia més popularitzat d'"Intel·ligència emocional" (bàsicament creativa i social) front a la Intel·ligència pura (del Coeficient d'Intel·ligència) com a via més segura cap a l'èxit de tot projecte.

Especialment recomanable és aquest llibre, gran bestseller arreu el món: Intel·ligència emocional, de Daniel Goleman, psicòleg i redactor científic del New York Times.

"Intel·ligència emocional: trets com la capacitat de motivar-nos nosaltres mateixos, de perseverar en el propòsit malgrat les possibles frustracions, de controlar els impulsos, de diferir les gratificacions, de regular els nostres propis estats d'ànim, d'evitar que l'angoixa interferesqui amb les nostres facultats racionals i, finalment—però no, per això, menys important—, la capacitat d'empatitzar i confiar en els altres"

"L'estudi també pareixia mostrar (com s'esdevé sempre) una relació general entre el Coeficient d'Intel·ligència i el nivell socioeconòmic al qual hom havia arribat als 47 anys, però certament la diferència existent rau en les habilitats adquirides en la infantesa (com ara la capacitat de plantar cara a les frustracions, controlar les emocions o saber dur-se bé amb els altres)"

"Gardner afirma que no sols existeix un sol i monolític tipus d'intel·ligència que s'escaigui essencial per a l'èxit en la vida, sinó que, en realitat, n'existeix un ample ventall, pel capbaix, de set varietats distintes d'intel·ligència; entre les quals, en Gardner esmenta les dues menes d'intel·ligència acadèmica (és a dir, la capacitat verbal i l'aptitud lògico-matemàtica); la capacitat espacial pròpia dels arquitectes o dels artistes en general; el talent kinestèsic manifestat en la fluïdesa i en la gràcia corporal de Martha Graham o de Magic Johnson; la dotació musical de Mozart o de YoYo Ma, i un parell de qualitats més a les quals col·loca sota l'epígraf d'"intel·ligències personals": la intel·ligència interpersonal (pròpia d'un gran terapeuta com Carl Rogers o d'un adalid de fama mundial com Martin Luther King Jr.) i la intel·ligència "intrapersonal" que demostren les brillants intuïcions de Sigmund Freud o, més modestament, la satisfacció interna que experimenta qualsevol de nos-

altres quan nostra vida es troba en harmonia amb els nostres sentiments"

"La intel·ligència interpersonal...fou subdividida en quatre habilitats distintes: el lideratge, l'aptitud d'establir relacions i mantenir les amistats, la capacitat de solucionar conflictes i l'habilitat per a l'anàlisi social"

"La presa de consciència de les emocions constitueix l'habilitat emocional fonamental, el fonament damunt del qual són edificades unes altres habilitats d'aquesta mena, com l'autocontrol emocional, per ex."

"Existeixen certes condicions concretes on l'oberta expressió de l'enfolloniment pot ser adient com ara quan tractem de comunicar quelcom directament a la persona causant del nostre enuig; quan serveix per a restaurar l'autoritat, el dret o la justícia; o quan infligim així "un dany proporcional" a l'altra persona que l'obliga, més enllà de tot sentiment de revenja per part nostra, a canviar la situació que ens sufoca. Val a dir també que, a causa de la natura altament inflamable de la ira, això és més fàcil de dir que no pas de dur a la pràctica"

"En Tice descobrí, així mateix, que l'oberta expressió de l'enfolloniment constitueix una de les pitjors maneres de tractar d'apaivagar-lo, car els arrevents d'ira fan augmentar de necessitat l'excitació emocional del cervell i fan que la persona se senti encara més enfadada"

"La reflexió constructiva a tomb d'un problema—una activitat sols aparentment semblant a la preocupació— pot permetre'ns de trobar una solució escaient".

"El problema sorgeix quan la preocupació es fa crònica, reiterativa, quan es repeteix contínuament sense procurar mai una solució positiva"

"Les solucions originals i les maneres creatives d'encarar un problema no solen anar de la mà amb la preocupació, especialment en el cas de la preocupació crònica. En lloc de cercar una possible solució als problemes potencials, els aprensius es limiten simplement a bogir i rodar al voltant del perill, tot aprofundint el solc del pensament que els atemoreix. Els aprensius crònics poden albergar pors front a un ample ventall de situacions—la major part de les quals amb escasses probabilitats que puguin

succeir— i identifiquen perills en el viatge de la vida que els altres no arribem ni tan sols a cavil·lar"

"Segons pareix, la seqüència de la preocupació és la següent: la persona comença enfocant alguna cosa que suscita la idea de qualsevol amenaça o perill potencial, una catàstrofe imaginària que, alhora, desencadena un atac moderat d'ansietat; després l'aprensiu se submergeix en un seguit de pensaments d'angoixa, cadascun dels quals deslliga noves preocupacions. Mentre l'atenció romanguí circumscrita en aquest àmbit obsessiu i es mantingui focalitzat en aquesta mena de pensaments, aconseguirà apartar de la seva ment la imatge original catastròfica que disparà l'ansietat. Com descobrí Borkovec, les imatges són més poderoses que es pensaments a l'hora d'activar l'ansietat fisiològica. És per això que la immersió en els pensaments i l'exclusió de les imatges catastròfiques és capaç d'alleugerir parcialment l'angoixa. I, en aquest sentit, la preocupació es veu reforçada car constitueix una casta d'antídot parcial a l'angoixa"

"Però la preocupació crònica també s'escau frustrant perquè es constitueix un seguit d'idees obsessives i estereotipades que no aporten cap solució creativa que contribueixi realment a resoldre el problema. Aquesta rigidesa no sols es manifesta en el contingut mateix del pensament obsessiu —que simplement es limita a repetir la mateixa idea una vegada i una altra, sinó també a nivell neurològic, on pareix presentar una certa inflexibilitat cortical i una incapacitat del cervell emocional per adaptar-se a les circumstàncies canviants" (Intel·ligència emocional, de Daniel Goleman, psicòleg i redactor científic del New York Times).

Algunes citacions d'altres autors que apareixen en aquest mateix llibre:

"Sols hom pot veure correctament amb el cor; allò essencial roman invisible per a l'ull" ("El petit príncep").

"La vida és una comèdia per als qui pensen i una tragèdia per als qui senten" (Horace Walpole).

"Quan puguis posar paraules al que sents te n'apropriaràs" (*Call It Sleep*, de Henry Roth).

"Sempre hi ha raons per a estar enfollonits, però poques vegades són bones"

(Benjamin Franklin, 1706-1790, estadista, científic i filantrop nord-americà).

"No reprimesques l'enfolloniment ni t'hi deixis arrossegar" (Xogyam Trungpa, mestre tibetà).

Un suggeriment molt pràctic: l'eficàcia psíquica del jazz i de la música clàssica.

Potser hi hagin més músiques interessants, però aquestes trob que són les que més per afinar psicològicament, ja que la influència de la música en la psique humana és cabdal.

Es tracta de músiques complexes i molt exactes. Especialment el jazz (o relacionats: blues, etc) té molts canvis de ritme i contrastos emocionals <http://es.youtube.com/watch?v=XchsQ1rG9o>

<http://www.youtube.com/watch?v=mzNEgcqWDG4> <http://es.youtube.com/watch?v=48cTUnUtzx4>

<http://es.youtube.com/watch?v=SQ9wPJfu5XM> http://es.youtube.com/watch?v=Thls_tMuFkc&feature=related

<http://es.youtube.com/watch?v=bECMNNFxgoE&feature=related> <http://es.youtube.com/watch?v=6m6vtHIXzF8>, i és fruit de segles d'esclavatge sota la potència que avui dia comanda el món. Això vol dir que és una expressió artística, és a dir, psíquica de resistència psíquica de primer ordre d'un poble oprimat.

El jazz, blues, etc. són músiques altament emocionals i subtils, molt educatives i adaptatives. Centren mentalment, ajuden a l'autoconeixença.

La música clàssica també però potser en aquest cas els efectes beneficiosos no són tan generals, em pareix a mi. Són molt útils un Chopin, <http://es.youtube.com/watch?v=asDXpfFMKNA&feature=related>

un Bach, <http://www.youtube.com/watch?v=E69ASpFxOiY>

un Mahler http://youtube.com/results?search_query=Mahler&search_type=, etc. però no tant un Mozart, un Schubert o un Brahms.

Refugi del Coll Baix i l'àrea recreativa de S'Illot (Alcúdia)

El conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt, acompanyat pel batle d'Alcúdia, Miquel Ferrer; pel director general de Biodiversitat, Miquel Ferrà; i pel director gerent de l'Institut Balear de la Natura (IBANAT), Domingo Bonnín, ha inaugurat el refugi del Coll Baix i l'àrea recreativa de S'Illot, en el municipi d'Alcúdia.

El refugi del Coll Baix és la darrera incorporació a la xarxa de refugis del Govern de les Illes Balears. Amb aquesta instal·lació, la xarxa ja suma un total de 12 refugis distribuïts per la geografia de Balears.

A l'any 2007, aquesta xarxa de refugis, gestionada per l'IBANAT, va rebre un total de 5.383 persones, que sumaren un total de 13.966 estades.

El refugi del Coll Baix té una capacitat per a 6 persones i al seu interior hi

ha una estufa, una taula amb bancs, un altell, una farmaciola i un extintor. Els equipaments a l'exterior són: dues taules amb bancs, un punt d'aigua no potable, un punt verd i un porxo amb un llenyer annex.

L'accés es fa a peu des d'un aparcament habilitat al marge del camí del Coll Baix, a uns 200 metres del refugi.

Els treballs realitzats per a condicionar el refugi han consistit en el desbrossament de la vegetació existent i l'adequació de l'entrada i dels voltants amb la construcció d'escalons i petits murs de pedra en sec, seguint les tècniques tradicionals.

Al l'interior les actuacions que s'han dut a terme són la instal·lació de finestres i portes noves, la construcció d'un altell i la col·locació d'una estufa.

La inversió destinada a les obres d'adequació del refugi ha estat de 15.000 .

D'altra banda, l'àrea recreativa de S'Illot té una superfície aproximada de 22.000 metres quadrats i se situa a la finca públi-

ca de la Victòria.

Els treballs realitzats per a millorar l'àrea han consistit en la plantació de 40 pins , 15 tamarells amb protectors, la substitució d'uns 100 metres de tancament vell, la col·locació de 400 metres de tancament d'ullastre nou i l'adequació

dels camins de baixada a la platja.

La inversió que s'ha realitzat a l'àrea recreativa ha estat de 3.000 . Amb la de S'Illot, les àrees recreatives de Balears ja són 35. Durant els darrers anys han passat prop de 10.000

**Govern
de les Illes Balears**
Conselleria de Medi Ambient

Amigues i amics,

Hem consultat els astres i hem trobat que després d'aquesta lluna plena, la lluna de Nissan (la de Dijous Sant), que inaugura la primavera, és el millor moment per obrir-vos les portes del nostre NOU LOCAL.

Ara, a la **LLIBRERIA LLUNA**, hi trobareu molta varietat de llibres dins un espai més gran. Així podreu mirar i triar més a pler. I si no tenim allò que cerqueu, ja sabeu que sempre ens ho podeu demanar i mirarem de trobar-vos-ho.

A més, **tenim un racó de lectura on podreu relaxadament tastar els llibres i fer-hi un cafetó.**

I aquest mateix espai ens servirà per fer tots els actes relacionats amb el món del llibre i la literatura que puguem imaginar o ens vulgueu suggerir: **presentacions de llibres, tertúlies, lectures, conta-contes, etc.**

Us esperam a la nova **LLIBRERIA LLUNA** al carrer **GENERAL RIERA 68** de Palma.

Maria i Miquela

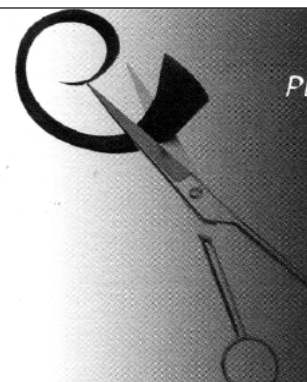
Art i Joia

RELOJERIA - JOYERIA - PLATERIA
OBJETOS REGALO - TROFEOS - GRABADOS

PRECIOS FABRICA

Avda. del Cid, 82
Teléfono 971 42 79 53

Son Ferriol
07198 Palma de Mallorca

JUAN MARQUES
PELLUQUERO DE CABALLEROS
A DOMICILIO

MOVIL 627929695
HORARIO DE 15:00 A 20:00
CITA PREVIA
CORTAR 10 EUROS
PERILLAS I PATILLAS 5 EUROS
TINTE O MECHAS 12 EUROS

La justícia a Catalunya:

Volem viure plenament
EN CATALÀ

PLATA
FORMA
PER LA
LLINGÜA

**Obres
d'Avui**

Gabriel Gamundi

C/ Santa Ana 11 - 07440 Muro - Islas Baleares
www.obresdavui.com - info@obresdavui.com
Tel. 871 999888 - Mòvil 627 453571

**BAR
RESTAURANT
ES POU**
CUINA MALLORQUINA

LLORET
C/ Ciutat, 1
Tel. 971 52 41 98
Mòbil: 679 40 59 87

BANQUETS · NOCES
COMUNIONS · CATERING

Arrels o factors de decadència

La mediocritat caòtica.

“La mediocritat no coneix res més gran que si mateixa, però el talent instantàniament reconeix el geni” (Sir Arthur Conan Doyle, 1859-1930, novel·lista escocès).

“L'home modern és un ésser moll, sentimental, lasciu, violent i sense sentit moral, estètic ni religiós” (Alexis Carrel, 1873-1944, metge i escriptor francès).

“Qualsevol acció de propaganda ha d'esser necessàriament popular i adaptar el seu nivell intel·lectual a la capacitat respectiva del més limitat dels destinataris naturals d'aquesta. Per tant, el grau intel·lectual d'aquesta propaganda haurà d'esser més baix com major sia el conjunt de la massa humana que vulguin atènyer. Però quan maldes per atreure't tota una nació, com exigeixen les circumstàncies...no podràs ésser mai prou prudent a l'hora de mirar perquè les formes intel·lectuals sien simples en grau màxim” (*Mein Kampf*, Adolf Hitler, dictador propagandista, 1889-1945).

“No hi ha major calamitat que una gran nació pugui afavorir que s'esdevingui que la resultant d'una total submissió a fer el mal i la injustícia” (Grover Cleveland, 22è President dels Estats Units: 1885-1889, 1893-1897).

“Qui dicta la normalitat, els models socials (“*patterns*”), la centralitat escenificada en els platós que dirigeixen el pensament i les modes de la massa...? Els grans canals de la TV, el marketing de les grans empreses... I qui hi mana? La gran Banca i el capital transnacional. Per tant, qui ens mana allò que hem de pensar, sentir, parlar i callar? Bàsicament els interessos egoistes i avariciosos d'una petita minoria dedicada a defensar el propi *status* de luxe embogit i insolent, allò que la Bíblia anomena *Mammon* (idolatria per les riqueses, avarícia) i “*l'esperit de l'aire*”, esperit d'engany diabòlic de l'opinió pública amorfa i injusta, amant de les mentides fàcils” (Autocitació).

“La fortuna no és pas una distribució capriciosa com estúpidament suposen els mortals. Qui és superior a tothom en saviesa donà una guia a l'esplendor del món que fes passar les vanes riqueses, de cada cert temps, d'una família a una altra, d'una a una altra nació, malgrat i per damunt les previsions humanes” (Vergili, a l'infern a “*Divina Commedia*”, de Durante / Dante Alighieri, 1265-1321, poeta florentí).

“El vostre pensament és el de les xerrameques i els falsos plaers. El meu és el pensament d'aquell perdut en sa pròpia terra, estranger dins sa pròpia nació, solitari entre sos parents i amics (...)”

El vostre pensament diferencia el pragmàtic de l'idealista. El meu descobreix que la vida és una, i que ses mesures

i pesos no coincideixen pas amb els vostres. Aquell que etiquetes d'idealista, pot ser un home pràctic”

“Dins la boca de la Societat hi ha a muntó dents malmeses, cucades fins als ossos de les queixalades. Però la Societat no tracta d'extraure-les per deslliurar-se de l'afecció. Hi ha un fum de dentistes que disfressen les dents infectades de la Societat amb or llampant. I en són molts els seduïts per aquests falsos reformadors: Llur destí és la sofrença, la malaltia i la mort.

Visita els tribunals, guaita com actuen els malèvols i corruptes funcionaris de la Justícia. Mira'ls jugant amb les idees i els pensaments del poble pla com el moix juga amb el ratolí. Visita les llars dels rics, on viu la presumpció, la falsia i la hipocresia. Però no t'estiguis d'anar també als ravals dels pobres, on regna la por, la ignorància i la covardia.

Visita llavors els dentistes, rabents amb els dits i senyors d'eines delicades, pastes dentals i sedants, que passen llurs dies omplint els forats de les dents damnades de la nació per amagar la podridura” (Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

“En el progrés de la divisió del treball, l'ocupació de la gran majoria d'aquells que viuen del propi treball, això és, del gruix de la gent, acaba limitant-se a unes poques operacions simples, una o dues. Però la intel·ligència dels homes ve formada necessàriament per les ocupacions ordinàries. Un home que passa sa vida sencera tot realitzant unes poques operacions simples, els resultats de les quals són sempre els mateixos, no té oportunitat d'exercitar la seva intel·ligència o la seva inventiva, de cercar solucions per a resoldre dificultats que mai no se li presenten. Perd l'hàbit de tal gimnàstica, i es converteix en una criatura humana tant estúpida com pot ser-ho. La seva letargia mental el fa no sols incapaç de gaudir o de participar en una conversa nacional, sinó àdhuc de concebre sentiments generosos, nobles o tendres i, per consegüent, de formar-se judicis precisos respecte a molts d'aquests sentiments, fins i tot en els mes corrents problemes de la vida. És del tot incapaç de formar-se un judici dels interessos grans i extensos del país; i a menys que, per tal de fer-lo canviar es realitzin grans esforços, serà igualment incapaç de defensar al seu país en una guerra. Sa vida uniforme i estantissa corromp naturalment la valor de la seva ment...” (“*La riquesa de les nacions*” d'Adam Smith, economista escocès liberal, fundador de l'economia política, Kirkaldy 5-6-1723 - Londres 17-7-1790).

“En Floquet de Neu s'està morint i els barcelonins, seguint les ordenances

del corresponent ban municipal, han començat a desfilar per davant de la gàbia del cèlebre goril·la per acomiadar-se'n amb una càmera digital i una llagrimeta. Ja s'ha parlat, en instàncies oficials, de dedicar-li un carrer i un monument, “per tot el que ha aportat en Floquet a aquesta ciutat”, quan es produeixi el decés. Quan això succeeixi, és d'esperar que els barcelonins s'abocaran al carrer per formar una multitudinària comitiva fúnebre, a fi d'expressar el darrer comiat a l'animal. Potser és això el que hem perdut en un segle: l'any 1901, els barcelonins sortien en massa al carrer per fer el seguici funerari del poeta Jacint Verdaguer; l'any 2003, faran el mateix per una mona. Tampoc no ens hauríem de sorprendre massa: al cap i a la fi, l'eximi Floquet de Neu ja compta amb una biografia i un biògraf, diguem-ne, oficials (és llàstima que s'hagi de morir aviat; si tingués temps, valdria la pena que el mateix Floquet provés d'escriure unes memòries: en comparació amb l'esmentada biografia, segur que literàriament hi sortiríem guanyant), de manera que ja tenim on recórrer per il·lustrar-nos sobre els detalls de la seva interessantíssima vida, amb la qual, pel que es veu, es troben disposats a identificar-se un nombre considerable de catalans” (Sebastià Alzamora “*Mones com nosaltres*”. *Avui*, 19.09.2003).

La supèrbia barata.

“La supèrbia mai baixa d'on puja, però sempre cau d'on va pujar” (Francisco de Quevedo, 1580-1645, escriptor antisemita i anticatalà del Segle d'Or castellà).

“El vostre pensament fa sonar trompetes quan balleu. El meu prefereix l'angoixa de mort a la vostra música i dansa.

El vostre pensament us fa aspirar a títols i càrrecs. El meu m'exhorta a servir amb humilitat. (...)”

El vostre infon arrogància i superioritat dins els cors. El meu sembla l'amor a la pau i el desig d'independència.

Vosaltres teniu el vostre pensament i jo el meu”.

“La gent de la ciutat aparenten gran saviesa i coneixença, però la seva fantasia és sempre falsa car sols són experts en la imitació” (Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

“L'autoodi és la duríssima ressaca de les absentes borratxeres de supèrbia barata” “Una nació oprimida està necessàriament composta, bàsicament, de nul·litats ensuperbides, de plebs egoista i idiota, de gent falsa i indisciplinada. Si una nació està en vies d'alliberament, necessàriament millora. I si està en vies de dissolució, empitjora” “Qui no té humilitat per a pensar en (cercar) el que és de suposar que, d'existir, és el més

important, és a dir, Déu, en general no en té tampoc per cercar i acceptar la dura i bella realitat i, doncs, tendeix a la ideologització artificiosa, a la ineficàcia, a l'autoindulgència. D'ací prové la decadència: la supèrbia no permet veure la sinuosa i rica realitat, car no se'n pren la molèstia; ni recapitula res per no rebaixar-se. La realitat-veritat que és Déu” (Autocitacions).

La manca d'autocrítica, el victimisme exculpatori, l'autengany, la rutina, el conformisme.

“Tothom sap que els poetes fan moure els pobles, però molts poetes els haurien fets moure i remoure si no s'haguessin embadalit amb la mateixa poesia” (*Vocacions-Segones intencions*, 1967, Ed. d'Apportació Catalana, de Carles Muñoz Espinalt, 1920-1993, patriota català fundador de la Psicoestètica).

“Sóc d'un país on de la por en diuen seny” (No en consta l'autor).

“Dormir, estimat Chevalley, dormir és el que volen els sicilians, i sempre odiaran qui els desperti, ni que sia per afavorir-los amb els més valuosos presents” “Els sicilians no voldran millorar per la senzilla raó que són perfectes. Llur vanitat és més forta que llur misèria. Cada intromissió d'estrangers, bé es tracti d'estrangers d'origen o de sicilians amb criteri independent, trastoca llur deliri de perfecció assolida, corre el perill de torbar llur còmoda esperança en el no-res... Sicília ha volgut dormir...¿Per què els havia d'escollar, si és rica, si és sàvia, si és civilitzada, si és honesta, si és admirada, si tothom li té enveja; si és perfecta, en una paraula?” (“*El Guepard*” del Princep de Lampedusa).

“Potser sia menester que algú gosi ensenyar-los a guaitar la desfeta cara a cara, a explicar-los que, per aixecar-se, cal admetre, d'entrada, que hom és tombat en terra” (Amin Maluf).

“Els catalans pateixen d'una síndrome maniaco-depressiva pròpia que es compon d'autocomplaença cofoia i de victimisme derrotista, però sense creativitat, tot símptomes d'un rerefons d'inhibició idiota, covardia, manca de dignitat i d'autocrítica i irresponsabilitat” “Un país perfeccionista és un país amb futur, per més que les estigui passant canutes, un de conformista no té cap futur, encara que nedi en l'abundància” “La decadència i les desfetes són sempre un problema molt més intern que no extern. Concentrem-nos en allò que podem canviar i millorar, és a dir, nosaltres. Voler canviar, per ex., els qui menen l'Estat espanyol és tan il·lusori com voler fer xais de llops. I tirar sistemàticament les culpes als espanyols i immigrants de la situació de colonització i subjugament de les nacions sens Estat és la coartada perfecta del arreplegat, del fals i del drogo

que va d'independentista per la vida" "Jo sols us estic suggerint solucions que veig han funcionat. Si sou madurs, experimenteu-les. Si sols parreu per parlar, mireu-vos el melic. Ja sou adults i jo no sóc la mainadera de ningú: cada país té el que els seus fills li donen, i els fills tenen el país que es mereixen, per això aquesta Catalunya ens retrata a tots els catalans molt bé, per més que ho vulguem dissimular. Prou d'edulcorants, sisplau. A partir de certa edat ja és difícil auto-enganyar-se i conec molt bé com és la meva gent, així que, d'excusetes mediterrànies, no en vull ni una. Si el vostre compromís amb la pàtria és sincer i estimeu, optareu pel camí correcte i eficaç. Altrament, anireu bambant sense donar forment. Som lliures, que implica el risc de fer mal ús de la nostra llibertat, cosa que fem molt a sovint" "Els qui es diuen nacionalistes i no treballen—la gran majoria—ho volen maquillar fent victimisme en comptes d'endregar el mal treball o la manca d'esforç. Però tal faràs tal trobaràs, l'autoengany és un tret miserable del gauchisme infantiloide que encara raja a dojo perquè emmascara la malfeineria i la irresponsabilitat massives" (Autocitacions).

"És veritat que som la cultura minoritzada més important d'Europa, però també ho és que som els més ridículs" (Lluís V. Aracil, sociolingüista valencià).

"Les transformacions dels pobles comencen pels cercles superiors de la vida nacional i després irradien, en ones concèntriques, fins a les capes socials més profundes, que són també les més resoltament contràries a les innovacions... Així, avui, a Catalunya, el corrent descatalanitzador va acabant de dur, per l'empena rebuda, la seva acció cap a les perifèries de la vida catalana, quan ja en els cims enlairats el nou corrent escampa la seva acció catalanitzadora... El que arriba a la massa és el corrent que mor: el que veritablement avança i triomfa és el que domina en els cims, en els centres d'impulsió, en els cercles propulsors de la vida nacional" ("La Nacionalitat Catalana", 1906, Enric Prat de la Riba, 1870-1917).

La dessídia amorfa, la covardia, la manca de tremp i d'identitat.

"Els que renunciem, son més nombrosos que els que fracassen" (Henry Ford, 1863-1947, industrial nord-americà).

"Els pobles i les persones que no tenen memòria ni identitat no són pobles ni persones: són autèntics fantasmes" (*Lehen-dakari* Juan José Ibarretxe, *1957).

"El negre fa mil esforços infructuosos per insinuar-se entre els homes que el rebutgen; s'adapta als gustos dels seus opressors, adopta llurs parers i, en imitar-los, espera passar a formar part de llur comunitat. Puix que hom li ha dit des del principi que la seva raça és inferior de mena, assent a aqueixa proposició i s'avergonyeix de la seva pròpia natura.

En cadascun dels seus trets descobreix el tret de l'esclavatge, i si estigués en el seu poder, es despullava amb gust de tots els seus atributs característics" (Alexis de Tocqueville, polític i escriptor francès, 1805-1859, a *Democràcia en Amèrica*, del 1838).

"...el daurat servilisme de la moda, la il·lusió causada per certs mots pretensiosos, mes d'eixorca influència, la realitat d'una decadència en la manera d'ésser passada i altres causes que no són ara del cas, despertaren la moderna furor nihilista, un criminal odi parricida, una vana amor a les coses estrangeres, i la *Llei nacional* quedà gairebé esborrada" ("La tradició catalana", cap. I, 1892, d'en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

"Cap poble que renunciï als seus valors bàsics va endavant. No hi va, perquè perd tremp i perd força i perquè la renúncia no és una virtut, la renúncia és una dimissió que es transmet a tot el seu cos. El paralitza tot. Més enllà fins i tot del punt concret en el qual s'hagi produït una renúncia té efectes negatius. He llegit en un diari d'avui, i és veritat, que l'esforç en pro del català durant els últims cent, cent cinquanta anys, ha contribuït molt a dinamitzar la nostra societat, tota la nostra societat, no sols la societat literària i cultural, I per altra banda també els he de dir que un poble que no sàpiga encaixar els seus valors bàsics en un marc...i que no sàpiga fer que aquests valors no s'anul·lin sinó que es potenciïn, un poble que no sàpiga fer això tampoc no va endavant. Es neutralitza a si mateix" ("Què representa la llengua a Catalunya?", Jordi Pujol, Montjuïc, 22.3.1995).

"Intento recordar si quan teníem vint anys era això el que esperàvem del món com a alternativa a les dictadures feixistes, a la mediocritat de l'ordre burgès, tal com aleshores es deia, amb no gaire propietat per cert. Com hem pogut caure tan avall? Tenim la fortuna de veure confluïr els temps en què el món ja no es mou per l'art, per la filosofia, per la bellesa ni per la il·lusió del progrés, sinó pels diners, i els temps en què Catalunya s'ha donat de baixa del destí europeu, de la competència en universitats, ciència, investigació i desenvolupament, i ha optat per convertir-se en la capital de la sandunga, la ballaruga, el xivarri i la promoció del desordre mental organitzat. Hem llançat per la borda el millor del Nord, i ens hem llançat als braços del pitjor del Sud" (Miquel de Palol, "Una guerra sisplau". Avui, 12.08.2003).

« ...la trista parla dels avantpassats, des de sempre condemnada, per covardia indignat, a l'imperi de l'estepa i a bordells dialectals, potser del cos i de l'ànima tu ja no fores malalt" (*Malalt, Les Cançons d'Ariadana*, de Salvador Espriu, poeta de la Resistència catalana contra el franquisme).

"El catalanisme poruc, acomplexat, estantís, permanentment mercadejable,

aquell que no ens permet tenir la necessària valentia històrica" (*Avui* 14.5.98, Pilar Rahola, *1958, periodista i política catalanista).

"Oh, que cansat estic de la meva covarda, vella, tan salvatge terra, i com m'agradaria d'allunyar-me'n, nord enllà, on diuen que la gent és neta i noble, culta, rica, lliure, desvetllada i feliç! Aleshores, a la congregació, els germans dirien desaprovant: "Com l'ocell que deixa el niu, així l'home que se'n va del seu indret", mentre jo, ja ben lluny, em riuria de la llei i de l'antiga saviesa d'aquest meu àrid poble. Però no he de seguir mai el meu somni i em quedaré aquí fins a la mort. Car sóc també molt covard i salvatge i estimo a més amb un desesperat dolor aquesta meva pobra, bruta, trista, dissortada pàtria" (*Assaig de càntic en el temple* d'en Salvador Espriu, 1913-1986, poeta de la resistència catalana antifranquista).

"(Aquells contemporanis nostres) semblen pensar que les coses es fan totes soles, i que és preferible de no cridar l'atenció sobre aquest *fer-se* misteriós (de les coses, de la història), que una discussió franca podria comprometre" (Manuel de Pedrolo en parlar de l'actitud més generalitzada entre els catalanoparlants sobre la pròpia discriminació).

"La figuera sense fruit ocupa la terra quan un lloc que un altre podria haver conreat amb el sol de les bones obres, l'estult el cobreix amb l'ombra de la peresa" ("Regla Pastoral", cap. 21, de Gregori el Gran, ca. 540-604, bisbe de Roma).

"Mentre que a Europa occidental la gent és laxa, decadent, sovint sense tremp, individualista, egoista; en canvi molta gent del Tercer Món no han tingut més remei que revisar-ho tot a la vista del desastre total, a sincerar-se, patir fins a l'angúnia mortal, suar sang. Això, tanmateix, sovint, els ho centra tot anímicament perquè són la mena de coses que et col·loquen entre la vida i la mort, en l'infern en vida i davant els grans temes de la vida amb sinceritat. És una neteja que tothom necessitem. Potser aquesta gent és més benaurada que tota la malcriança i decadència del jovent català, basada en mentides, en mites i en egoismes hipòcrites heretats i transmesos estúpidament d'uns majors podrits i covards" (Autocitació).

La injustícia i la traïdoria.

"Les nacions ignorants -contestà Khalil- castiguen els seus millors membres i els lliuren als propis dèspotes, i en la nació on governa un tirà els qui intenten alliberar llur poble de les urpes de l'esclavatge són perseguïts" (*Khalil l'heretge*, de Khalil Jubran).

"Però és palès que en aquest reialme

sols la maldat és activa i tots els traïdors sens honor i sense consciència no sols queden sense càstig sinó que viatgen segurs, són poderosos i fins i tot arriben a ocupar els càrrecs públics. Infal·liblement som damnats a desaparèixer perquè, en quin altre país, en quin altre Estat fos tolerat res de semblant? Joan Casimir era un bon rei, però perdonava amb massa facilitat, de manera que avesà els maldats a quedar sense càstig. Però açò no era sols culpa seva. És clar que en la nació la consciència i el sentiment de la virtut pública s'ha extingit completament" ("Un heroi polonès-Pan Wolodyjowski", 1887, Henryk Adam Alxander Pius Sienkiewicz, 1846-1916, escriptor polonès).

"Malaurada la nació que rep els que la conquereixen amb toc de tabal, que odia l'opressió en somnis i l'accepta desperta. Que sols aixeca la veu quan hi ha morts. Que no es revolta fins que no té el coll sota el llampec de l'espasa enemiga" (Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès).

"Fins i tot els xacals alleten i crien els seus cadells. Però el meu poble és una mare sense cor, com els estruços del desert" (Planys 4:3, llibre de l'Antic Testament atribuït al profeta Jeremies, s. VI a. C.).

"És totalment incompreensible el purgatori que solen passar els autors d'èxit a la seva mort, en el cas Salvador Espriu s'ha convertit en una mena d'infern etern, per seguir amb terminologia judeocristiana, per més que la reposició teatral de 'Ronda de mort a Sinera', a càrrec de Ricard Salvat, fos una mena de miratge, o una flor que no fa estiu. Vist sempre des de l'òptica de lectora corrent, que és la que més m'agrada, he d'observar que Espriu no va tenir el talent (en va tenir molts d'altres) que va tenir un Foix per esquivar un excés de fama en vida. D'això, però, al mutisme que s'ha exercit sobre la seva persona i obra hi va un abisme impressionant. ¿Serà que té raó la meua amiga castellana quan em comenta que els catalans tenim problemes amb les nostres grans figures?" (Marta Pessarrodona, "Qüestió de sorpreses", *Avui*, 03.09.2003).

El materialisme, la impietat i l'avarícia.

"...els homes veuen més de gust una barra d'or que totes les obres mestres d'Apel·les i Fídies i els altres grecs folls, com ells els anomenen" "Qui és aquell qui veieu avui entrar dins un temple, per a invocar-hi els déus a fi d'atènyer la perfecció de l'eloqüència o per a descobrir les amagades deus de la filosofia? Ni tan sols els demanen la salut" "Crec que els immortals (déus) volen que tot rutlli així, car ara no...pensa ningú més que en l'or...Els déus, oblidats als temples...com a càstig a la nostra impietat, els camps romanen eixorcs...no ens atrevim pas ni a enlairar-nos al coneixement de les arts inventades en un altre temps: detractors d'allò antic, no coneixem més ciència que la dissolució..." ("El Satiricó", Petroni, cònsul gal i "*arbiter elegantiarum*" de la

Cort de Neró).

“Quan les nacions s'envelleixen, les arts creixen fredes i el comerç s'instal·la en cada arbre” (William Blake, 1757-1827, gravador, pintor i poeta anglès).

“Si respectem els principis ensenyats a la Bíblia, el nostre país continuarà prosperant; però si nosaltres i les generacions que ens vénen darrere en negligim les instruccions i l'autoritat, ningú no pot dir quina catàstrofe ens podria aclarar sobtadament, i llavors tota la nostra glòria quedaria soterrada en la foscor profunda” (Webster).

“Els malvats faran cap al Xeol i també les nacions que obliden Déu” (Psalm 9:17, generalment són de ca. 1000 a. C.).

“El Senyor t'omplirà de prosperitat multiplicant els fruits de les teves entranyes, del teu bestiar i de la teva terra, en el país que va prometre als teus pares que et donaria. El Senyor t'obrirà el cel, on guarda el tresor de la fertilitat: quan en sia el temps, farà caure la pluja sobre els teus camps i beneirà tot el que empenquis. Prestaràs diners a molts pobles, i a tu no et caldrà manllevar res. **El Senyor farà que sies la primera de les nacions, i no la darrera; pujaràs amunt, no baixaràs.** Cal, però, que escoltis els manaments del Senyor, el teu Déu, que avui et dono perquè els compleixis i els posis en pràctica. I no et desviïs ni a dreta ni a esquerra de tot el que avui et dono; no segueixis altres déus ni els adoris. En canvi, si no obeeixes el Senyor, el teu Déu, i no mires de complir tots els seus manaments i decrets que avui et dono, et cauran al damunt totes aquestes malediccions: ... Seràs motiu d'estupor, de riota i d'escarni entre tots els pobles on el Senyor t'haurà deportat. Sembraràs en els camps molta llavor, però en colliràs una misèria, perquè la llagosta ho devorà. ... Els immigrants que resideixen enmig teu tindran cada vegada més poder, mentre que tu en tindràs cada vegada menys... »Totes aquestes malediccions et perseguiran i et cauran al damunt fins a exterminar-te, perquè hauràs desobeït el Senyor, el teu Déu, i no hauràs observat els seus manaments i els seus decrets, que ell t'havia donat. Aquestes malediccions seran un senyal i un toc d'alerta per a tu i els teus descendents, per sempre. Si no has servit el Senyor, el teu Déu, amb alegria i amb cor generós quan nedaves en l'abundància, hauràs de servir els enemics que el Senyor enviarà contra tu, passant fam i set, nu i mancat de tot. El Senyor et posarà al coll un jou de ferro fins que t'haurà consumit. El Senyor farà que es llanci contra tu, com un voltor, des de l'extrem de la terra, una nació que no entendràs quan et parli, un poble dur que no respecta els vells ni s'apiada dels joves. Es menjarà els fruits del teu bestiar i de la teva terra, i tu et moriràs de fam. No et deixarà res: ni gra, ni vi, ni oli, ni les cries de les teves vaques ni els teus ramats, tant que et farà desaparèixer. Assetjarà totes les teves ciutats fins que s'esfondrin les muralles altes i fortificades darrere les quals et creies

segur. Assetjarà totes les ciutats de tot el país que el Senyor, el teu Déu, t'haurà donat (Deuteronomi 28: 11-15, 37-38, 43, 45-52).

La frivolitat i la manca de planificació.

“Una empresa que no vigila què fa i com es comporta la competència, és una empresa perduda. I què és Catalunya sinó una empresa col·lectiva?” («*Ni som ni serem*», Xavier Roig, articulista independentista).

“...el daurat servilisme de la moda, la il·lusió causada per certs mots pretensiosos, mes d'eixorca influència, la realitat d'una decadència en la manera d'ésser passada i altres causes que no són ara del cas, despertaren la moderna furor nihilista, un criminal odi parricida, una vana amor a les coses estrangeres, i la *Llei nacional* quedà gairebé esborrada” (“*La tradició catalana*”, cap. I, 1892, d'en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

“Maragall ho va veure clar: “*Porque he aquí cómo mata la parodia: se fija en el gesto descompuesto del hombre apasionado, lo vacía de pasión, pone en vez un sentimiento pequeño y he aquí el héroe convertido en mamarracho. Y el pueblo ríe, ¡infeliz!, y le están matando el alma. “La venganza catalana”: “La venjança de la Tana”. ¡Ja, ja, ja! ¡Qué exacto, qué bien encontrado, qué divertido! Y el sentimiento catalán de lo heroico se va al diablo*” (...) Ara que parlem amb tot l'espiguet de desmitificació serà profitós de popularitzar-la, ja que, sovint, més que el noble afany de desfer mites, tenim la tendència iconoclastica de viure sense símbols. Hem de saber comprendre on acaba la desmitificació i on comença la reben-tada” (*Rebentades-Segones intencions*, 1967, Ed. d'Aportació Catalana, de Carles Muñoz Espinalt).

La mol·lície i el caprici.

“Seguretat, comoditat, pacifisme, lleure devastador, privatització: vet ací el catàleg de la decadència que protagonitza la darrera generació de prínceps de la Itàlia descomposta. El luxe i l'ornament han substituït la força i l'esforç. Han perdut l'embranchada i, amb aquest, el mateix nord de l'acció” (Pròleg de Marcos Sanz Agüero a “*El Príncep*” de Maquiavel).

“L'ànima d'un home famolenc es nodreix sempre millor i d'una manera més higiènica que la d'un home afatat” (Màxim Gorki, 1868-1936, Moscou, escriptor rus).

“(Vot Esquerra) Perquè vull” (Lema electoral d'ERPv a les darreres eleccions autonòmiques valencianes, un cant al caprici per damunt de la racionalitat i a les sigles per damunt dels interessos de País -per foragitar el PP).

“La immigració és com el proletari que, vivint en la misèria, té molts fills amb la inconscient esperança que algú els en deslliurà: els fills són l'esperança dels pobres i la immigració l'es-

perança de les nacions amb fills covards i il·lògics” “Quan la societat autòctona està podrida de superficialitat i materialisme, hi ha crisi demogràfica i la immigració és imprescindible, per més que això vulgui dir anorreament cultural: és el camí triat pel mateix poble autòcton. Si u tira devers la deixadesa i el caprici il·lògic, Déu l'abandonarà. I amb el poble decaurà també la llengua. És un problema espiritual” “Qui no té humilitat per a pensar en (cercar) el que és de suposar que, d'existir, és el més important, és a dir, Déu, en general no en té tampoc per cercar i acceptar la dura i bella realitat i, doncs, tendeix a la ideologització artificiosa, a la ineficàcia, a l'autoindulgència. D'ací prové la decadència: la supèrbia no permet veure la sinuosa i rica realitat, car no se'n pren la molèstia; ni recapitula res per no rebaixar-se. La realitat-veritat que és Déu” (Autocitacions).

“La maldat de Sodoma ta germana fou: supèrbia, associament de pa i abundor d'ociositat” (Profeta Ezequiel 16:49, profetitzà ca. 592-570 a. C.).

El naufragi familiar i educacional.

“El jovent d'ara s'estima el luxe, té unes pèssimes traces i menysprea l'autoritat. Mostren poc respecte envers els superiors i prefereixen converses substancials a fer exercici. Són ara els tirans i no pas els servents de les llars. Ja no es lleven quan algú entra en llurs cases. No tenen respecte envers llurs progenitors, conversen entre ells quan els acompanyen els majors, devoren el tec i tiranitzen llurs mestres” (Atribuït a Sócrates d'Atenes, 470 ó 469-399 a. de C., filòsof grec, creador de l'ètica, tingut per feixistoide pels atenencs “*progres*” -però corruptes).

“El jovent d'avui està podrit fins a la medul·la i és dolent, irreverent i peresós. Mai no serà com la joventut del passat i serà incapaç de servir la nostra civilització” (D'un taulell cuneïforme, ca. 3000 a. C.).

“I així avui, la ruïna de la casa i de la família va a l'alça, amb el diable que ansiosament treballa per desplaçar el pare com el cap de la casa i crear rebel·lió entre els nens. [Isaïes] descriu la condició quan [ell] afirma “*Pel que fa a la meva gent, els nens són els seus opressors, i les dones els governen*” i llavors hi segueixen aquestes paraules i considereu aquestes paraules seriosament quan penseu en aquells líders polítics que estan promovent control de la natalitat i l'avortament: “*Poble meu, els teus guies t'esgarrien, embullen els camins*” (Isaïes 3:12)” (*Informe de Conferència*, 10-1970, d'Ezra Taft Benson, 1899-1994, dirigent eclesiàstic nord-americà).

L'odi.

“Si deixaven de cridar-te veus i llavis espectrals a la tenebra de cambres immenses del vell casal, i fugies de memòries alçades al teu davant,

i de la terra de l'odi que portes al cor i al cap, on tothom ha de ser lladre o poeta fracassat...”

(*Malalt, Les Cançons d'Ariadana*, de Salvador Espriu, poeta de la Resistència catalana contra el franquisme).

“El problema de tota nació oprimida és sempre el mateix, d'una monstruosa immaduresa psíquica: odien més l'opressor que no estimen el propi poble. Vet ací el problema de fons i l'actitud que els duu tot just a ser oprimits. Estan internament disgregats i, en comptes d'automillorar-se a través d'una sana autocrítica i redreçament, es dediquen a odiar l'ocupant, perquè consideren que ells són innocents de tot (a causa de la manca d'autocrítica i el propi provincialisme). Però l'ocupant no fa sinó ocupar el buit que la desídia, la ineptitud i covardia autòctona els ha deixat fàcil” “Qualsevol nacionalisme sens Estat, dividit i subdesenvolupat (sia l'andalús, el català, el basc, el palestí...) es caracteritza per l'odi poc intel·ligent contra l'enemic o enemics (reals o inventats) en comptes de l'esforç responsable per millorar-se a si mateix, per damunt de l'amor i el sentit constructiu. Naturalment això es deriva de la pròpia mandra/incompetència. En ser malfeiners, no actuen, sols parlen, i per tant no aprenen res. Com no aprenen res, no fan res que rutlli, com no fan res, són derrotats, com són derrotats i rebutgen l'autocrítica—perquè no volen treballar i el que volen és queixar-se'n i odiar- i no saben fer res, odien i miren de destruir i cauen en l'espiral violenta. Aquesta és la lògica infernal del subdesenvolupament nacional al qual tants nacionalismes de nacions oprimides estem tristament abonats. És un problema més endogen nostre que exogen” “Fomentar l'odi, la rancúnia i la ràbia (tendències o sentiments humans naturals però perillosament engegadors) és antipatriòtic, és suïcida. És pitjor i més enfolit que fomentar la miopia. L'autoodi prové de la frustració de l'odi. Fracasat, l'odi cap a l'exterior retorna en forma genuïnament autodestructiva, ja sense disfresses” (Autocitacions).

Desharmonia, divisions i hedonisme.

“Una civilització en creixença pot ser definida com a harmonia entre els seus components —economia, política, cultura. I, segons el mateix principi, podem definir una civilització en desintegració com aquella on aquests tres elements ja no guarden harmonia” (*Estudi de la Història*, Arnold J. Toynbee, 1889-1975, historiador anglès amb destacats deixebles catalans).

“La transformació passiva d'un país no és signe de vida, sinó de mort (...) L'acció vital o moviment lliure d'un poble s'encamina a un fi, porta una direcció que li comunica l'esperit nacional, el qual no és altra cosa que el pensament de tots els ciutadans que coincideixen entre si. Quan no hi ha aquesta harmonia de pensaments, no hi ha esperit nacional, ni

vida nacional tampoc; perquè l'acció del cos social és nul·la, l'esperit pugna amb si mateix; les divisions, veritable senyal de mort, gasten l'energia individual, i el poble ja no és poble, sinó turba" ("La tradició catalana", cap. I, 1892, d'en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

"En tres casos diferents et pots, doncs, trobar en considerar l'esperit d'una nació. Primer, que l'esperit s'hagi perdut, i aleshores està també perdut el poble. Deixa'l estar: és com un foc un cop apagat, que encara que bufis no es tornarà a encendre. Segon, que hi hagi discòrdia en el pensar; aleshores l'esperit nacional és malalt, no comptis amb una acció social robusta. Si per conseqüència de circumstàncies especials el poble és ric, les riqueses li serviran per a corrompre's més aviat. Diu el nostre Lluís Vives, amb singular penetració, que l'apetit de plaer és molt més fort després de situacions d'esperit aspres i violentes. Per això les societats dominades per les divisions internes estan assedegades de goig: exemple pots prendre'n del que passa avui, que domina la màxima que el país ha de governar-se per partits. Tota l'acció pública dels ciutadans espanyols consisteix a batre's per poder arregar la poma suculenta de l'arbre del poder, plantat en la capital de la monarquia" ("La tradició catalana", cap. I, 1892, d'en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

Pressió colonialista i folklorisme.

"Sabem que els poders colonials han afavorit el folklore dels pobles sotmesos, donat que aquest folklore no pot esser utilitzat positivament per aquests pobles sinó un cop abolida la dependència econòmica i reconstruïda la veritable dignitat cultural" (Robert Lafont, professor occitanista, "La revolució regionalista", Ed. d'Aportació Catalana).

"[...] el desconeixement de la pròpia història és una de les causes més radicals de l'afebliment de la consciència nacional catalana i de la seva lenta substitució per la consciència nacional espanyola. Els nostres ocupants ho saben perfectament i, per ço, és la primera cosa que han amagat, car són conscients que és allò que més els denuncia i més els posa en evidència. El factor històric és tant o més important que el factor lingüístic a l'hora de crear o de reconstruir una consciència nacional, donat que és la història la que més explica el per què de la identitat lingüística i col·lectiva d'un país" (Catalunya, nou Estat europeu. Declaració de la Primera Convenció per la Independència Nacional)

"El colonialisme cultural i l'opressió nacional i lingüística (com qualsevol altra opressió) són tan intensos i durs que al principi amb prou feines pots distingir-los, potser penses que simplement és la realitat, després t'adones que això és realment la mort en vida. És menester molt de coratge i unes altres veus per a convèncer-te que pot ser capgirat i que deus actuar" "A hores d'ara, a l'Estat

espanyol, si parles conscientment i en públic una llengua "regional" ja ets un nacionalista i, si ets un nacionalista, (premsa oficial dixit) ja quasi ets un violent, i, per tant, un perillós terrorista, un etarra o del cercle íntim dels etarres. Perquè els tolerants, per definició, i facin el que facin són "ellos", els de l'Imperio que ara tenen les TVs amb una Dictadura més subtil i psíquica i un genocidi cultural més sofisticat i modern. La discriminació i l'apartheid està ara molt més perfeccionat que quan Franco, és més tecnològic i d'automatització mental" (Autocitacions).

Dinàmica i alternatives de la decadència nacional.

"El cisma en les ànimes d'una societat en desintegració es presenta sota una multiplicitat de formes (...) cadascuna d'aquestes formes isolades d'acció tendeix a dividir-se en un parell de variacions o substituïts mútuament antitètics (=contraris) i antipatètics (=excloents, que es repel·leixen), en què la resposta a una incitació es polaritza en dues alternatives: la una la passiva i l'altra activa, però cap d'elles no és creadora. Una tria entre decurs actiu i passiu és la única llibertat que es deixa una ànima que ha perdut l'oportunitat (no pas la capacitat, és clar) de l'acció creadora en haver de desplegar un paper dins la tragèdia de la desintegració social. A mesura que el procés de desintegració és dut avant, les tries alternatives tendeixen a la rigidesa progressiva en llurs limitacions, a "extremisme en llurs divergències i a ser més important en llurs conseqüències..." (negatives).

D'entrada, hi ha un parell de models de conducta personal que son substituïts alternatius de l'exercici de la facultat creadora. Ambdós són temptatives d'autoexpressió: la passiva rau en l'bandó ("acràteia"), que l'ànima "es deixa anar", en creure que, si allibera els seus apetits i aversions espontanis (en el fons induïts per la situació colonial), "viurà segons la natura" i rebrà automàticament d'aquella misteriosa divinitat el valuós do de la creativitat que ha tingut consciència de perdre.

També hi ha un parell de maneres de capteniment social substituïts alternatius d'aquella mímesis (=còpia) de les personalitats creadores (...) temptatives d'eixir de les fileres d'una formació que socialment ja no rutlla. La temptativa passiva de sortir-se'n d'aquest punt mort social adopta la forma de la deserció... el desertor abandona les fileres en la fútil esperança de salvar-se tot deixant enfangats els seus camarades.

Hi ha una forma, alternativa de plantar cara a la mateixa prova; hom pot dir-ne martiri. En essència, el màrtir és un soldat qui abandona la formació per pròpia iniciativa, en un moviment cap avant per anar més enllà de les exigències del deure acara la mort per la defensa d'un ideal.

En el plànol del sentiment, podem

observar primer dues formes de *sentiment personal* que són reaccions alternatives a una *inversió del moviment d'èlan* en què sembla revelar-se la natura del creixement. Tots dos sentiments reflecteixen una penosa consciència de girar l'esquena a les forces del mal, que han pres l'ofensiva i establert llur predomini.

L'expressió passiva d'aquesta consciència d'una desfeta moral, continua i progressiva és un sentit d'anar a la deriva. L'ànima derrotada queda postrada per la percepció del seu fracàs a dominar el seu medi, arriba a creure que l'univers i l'ànima són en mans d'un poder tan irracional com invencible... Fortuna, tikhé. Fatalitat, anàgke...

També cal observar dues formes de *sentiment social*...: un sentit que és contrapartida subjectiva de la diferenciació de les civilitzacions en creixement (...) En el llenguatge, literatura i art hi ha un sentit de la promiscuïtat, manifestada en la circulació d'una *lingua franca*, *Koiné* (el castellà, l'anglès)...en la filosofia i en la religió es produeix el sincretisme. És la resposta passiva.

La (resposta) activa adopta la pèrdua d'un estil de vida local i efímer com una crida per a adoptar-ne un altre d'universal i etern...

En tercer lloc, si passem al plànol de la vida, hi trobarem de bell nou dos parells de reaccions dissemblants... variacions del mateix moviment únic: una transferència dels camps d'acció del macrocosmos al microcosmos...

En un parell, el templement de les reaccions és violent:

-reacció passiva: arcaisme.

-reacció activa: futurisme.

En l'altre parell, *mansoi*:

-reacció passiva: desapegament.

-reacció activa: transfiguració.

Arcaisme i futurisme malden per substituir amb una mera transferència en el temps (...), l'esforç per a viure en el microcosmos en lloc del macrocosmos és abandonat per la persecució d'una utopia que ha de ser assolida –si hom suposa que de debò pot esdevenir-se en la vida real –sense cap incitació per a plantar cara a l'ardu canvi del clima espiritual...

L'arcaisme (és)...una reversió de la mímesis de les personalitats creadores contemporànies devers una dels avantpassats de la tribu: és a dir, una caiguda del moviment dinàmic de la civilització a la condició estàtica on cap veure ara la humanitat primitiva (...), una d'aquelles temptatives d'interrompre forçadament un canvi (...). Semblantment podem definir el futurisme com al rebuig de tota mímesis (...). (Els uns i els altres), en cercar llurs opcions fàcils (...) queden condemnats al desenllaç violent, perquè intenten una fita contrària a l'ordre de la natura. La recerca de la vida interior, per dura que pugui ser, no constueix cap impossibilitat, però és intrínsecament

impossible desfer-se del present cap al passat o cap al futur. Les utopies arcaiques i futuristes són literalment atopies: són enlloc. Aquestes dues coartades seductores són inabastables, i l'únic i segur efecte de llançar-s'hi és enterbolir aigües mitjançant una violència que no hi aporta cap solució...

La transfiguració i el desapegament difereixen del futurisme i de l'arcaisme en el fet que es fan càrrec d'un canvi autèntic en el clima espiritual, i no un mer trasllat en el temps (...)

El desapegament (o la invulnerabilitat / apàtheia dels estoics o la imperturbabilitat / ataraxia dels epicuris)... segons el poeta Horaci, els bocins d'un món que s'ensorra em colpegen impàvid; els budistes abandonen un món índic en desintegració per una serenitat / nirvana. És un camí que duu afora d'aquest món. El seu objectiu és un asil; i el fet d'excloure aquest món és el tret que el fa atractiu. El motor que duu el viatger filosòfic a través d'aquesta drecera és una embranzinada d'avversió i no pas l'esperó (creatiu) del desig... Per al filòsof una fugida exitosa d'aquest món és un fi en si mateix, i realment tant se val allò que el filòsof fa de sa vida una vegada travessat el brançal de la seva ciutat del recés.

(...) mentre que el camí del desapegament és un pur moviment de retir, el de la transfiguració és de recés-i-retorn" ("Study of History", Arnold Joseph Toynbee, 1889-1975, reformador i gran historiador anglès).

"Toynbee constata que una civilització (igual podríem dir d'una Nació o d'un Estat) va menada per una minoria directora. En la fase de progrés cada vegada que sobrevé una crisi aquesta minoria sap trobar-li solució. Àdhuc si momentàniament i aparent un país és vençut, la marxa és al capdavant represa des d'un punt més alt del que ocupava abans de la transitòria desfeta. En això consisteix la marxa ascensional d'un poble. Però ve un moment en què la capacitat de direcció d'aquella minoria s'exhaureix. Sobrevenen crisis i la minoria no sap què fer o pren decisions errades. Després de cada crisi la comunitat reprèn la marxa des d'un punt més baix del que ocupava abans. La decadència està en curs. (...) Tenim l'escissió del cos (social i geogràfic) i l'escissió de l'esperit, cadascú pensa com li sembla sense cap unitat ni coordinació. De la decadència hem passat a la desintegració. (...) Però l'estudi comparatiu de les civilitzacions que la Humanitat ha produït permet a Toynbee una conclusió important: cap civilització no ha sobreviscut la seva tercera desfeta. Pot venir encara un període d'apparent represa, però la desfeta i la dissolució finals s'acosten inexorablement" ("La desintegració d'Espanya", de Josep Ma. Batista i Roca, deixeble català d'en Toynbee, 1968, Ed. "El Llamp").

Ricard Colom

(Pot ser lliurement reproduït, si és en llengua catalana)

Autocontrol, autodisciplina (I)

“No hi pot haver cap fracàs per a un home que no ha perdut el seu valor, el seu caràcter, el seu autorespecte, ni la seva autoconfiança. És encara un Rei” (Orison Swett Marden, 1853-1924, escriptor i moralista estatunidenc).

“N’hi ha qui es donen poc als treballs ascètics, però llur ànima és plena de penediment; compensa aquells treballs que el cos no aguanta per la pròpia feblesa, amb els treballs del cor, i amb un constant ser conscient de si mateix controla el propi pensament, per tal que les passions corporals no el feresquen a través dels sentits” (*Centúries*, 1:71 d’Isaac de Nínive o el Siríac, s. VII, impresa en traducció llatina el 1497 a Barcelona, als tallers de Jaume de Gumiel com a *Liber abbatis Ysach de ordinatione anime*).

“Acomplerta l’educació formal d’Alexandre, Filipos pagà els honoraris escolars. Ho féu amb una ciutat. Estagira, la ciutat natal arrasada d’Aristòtil, fou refundada, bastida i repoblada; probablement la població era composta d’esclaus comprats. Tot plegat fa l’educació d’Alexandre la més cara que hom coneix. Fou formativa. Sempre recorda que l’únic jo que mereix egolatria és el que avui anomenaríem el “*superego*”; l’“ànima intel·lectual” que cal formar per tal que regesca, com a un sobirà, sobre els apetits inferiors; perquè menysprei els límits de la mortalitat; perquè sols cobegi les riqueses de l’honor, la noblesa i la glòria” (*The Nature of Alexander*, 1975, de Mary Renault, 1905-1983, escriptora i hel·lenista britànica).

“Un home ha de ser capaç de suportar tot allò que la vida li ofereix amb valor dins el cor i el somriure als llavis; altrament no és un home” (Selma Ottilia Lovisa Lagerlöf, 1858-1940, escriptora sueca, Premi Nobel 1909).

“És a aquest signe amb què es distingeixen els veritables herois : no es planyen mai de llur sort” (Michel Audiard, 1920-1985, escriptor i realitzador francès de cinema)

“Correlativa a aquesta bona tradició (de llibertat), hi ha la dolenta, que s’inicia molt d’hora. L’esperit de llibertat, quan no és controlat per una consciència moral exigent, degenera en rebel·lió i discòrdia, les dues tares que presenten invariablement les males èpoques de Catalunya” (Cardó, *Les dues tradicions*, Barcelona 1977, p. 87).

“No podem pas ser tots herois: algú ha de xafar el fre i aplaudir quan passin” (Will Rogers o Wynn Catlin, 1879-1935, actor de cinema xeroki).

“Dignitat, coneixement i domini de si mateix condueixen a la culminació

de la vida” (*Lord Alfred Tennyson*, 1809-1892, poeta líric i elegíac anglès).

“El respecte a si mateix és, després de la religió, el fre principal contra tots els vicis” (Francis Bacon, Baró de Verulam, 1561-1626, filòsof i polític anglès, precursor de l’empirisme).

“Pobresa i vergonya tindrà qui menysprea la disciplina, però el qui accepta la reprensió assolirà honra” (Proverbis 13:18).

“Totes les ferides a l’honor són autoinflingides” (Andrew Carnegie, 1835-1919, industrial escocès-estatunidenc).

“El valor és no deixar mai que les vostres accions sien influïdes per les vostres pors” (Arthur Koestler, 1905-1983, novel·lista i periodista anglès, d’origen hongarès). “Una persona que fa coses en la vida (de tota mena) necessàriament és algú que sap ajornar la recompensa immediata, el desig” (Autocitació).

“Si trobes una noia russa, no la miris: pensa en mi. Si te n’agrada una d’alemanya, deixa-la i pensa en mi. Si és italiana, que diu que són molt apassionades, pensa en mi. Però si pensar en mi et fa acostar a elles, no pensis gens en mi” (*Aloma*, 1936, de Mercè Rodoreda i Gurgui, 1908-1983, escriptora barcelonina).

“Hauria cridat que tornés, li hauria explicat ben bé com era: ni tan indiferent ni tan dolenta. Una criatura. Li hauria demanat que la perdonés, que no recordés res que pogués fer-li mal. Li hauria dit que potser amb els anys seria una dona com les altres: prou abnegada per fer-lo feliç, més serena” (*Aloma*, 1936, de Mercè Rodoreda i Gurgui, 1908-1983, escriptora barcelonina).

“Sia moderat el teu son: que el qui no matina amb el sol, no gaudeix del dia” (Miguel de Cervantes Saavedra, 1547-1616, escriptor hispànic, cim del Segle d’Or foraster).

“Algú és ridícul—o fa el ridícul—quan té un defecte o vici fora de control: la por, la timidesa, la golafreria, la droperia, la sexaddicció...La manca d’autocrítica duu a la manca d’autocontrol: a la ineficàcia social” (Autocitació).

“Bandeig el meu paper de víctima i prenc responsabilitat envers ma vida” (Louise L. Hay, professora i escriptora californiana de *best-sellers* d’autoajuda).

“El príncep nou deu procedir amb humanitat cautelosa, i prudentment tant en les seves reflexions com en els seus actes, sense crear-se imaginàries temors, de manera que ni l’excessiva confiança en faci un incaut ni la suspicàcia el torni

intolerable” (Niccolò Machiavelli, a “*El Príncep*”, cap. XVII, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

“No fem tampoc arrencades de cavall i aturades de ruc: dosifiquem-nos i mantenim un ritme eficaç” “Qui es venç a si mateix, aprèn a vèncer moltes altres coses, generalment menys difícils de vèncer que a si mateix” (Autocitació).

“Venç-te i venceràs” (Adagi).

“Que res no et trastorni, que res no t’espanti. Tot passa. Déu no muda. La paciència tot ho abasta. Qui posseeix Déu no li és menester res més. Sols amb Déu n’hi ha prou” (Teresa de Cepeda y Ahumada, *Santa Teresa de Jesús o d’Àvila*, 1515-1582, mística castellana, perseguida per la Inquisició espanyola).

“La temor contra la qual no lluitem, és una temor de la que som culpables” (P. Tadeusz Dajczer, clergue catòlic polonès).

“Talment, el creient deu desfer-se de “*tota... abundància de malícia*” o mala intenció, és a dir del desig de fer prendre mal a un altre. El pensament implica la perillosa capacitat de la malícia de desbordar els canals de control” (*Jaume: una fe en acció*, 1985, de Joel C. Gregory).

“La pobresa no és deshonrosa en si mateixa, excepte quan prové de la droperia, de la manca d’autocontrol, de l’extravagància i de l’estupidesa” (*Moralia*, de Plutarc de Queronea, ca. 46-c.120, assagista i historiador biògraf).

“...hom ha de ser capaç de descobrir els paranys dels pensaments malvats i de reconèixer-los quan tot just comencen, ja que maquinen de presentar-se com a cosa seriosa a fi de poder assolir allò que pretenen. En comparar els pensaments per llurs extrems (el començ i la fi) quedarà exposada llur inconveniència” (*Discurs ascètic molt necessari i de gran utilitat*, Nil l’Asceta, Egipte, devers s. IV o VI).

“La por és natural en el prudent, i saber-la vèncer és ser valent” (Alonso de Ercilla y Zúñiga, 1533–1594, escriptor madrileny).

“Per un mateix el mal és fet, i és un mateix qui el pateix; per un mateix el mal no és fet, i per un mateix hom s’esdevé pur. Allò que és pur i allò que és impur, d’un mateix prové: cap home no en pot purificar cap altre” (Del principal llibre sagrat budista, escrit en Pali, dit “*Dhammapada*”, *Posseir-se un mateix* 12/165).

“En l’home, passada la maduresa, sol apaivagar-se l’instint de manar els altres, a mesura que s’esmoreïa l’ímpetu de la seva condició masculina; és

llavors, en aquest temps del seny, quan l’home mitjà s’assabenta que la gran conquesta és la de les pròpies passions; i la dels altres homes interessa cada vegada menys” (Gregorio Marañón, 1887-1960, metge i assagista espanyol).

“...a poc a poc, per agradar a sa mare, el nadó fa un costós i absorbent esforç per contenir-se i desplega així, per amor, la seva voluntat i el domini dels esfínters. És una nova possibilitat de manifestar la seva llibertat de donar o de no donar, d’accedir o no al desig de sa mare. Posseeix un nou mitjà d’oposició i per tant d’afirmació de la seva personalitat. Al voltant dels tres anys, el nin no perd l’ocasió de refermar la seva autonomia. Comença a rallar, a fer frases. El seu camp d’acció s’estén indefinidament ja que no està obligat sols a tocar o tastar i pot fer preguntes i escoltar les respostes que li van desvetllant el món. Això li fa una impressió d’omnipotència que el duu a desobeir a fi de mostrar el seu domini i les seves possibilitats” (*Liberté et autorité*, 1966, de Colette Hovasse).

“Vet ací les caigudes. Aleshores els ulls són indiscrets perquè no tenen per dins la ment que els mantingui estrictes, l’oïda es gaudeix d’escoltar vanitats, l’olfacte es trona efeminat, la boca intemperant i les mans toquen allò que no haurien de tocar. I aquestes coses comporten injustícia en comptes de justícia, niciesa en comptes de prudència, desenfrenament en comptes de templança, esclavatge en comptes de fortaleza” (Filoteu el Sinaïta, monestir de l’Esbarzer Ardent, Edat Mitjana).

“Sols aquells qui res no esperen de l’atzar són propietaris de llur destí” (Matthew Arnold, 1822-1888, poeta, assagista i crític anglès).

“La gent superficial creuen en la sort i en les circumstàncies...Els forts en les causes i els efectes” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador estatunidenc).

“No facis res de mala gana, res de perjudicial a la societat, res sens examinar-ho d’antuvi, res per contradir. Serva una serenor inalterable, prescindeix de tot auxili extern i no esperis d’obtenir l’assossec de l’ànima amb ajut aliè. En un mot; és menester estar dempeus i no pas aixecant-se” (Marcus Aurelius Antoninus, 121-180, emperador romà filòsof).

“La Güelfa era molt sàvia, suau i temperada en els seus moviments, i el seu marit l’amà ultra mesura” (*Curial e Güelfa*, Anònim català de cavalleria escrit cap a 1435-1456).

“Si vols ser lliure deus lluitar amb tu mateix” (Luci Anneu Sèneca, 4 ó 2

a.C.-65, escriptor i filòsof estoic bèticoromà).

“La passió desgovernada és una flama que es crema fins a la seva pròpia destrucció” (Luci Anneu Sèneca, 4 ó 2 a.C.-65, escriptor i filòsof estoic bèticoromà).

“He estat provat d'un costat i de l'altre, després he examinat la meua ànima en aquestes circumstàncies, he rebut ferides sens nombre de l'adversari i he rebut en secret grans ajuts” (*Primera col·lecció*, 74, d'Isaac de Nínive o el Siríac, s. VII).

“Qui defuig l'acció sens apartar sa ment dels objectes dels dissenys, no fa sinó enganyar-se” (*Bhagavad Guita*, llibre sagrat hindú, l'Índia, ca. s.V-II a.C.).

“Quan les passions de l'ànima quedin afeblides per la quietud, llavors hom domina amb més facilitat els dissenys del cos” (*Centúries*, 1:70 d'Isaac de Nínive o el Siríac, s. VII, impresa en traducció llatina el 1497 a Barcelona, als tallers de Jaume de Gumiel com a *Liber abbatissach de ordinatione anime*).

“Anomenem filòsof a un home que sap donar a les coses la seva veritable vàlua, que no treu res de polleguera ni exagera, que, tot imposant silenci a les seves passions i refusant l'esperó dels interessos, destria els objectes, n'aprecia les diferències, en compara les semblances, ho classifica tot plegat segons s'escau i ho deixa al lloc i al punt de mira on veritablement li pertoca” (Jaume-Lluçà Balmaes, 1810-1848, sacerdot i filòsof català).

“Tinc per més valent el qui conquista els seus desitjos que no pas el qui conquista els seus enemics, ja que la victòria més dura és la victòria sobre un mateix” (Aristòtil d'Estagira, 384-322 a. de C., filòsof grec, deixeble de Plató i preceptor d'Alexandre Magne).

“Mon pare és un home tranquil i estable” (*The Times Magazine*, 18-1-97, Ian Paisley Jr.).

“Fins que no aprendràs a disciplinar la teua ment i a tenir-hi control complet, et veuràs expressament limitat en la teua capacitat d'exercir la fe. Sols t'adones de la plena competència de la ment quan et centres i et dirigeixes a una fita específica. Si deixes que la teua ment visca a la babalà sobre preocupacions addicionals o mundanals, es veurà limitada en la seva habilitat per extreure poder de la fe i la teua ment no et serà una font de poder. Descobriràs, tanmateix, que quan intentes controlar i centrar la teua ment, el diable portarà coses a la teua vista per distreure't. Quan pots controlar la teua ment i no permetre que es distregui, seràs capaç d'exercir fe il·limitada i obrir els poders de cel per la teua fe” (*Drawing on the Powers of Heaven*, p. 37, de Grant Von Harrison dirigent cristià estadunidenc).

“Enfadar-se per foteses és mesquí i

pueril; enrabiar-se i estar furiós és brutal; i mantenir la ira perpètua és semblant a la pràctica i al geni dels dimonis; però per evitar i suprimir el ressentiment és més assenyat i millor, és viril i diví” (Isaac Watts, 1674-1748, escriptor d'himnes anglès ó Alan W. Watts 1915-1973, filòsof anglo-nordamericà).

“Estigau-vos-en aquesta nit, i això facilitarà la pròxima abstinència; la pròxima serà més fàcil; perquè l'ús pot canviar gairebé el segell de natura, i adés controlar el diable, adés rellançar-lo amb meravellosa potència” (*Hamlet*, acte 3, escena 4, de William Shakespeare, 1564-1616, dramaturg anglès).

“Els qui han estat els primers en l'honor, han estat els primers en la mutació; i aquests primers han guiat la mutació. Per això és més gran la violència (que s'han fet ací mateixos per vèncer-se) dels qui comencen que no pas dels qui la reben” (*Centúries*, 1:5 d'Isaac de Nínive o el Siríac, s. VII, impresa en traducció llatina el 1497 a Barcelona).

“Així com totes les aigües s'escolen a l'oceà,

però l'oceà mai no vessa, així el savi sent desig,

però sempre és un en la seva pau infinita. Humilitat, discreció, absència de malícia, perdó, simplicitat, puresa, perseverança, autocontrol; tot açò forma part de la saviesa;

cas contrari és la ignorància” (*Bhagavad-Guita*, ca. 500 a. C.).

“Escolta, fill meu, acull el meu advertiment,

no refusis el consell que et donaré. Fica els peus en els grillons de la saviesa i el coll en el seu collar.

Ajup l'esquena i carrega-te-la, no et neguitegis pels seus lligams. Acosta-t'hi amb tota l'ànima, amb totes les teves forces segueix els seus camins.

Segueix-la i cerca-la, i se't farà conèixer;

i quan la tinguis, no la deixis escapar, que a la fi hi trobaràs el repòs i es convertirà en la teua felicitat.

Els seus grillons se't tornaran una ferma protecció,

i el seu collar, un vestit esplèndid.

Perquè ella porta al damunt un orna-

ment d'or,

i els seus lligams són un teixit de porpra.

Tu ho portaràs com un vestit d'honor, T'ho cenyiràs com una corona de victòria” (Siràcida o Eclesiàstic, 6:23-31, llibre deuterocanònic).

“Pregunta: Quina és la diferència entre una feminista i una bagassa autoidolgent i feta malbé? Resposta: Si podeu veure-hi qualche diferència, és que esteu al·lucinant!” Peter Zohrab

“Fomentar l'odi, la rancúnia i la ràbia (tendències o sentiments humans naturals però perillosament engegadors) és antipatriòtic, és suïcida. És pitjor i més enfollit que fomentar la miopia. L'autoodi prové de la frustració de l'odi. Fracassat i frustrat, l'odi cap a l'exterior retorna tot seguit en forma directament autodestructiva” “Quan era jove vaig veure un film en què els nazis col·loquen el i la protagonistes en una sala amb càmeres a fi de comprovar si es coneixien. L'escena és memorable, han de fer com que no es coneixen, es miren, es demanen una cigarreta, han d'encendre-la sense tremolar. Ho fan. Jo em deia: així voldria ser jo, tenir aquest autocontrol. No és cap broma: dir coses així és fer una pregària subconscient a la Providència, i ella et respon fent-te passar per tots els patiments que et duren a tenir l'autocontrol que delejaves. Finalment, com en el viatge a Ítaca, ho tens. T'ha costat la vida i la vida t'ha ensenyat. Això és el que hem d'aprendre, com més ràpid i organitzadament millor” (Autocitació).

“Una nació oprimida està necessàriament composta, bàsicament, de nollitats ensuperbides, de plebs egoista i idiota, de gent falsa i indisciplinada. Si una nació està en vies d'alliberament, necessàriament millora. I si està en vies de dissolució, empitjora” “Fomentar l'odi i la ràbia (tendències o sentiments humans naturals però perillosament engegadors) és antipatriòtic, és suïcida. És pitjor i més enfollit que fomentar la miopia” (Autocitació).

“La saviesa no penetrarà pas en una ànima furtiva, ni fundarà sa llar en un cos encadenat al pecat. Aquest esperit sant de disciplina res no vol saber de la falsedat i pot romandre en presència de la manca de raó, i mostrarà el seu menyspreu davant l'avanç de la injustícia. La saviesa és un esperit dedicat sencera-ment al bé de l'home” (“*La Saviesa*”, llibre deuterocanònic atribuït al rei Salomó).

“Evita d'entrar en confrontacions, però una vegada hi hakis entrat, mantèn-t'hi a fi que el teu contrari se'n guardi, de tu. Dóna a tothom la teua oïda i a pocs la teua veu; pren consell de tothom, però reserva el teu judici” (William Shakespeare, 1564-1616, el major dramaturg en llengua anglesa).

“La saviesa entra per l'amor el silenci i la mortificació. Gran saviesa és saber callar i no guaitar dits ni fets ni vides d'altri” “No us excuseu ni refuseu pas de ser esmenats per tothom; escolteu amb rostre serè tota reprensió; penseu que Déu us ho diu” (“*Punts d'amor*”, de Juan de Yepes, *St. Joan de la Creu*, 1542-1591, místic castellà empresonat per la Inquisició).

“Idò, fos menester que aquells qui volen tenir part en l'abundós festí de les virtuts no es preocupassin gens de la glòria, ni cercassin de trobar-se amb

gairees companyies, ni fessin contínues sortides, ni ultratgessin ningú per digne que fos d'ultratge, ni entrassin en moltes converses per més que creguin que poden dir coses ben bones” (Cap. 96, “*100 capítols pràctics de coneixement i disciplina espiritual*”, de Diàdoc de Fòtice, l'Epir, s. V).

“L'experiència ens ha demostrat que res no s'escau més difícil a la persona que dominar la seva llengua” (Baruch Benedict Spinoza, 1632-1677, filòsof juevoneerlandès).

“Quan els homes es fan virtuoses en la vellesa, només fan un sacrifici per Déu de les deixalles del diable” (*Thoughts on Various Subjects/ Pensaments sobre Diversos Temes*, d'Alexander Pope, 1688-1744, escriptor i gran poeta anglès

“A muntó duen la túnica groga i llur vida no és pas pura, no posseeixen autocontrol. Aquests mals homes, per llurs malifetes, reneixen a l'infern del mal” (*Dhammapada*, “*A la foscor*” 22:307).

Ricard Colom

Presentació a Girona
del llibre

Elogi de la transgressió

(La Busca edicions)

a cura de Quim Gibert, coautor

Dia: Dissabte, 19 d'abril de 2008

Hora: 2/4 8 del capvespre

Lloc: Casal El Forn

Adreça: Carrer del Carme, 207, Girona

POBRES I RICS

Els pobres costen diners públics (Ajudes socials, subvencions, ONG's etc.)

Els rics costen diners públics (Prevaricacions, ingenieria financera, frau fiscal, estafes etc.)

Conclusió:

**ENTRE POBRES I RICS,
SEMPRE PAGUEM ELS
DEL MIG !!**

FRANK DUBÉ (Abril 2008)

**Llegeix i subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels empresaris
Tel. 971 85 85 80**

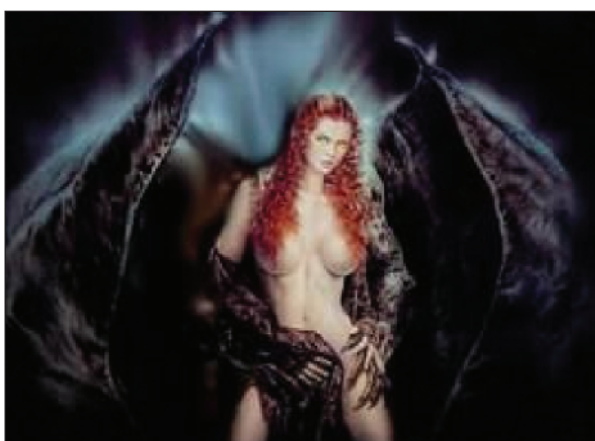
Eroscatalà

[Arts](#) Gwen Stacy (27/03/2008)

Art, sexe i vampirisme

El vampirisme i el sexe han estat íntimament vinculats a l'art. Us volem ensenyar aquestes dues obres que més enllà de fer por, ens remetent als nostres instints més bàsics.

[Actualitat](#) Annie Hall (27/03/2008)

Un transexual home prenyat de cinc mesos

Thomas Betie és el nom de l'home que donarà a llum el proper juliol. Betie va néixer dona però es va sotmetre a una operació de canvi de sexe on se li van extirpar els pits, va començar un tractament de testosterona però va mantenir els òrgans reproductors femenins. Després que la seva dona patís una malaltia que l'impedia tenir descendència, la parella, formada fa més de deu anys, va decidir que fos Betie qui intentés procrear. Per aconseguir-ho, ell i la seva parella han

hagut de superar diverses traves mèdiques i socials.

[Música](#) Remöhead (27/03/2008)

Amy Winehouse nua contra el càncer

La popular cantant de 24 anys Amy Winehouse, s'ha despullat per la revista britànica Easy Living, en la lluita contra el càncer de mama. La fotografia mostra a la Winehouse sense roba, tapant-se amb dues tires adhesives els pits, i amb la guitarra sobre la figa. Una bona iniciativa, no massa eròtica però molt ben intencionada.

[Política i societat](#) Chinaski (26/03/2008)

Subhasten una foto de Carla Bruni nua

La casa Christie's posarà en subhasta un conjunt de fotografies d'un col·leccionista alemany, on entre d'altres hi ha una imatge feta el 1993 de l'actual primera dama francesa Carla Bruni. La fotografia va ser feta inspirant-se en un quadre del pintor George Seurat, i és obra del fotògraf suís Michel Comte. Segons explica MJ Jordan a l'edició del diari Avui d'aquest dimecres, la Bruni va respondre a Shimon

Peres en el seu primer acte polític oficial, que quan li feien una fotografia el què sortia dels seus llavis era la paraula "sex".

[Pollastre de la setmana](#) Dolores Haze (26/03/2008)

Joan Ignasi

En Joan Ignasi s'està despullant
I no volem com m'estic posant
Sembla un semidéu romà
Qui li pogués mamar
Seria tota una experiència
Per acumular com a vivència

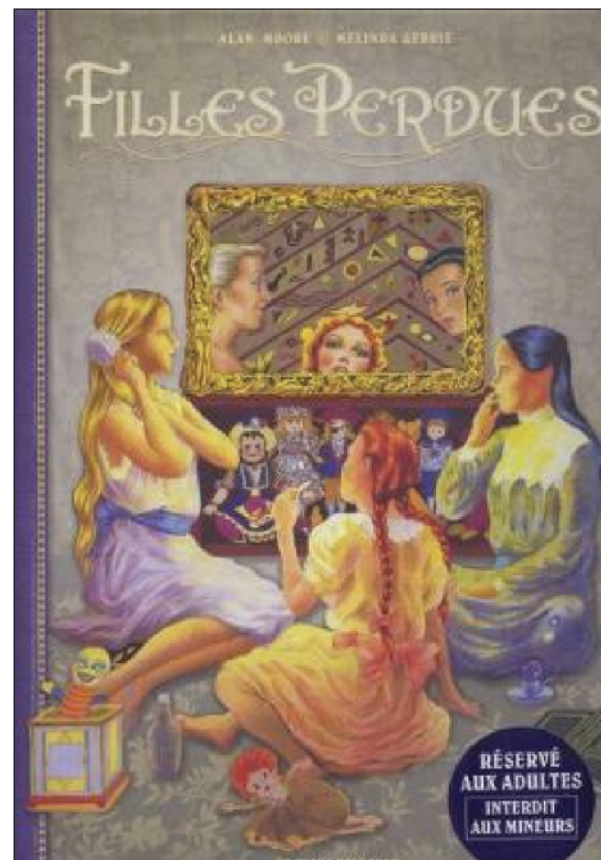
En una agenda molt sexual
Plena d'homes com cal.

[Comic](#) Renzo Montagnani II (25/03/2008)

"Lost girls" un còmic eròtic d'Alan Moore

El prestigiós guionista Alan Moore i la dibuixant Melinda Gebbie veuran ben aviat estrenat a Catalunya (tot i que probablement primer serà en castellà) el seu còmic *Lost girls*, un treball reservat només per adults que els ha costat quinze anys de feina. A Anglaterra ha estat prohibida, ha generat una gran controvèrsia als Estats Units i a França, i ara arriba al nostre petit país. Es tracta de tres dones que a les portes de la primera guerra mundial, expliquen en un hotel d'un propietari llibertí, els seus descobriments sexuals quan eren nenes o adolescents. Un argument que ha generat a nivell de còmic el què *Lolita* va generar en el seu moment en la literatura. Diuen que el resultat de *Lost girls*, també és immens. Deu ser-ho des del moment que els seus dos autors també han acabat fent vida en comú.

Sexe i sentiments a la feina

Segons una enquesta encarregada per una famosa revista, més de vint mil catalans reconeixen haver mantingut relacions sexuals al seu lloc de treball; i entre els llocs més sovintejats situen en primer terme el despatx; segon, dependències com ara l'arxiu, el magatzem o el vestuari; tercer, els lavabos i quart l'ascensor. A la pregunta de quina era la posició laboral entre les dues persones en qüestió, la majoria respon que d'igual a igual; també diu l'enquesta que la majoria no se'n penedeix d'haver-ho fet i que valoren positivament l'experiència. En opinió de Gustau Levit, professor de psicologia clínica hospitalària de la Universitat Ramon Llull, "és normal que aparegui l'atracció entre companys de treball, sobretot en empreses que contracten persones de perfils similars." Per la seva banda, la doctora Sònia Blasco, autora del llibre *Camino a l'orgasmo*, considera que els

grans reptes de l'home i de la dona són l'amor i la feina perquè "és allí on cadascú posa les seves expectatives per superar-se i viure millor. Aquests anhels

repercuteixen de manera directa i indirecta sobre l'instint sexual i de conservació. La feina està carregada d'excitació i en ella es satisfan tendències agressives i amoroses. Per això el companyerisme laboral suposa un plus a l'hora d'escollir el candidat amorós. Si a això hi afegim el morbo d'allò que és prohibit, la feina esdevé un poderós afrodisíac". Sembla lògic, perquè les moltes hores viscudes a la feina suposen moltes oportunitats per tal que un tracte diari desemboqui en una relació afectiva o, si més no, en una aventura circumstancial. El contacte diari afavoreix l'intercanvi d'intimitats i d'aquí al desig de conèixer més a fons l'altra persona només hi ha un pas. Així és la vida, i així de divertida pot ser aquesta condemna bíblica anomenada feina.

Víctor Alexandre

dimarts, 25 març 2008

Diari de Sant Cugat, 21/3/2008

Estat propi. L'estratègia V

L'estratègia correcta, operativa i viable que ens ha de dur a la consecució de L'ESTAT PROPI per Catalunya - Països Catalans, és la que s'estructura sobre la base de dos pilars fonamentals: Front intern i Front extern.

Front intern: Direcció, organització, implementació, realització i consolidació de la lluita patriòtica, l'agitació política i la sacsejada mental – qüestionant, convencent, motivant, il·lusionant i engrescant als catalans (d'origen i d'adopció) –, en el sí del nostre Poble; així com posar en evidència i combatre dialècticament, amb fermesa caracterològica - denunciant, desemmascarant, desautoritzant, ridiculitzant i neutralitzant - als enemics de la Independència dels Països Catalans, a fi i efecte de vertebrar i canalitzar tota l'energia política catalana, en pro d'un únic objectiu: L'assoliment del nostre ESTAT PROPI.

Front extern: Internacionalització del nostre Plet i establiment d'aliances amb els Estats Units d'Amèrica. Sense el suport, el reconeixement i el vistiplau de la primera potència del món, la consecució del nostre ESTAT PROPI és impossible.

Amb el recolzament dels USA, la NATO impedirà que el regne d'Espanya i la república francesa ho avortin, i la Unió Europea ens acceptarà com a membre de Ple Dret. D'altra banda, el Vaticà s'hi resignarà i, com sempre, intentarà salvar-ne els mobles, però això ja és un altre tema.

I aconseguir-ho, no us penseu que sigui tantíssim difícil; no més depèn de nosaltres. Ara com ara ho fem quasi tot malament, i ho tenim gairebé tot en contra i, no obstant això, l'independentisme sociològic no para de créixer. Com a mostra un exemple: Tots els grans mitjans de manipulació en català (els altres deixem-ho córrer), estan en contra del nostre ESTAT PROPI - des de la sectària i anticatalana "teletres" fins al diari Avui, passant per El Punt, Catalunya Ràdio o RAC1 –, i en canvi, el nombre de catalans que volem la Independència Nacional no para d'augmentar. D'un temps ençà ja no ens perreten ni estadístiques trucades. Han arribat a la conclusió que, com diuen els seus amos colonitzadors: "Vale más no menearlo". Fent les coses bé ho aconseguirem.

Pot ser algú trobarà exagerat que, per exemple, els diaris Avui o El Punt siguin titllats de mitjans de manipulació, o de

estar en contra del nostre ESTAT PROPI. Doncs bé, ho tenen molt fàcil: Que publiquin la sèrie sobre l'estratègia per L'ESTAT PROPI a partir d'aquest 5è article. Ambdós mitjans tenen una legió de col·laboradors habituals que hi estan en contra, per tant podrien fer una excepció, i, en pro de la llibertat d'expressió i de la democràcia, fer vaga de censura quinzenal de mitja pàgina.

En un altre ordre de coses, i més que res per clarificar els conceptes, recordem les paraules del nostre President màrtir Lluís Companys que, tot i no ser independentista, més o menys va afirmar: "Per les altres causes justes de la humanitat hi ha tot el món, però Catalunya no més ens té a nosaltres". Així doncs, tot aquell que, des dels seus prejudicis i/o apriorismes ideològics, religiosos o de "pose", afirma que L'ESTAT PROPI pels Països Catalans s'ha d'omplir de contingut social, religiós, tardohippy o esotèric - com si alliberar-se d'un robatori immens no fos prou just i necessari - adjuntant-li qualque "crossa" en forma de "isme" condicional, ja sigui el socialisme, el catolicisme, el multiculturalisme, el situacionisme o el "bonisme" antiamericà i "marihuaner", no vol l'ESTAT PROPI, vol l'"isme". O

més ben dit, ni això; és un torracollons esgarriacries dels que, per desgràcia, en aquests verals n'estem tant ben assortits.

Ho demostra l'afirmació contundent i definitiva que Salvador Seguí (Tornabous 1886-Barcelona 1923) el "Noi del Sucre" – gran líder anarcosindicalista –, féu en un míting: "Amb la Independència de Catalunya, els obrers no hi tenim res a perdre, ans al contrari". Perquè, em volem dir, per exemple, quines polítiques "socials", fetes, això si, per governs esquerranosos que se'n omplen la boca, són aquestes en les quals les vídues catalanes cobren menys de 350 euros al mes, quan el salari mínim està a 600? Quina persona pot viure dignament amb 300 euros al mes?

Tot el que no sigui concentrar la nostra energia política en l'únic objectiu de l'ESTAT PROPI per la nostra Nació, és dispersar-la i malmetre-la; perquè tal i com deia el professor Muñoz Espinalt, els "ismes" no són res més que paranys del colonitzador.

Antoni Gomis 16-3-2008
vermelhet@hotmail.com – catalunyaestatpropi.blogspot.com

A tomb de la violència: arreles, conseqüències, etc.

1ª part: ARRELS.

NATURA HUMANA:

1) EGOISME, MALDAT.

“L’home modern és un ésser moll, sentimental, lasciu, violent i sense sentit moral, estètic ni religiós” (Alexis Carrel, 1873-1944, metge i escriptor francès).

“Qui pare ha per jutge, segur va a plet” (Refrany català, al “Tirant lo Blanc”, cap. 145, d’ençà 1460).

“Homo homini lupus / L’home és un llop per a l’home” (Thomas Hobbes, 1588-1679, filòsof i tractadista polític anglès).

“Hi ha un gran raig de violència en cada ésser humà. Si no és reconduïda i entesa, esclatarà en guerra o en bogeria” (Sam Peckinpah, 1925-1984, director de teatre i televisió nordamericà).

“La destructiva mà de l’home no serva res de la vida en la terra; mata per a alimentar-se, mata per a vestir-se, mata per a adornar-se, mata per a atacar, mata per a defensar-se, mata per a instruir-se, mata per a divertir-se, mata per matar” (Joseph de Maistre, 1753-1821, filòsof i diplomàtic francès).

“La manera més ràpida per fer callar algú que creu temir raó és penjar-lo. Els homes recorren a la parla únicament quan no tenen poder per a forçar la pròpia convicció sobre els altres” (Lin Iutang, 1895-1976, escriptora estadounidenca d’origen xinès).

“Guaità l’esquena dels qui l’envoltaven; hi havia sang fresca barrejada amb sang eixuta i quallada; veié també que dels muscles i dels colzes pareixien eixir-se’n els ossos nus. Amb esguard absent veié, a l’altre costat, una dona estesa amb les cames obertes; les seves parts privades estaven tacades amb una pomada mig grisenca mig groguenca i percebé una olor indescriptible que en devia provenir” (“*Roots/Arrels*”, 1976, novel·la sobre l’esclavisme, d’Alex Haley, escriptor afroamericà).

“En el moment en què un home reclama el dret de controlar la voluntat d’un altre home per la força física, ell és, anímicament un negrer” (Henry C. Wright, *The Liberator*, 7-4-1837).

“Qui adora la punta de les baionetes sols veu en la lluentor que té davant allò que ja està sentint en el cor. És l’avarícia i l’odi; és allò que li fa tremolar el llavi i aquell ull glaçat ple de malícia” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador estadounidenc).

“A la Bíblia la violència descriu principalment les accions d’autoritats injustes, com el rei, els sacerdots i els rics i aquells que oprimeixen els pobres. A la Bíblia la violència és conatural a la humanitat, una característica de la nostra rebel·lió contra Déu” (Chris Sugden).

2) IRA I FANATISME.

“L’home que actua amb violència admet el primer que les seves idees s’han fet fonedisses” (Proverbi xinès).

“La violència és por de les idees dels altres i poca fe en les pròpies” (Antonio Fraguas Forges, nat 1943, dibuixant humorístic progressista foraster).

“El fanatisme ve de la ignorància i produeix violència inútil” (Autocitació).

“Quan veig que algú s’ira, és que no té raó” (Gottfried Wilhelm von Leibniz, 1646-1716, filòsof alemany).

“En la violència ens oblidem de qui som” (Mary McCarthy, 1912-1989, escriptora nordamericana).

LA NOVIOLÈNCIA, SUPERIOR A LA LLEI HUMANA NATURAL.

“Homes i nacions es comporten sàviament una vegada han esgotat totes les altres alternatives” (Abba Eban, 1915-2002, Ministre d’Afers Exterior israelià).

“Pertot la vasta cúpula de natura de la vida regna una oberta violència, una mena de fúria prescriptiva que arma totes les criatures en un fat comú: tan aviat com marxem del regne inanimat trobem el decret de mort violenta inscrit en les mateixes fronteres de vida” (Joseph de Maistre, 1753-1821, filòsof i diplomàtic francès).

“La noviolència és la política del regne vegetal” (Herbert George Wells, 1866-1946, escriptor i historiador anglès).

“De vegades la noviolència requereix més militància que la violència” (Cesario Estrada Chávez [César Chavez], *1927, sindicalista hispà per la noviolència al sud d’Estats Units).

“Qualsevol ximple intel·ligent pot fer les coses més grans, més complexes i més violentes. És menester un toc de geni -i molt coratge- de moure’s en direcció contrària” (E. F. Schumacher, 1911-1977, economista alemany en Gran Bretanya).

“El noviolent és un cercador etern

de la veritat. Reconeix que el seu enemic pot tenir una part de la veritat i fins i tot la principal part i, doncs, ha menester de fer contínuament una anàlisi i una reflexió sobre les idees i la conducta pròpia i la de l’adversari. En canvi, el violent sobreestima la seva idea, la veu evident i considera que el contrari és el mal i que és menester eliminar-lo” (“*La No-violencia en Euskalherria: una esperança*”, d’Amics de l’Arca, grup cristià noviolent).

“La violència no desapareixerà mai mentre el món siga món: l’intel·lectual està destinat a ser-hi l’etern objector de consciència” (*Aforismes*, de Joan Fuster, Sueca, 1922-1992, assagista pan-català).

ORÍGEN, CAUSES DE LA VIOLÈNCIA:

1) PSICOLOGIA, ACTITUDS.

“Què es va trencar en un home per a dur-lo a matar un altre?” (Alan Stewart Paton, 1903-1988, escriptor sudafricà fundador i president del Liberal Party contrari a la segregació racial).

“Les coses correctes a fer són les que mantenen la nostra violència en suspens; les equivocades són les que li donen preeminència” (“*Calculant Déu*”, 2000, de Robert J. Sawyer, *1960).

“El problema d’aquesta ciutat és que hi ha més pistoles que cervells” (Hamphrey Bogart al film “*El somni etern*”, de la novel·la de Raymond Chandler).

“La violència domèstica i social comença generalment amb unes poques paraules d’enuig i uns pocs sentiments ferits desatesos, llavors l’enfrontament s’agreuja amb sentiments de traïció, de ràbia i de venjança. Els sentiments interiors de ràbia prompte cauen damunt tots els aspectes d’una societat. L’èmfasi social multiplica diàriament amb cada nou informe sobre problemes polítics, abusos a menors, drogadiccions, violència laboral, escolars amb armes de foc, manca d’habitatge, guerres ètniques o qualsevol altra crisi. La causa de l’arrel de molts d’aquests èmfasis socials és la violència interior creada per una comunicació disfuncional entre el cor i la ment. Quan la pressió social augmenta, ens trobem davant una tria: la retirada esporuguida i l’aïllament -enfadats i amargats-, intemptar d’ignorar-ho tot plegat, o responsabilitzar-nos de les nostres pròpies reaccions davant la pressió” (“*Freeze-Frame*”, del Doc Lew Childre, escriptor i psicòleg nordamericà).

“Sols els qui no tenen real fe viva en allò que proclamen poden insistir en la violència integrista per a imposar-ho. En el cas de les religions, els més integristes tendeixen a ser, paradoxalment, els menys creients segons la fe i els més *creients* segons el simple costum rutinari i de poder sociopolític, és a dir, segons les convencions purament humanes” “Amés mentida, més violència” (Autocitació).

“Res no és oblidat més lentament que una ofensa; i res, més ràpid que un favor” (Dr. Martin Luther King, Jr., 1929-1968, pastor baptista afroamericà, cap del moviment pels drets civils).

2) DES DEL CONSERVADURISME.

“Les opinions fundades en el prejudici sempre són sostingudes amb la major violència” (Francis Jeffrey, 1773-1850, jurista i crític escocès).

“Una societat de llanuts ha d’engendrar, amb el temps, un govern de llops” (Bertrand de Jouvenel, 1903-1987, economista i professor parisenc).

“Els pastors seran brutals mentre les ovelles sien estúpides” (E. Godin, 1856-?, poeta i periodista francès).

“¡La tierra para el que dispare primero!” “¡Que hablen las pistolas!” “¡Muera la razón, viva la muerte!” (Millan-Astray, Coronel en Jefe de la Legión durant la Guerra Civil).

“La intolerància pot ser definida aproximadament com la indignació dels homes que no tenen opinions” (Gilbert Keith Chesterton, 1874-1936, escriptor anglès catòlic i liberal).

“De la supremacia nacional a la difamació i al rebaixament de tot l’estranger no hi ha, en general, més que un pas, que en temps agitats la gent fa molt ràpidament” (Rudolf Rucker, 1873-1958, cap anarcosindicalista alemany).

“La fe és suficientment poderosa com per a immunitzar la gent contra tots els reclams de la pietat, el perdó, els sentiments humans decents. Fins i tot els immunitza contra la por, si honestament creuen que una mort de màrtir els enviarà directe al cel. Quina arma! La fe religiosa mereix un capítol propi en els annals de la tecnologia bèl·lica, en peus d’igualtat amb l’arc llarg, la cavalleria, el tanc i la bomba d’hidrogen” (“*The Selfish Gene*”, de Richard Dawkins, *1941, escriptor i zoològ britànic ateu nat a Nairobi).

“A causa de la meua participació en aquesta lluita per la llibertat del meu

poble, he tingut pocs dies de tranquil·litat. Vaig ser empresonat dotze vegades a Geòrgia i Alabama. Han col·locat bombes a ma casa en un parell d'ocasions. És estrany el dia en què ma família i jo no rebem qualque amenaça de mort...en certs moments...he estat temptat de desarmar-me en una vida més tranquil·la i serena. Però cada vegada que sorgia dita temptació, quelcom venia a reforçar la meua decisió. Aera sé que la càrrega del Senyor és lleugera, just quan assumim damunt de nosaltres aquest jou" (Dr. Martin Luther King, Jr., 1929-1968, pastor baptista afroamericà, cap del moviment no violent pels drets civils, assassinat).

"Hi ha hagut períodes de la història on els episodis de violència terrible arribaren tot just perquè la paraula violència mai no hi va ser emprada... La violència és amortallada en la justificació dels mites que presten legitimitat moral, i aquests mites mantenen la major part de la gent sense reconèixer què era la violència. Les persones que van cremar bruixes al l'estaca mai ni per un moment no van pensar que aquest acte d'ells fos cap violència; més aviat en van pensar com un acte segons els manaments de Déu. El mateix podem dir de la major part d'actes violents que els éssers humans sempre hem anat cometent" (Gil Bailie, autor catòlic nordamericà per la no violència).

3) DES DELS OPRIMITS.

"La violència és l'últim recurs de l'incompetent" (Isaac Asimov, 1920-1992, escriptor de ciència-ficció i polígraf humanista jueu, Salvor Hardin en la "Base").

"Tota violència, tot el que és trist i repel·leix, no és poder, sinó absència de poder" (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador estadunidenc).

"La Violència es materialitza a causa d'un poder superflu sinó a causa de la impotència" "Els actes de violència en la nostra societat són realitzats en gran part per aquells que tracten d'establir l'amor pròpia d'ells, per defensar la pròpia imatge, i per a demostrar que també importen" (Rollo May, 1909-1994, psicòleg estadunidenc).

"La gent no s'avergonyeix pas de les injúries que cometen, sinó de les que reben. Però per assolir que l'injuriador s'avergonyesca no hi ha cap altre mitjà que el de tornar-li el canvi" (Giacomo Leopardi, 1798-1837, escriptor romàntic italià).

"Quan els pacífics perden tota esperança, els violents troben motiu per a disparar" (Harold Wilson, *1916, polític anglès).

"Qui lluita amb monstres deu anar amb compte per temor a esdevenir ell mateix també un monstre" ("Més enllà del Bé i del Mal", de Friedrich Nietzsche, 1844-1900, filòsof alemany).

VIOLÈNCIA INSTITUCIONAL.

"El govern és una associació d'homes que exerceixen violència per damunt de tots els altres" (Lev Tolstoi, 1828-1910, autor rus no violent, cristià i socialitzant). "Tot govern es manté al poder per mitjà de la violència o amb l'amenaça de la violència" (Lev Nikolàievitx Tolstoi, declaracions a "The Manchester Guardian", el 9-2-1905).

"A la Bíblia la violència principalment descriu les accions d'autoritats injustes, com el rei, els sacerdots i els rics, i aquells que oprimeixen els pobres. A la Bíblia la violència és natural a la humanitat, una característica de la nostra rebel·lió contra Déu" (Chris Sugden).

"La història política és una enorme summa de violència massiva i de despeses d'immensos recursos amb el fi de tractar amb temors i esperances mífics" (Murray Jacob Edelman, escriptor britànic especialitzat a desemmascarar la farsa política).

"L'estatisme és la pretensió que va institucionalitzar que la coerció activa és justificada" (Bk Marcus, autor anarquista, a "Isn't Anarchism Unrealistic?")

"L'Estat és una relació de domini, sostinguda per mitjà de la violència legítima (ço és, considerada legítima), de l'home sobre l'home" (Max Weber, 1864-1920, sociòleg alemany).

"L'Estat anomena llei a la pròpia violència, però violència al crim individual" (Max Stirner [Johann Kaspar Schmidt], 1806-1856, escriptor i filòsof alemany).

"*Le he prometido en el lecho de muerte a mi padre que nunca se rompería España. Y te recuerdo que soy jefe de las fuerzas armadas*" (Avui, 8-1-04, Juan Carlos I a Pilar Rahola en rebre-la com a diputada d'ERC).

"Quant costa fer la metamorfosi de la maldat en rectitud? Un home no deu matar. Si ho fa, és un assassinat... Però un Estat o la nació poden matar tant com vulguin i no és pas assassinat. Llàvors és just, necessari, recomanable i correcte. Sols cal que es posin d'acord prou persones i la carnisseria de miríades d'éssers humans resulta perfectament innocent" ("The Non-Resistant", 5-2-1845, d'Adin Ballou Capron, 1803-1890, nordamericà fundador de la comunitat utopista de Hopedale).

"El Govern i l'Estat mai no poden ser perfectes perquè deuen la seva raó d'existir a la imperfecció de l'home i poden arribar a llur final, l'eliminació de l'impuls innat de l'home a la violència, sols recorrent a la violència, tot just la mateixa cosa que tenen l'obligació de prevenir" (Ludwig von Mises, 1881-1973, influent assatgista ucraïnès sobre temes sociopolítics i econòmics).

"La guerra és un acte de violència

la fita del qual és obligar l'enemic a realitzar la nostra voluntat" (Carl von Clausewitz, 1780-1831, historiador, general i tractadista prussià).

"La força no crea dret" (Blasi Pascal, 1623-1662, científic, savi i escriptor catòlicobíblic occità).

"No és cap prova conclusiva de la correcció d'una doctrina que els qui se li oposen utilitzin la policia, el botxí i la violència massiva per tal de combatre-la. Però és una prova del fet que aquests recursos per a l'opressió violenta estan en el subconscient (dels opressors violents) a causa d'estar convençuts de la inviabilitat de les pròpies doctrines" (Ludwig von Mises, 1881-1973, influent assatgista ucraïnès sobre temes sociopolítics i econòmics).

"Fer ús de la violència com a únic instrument de persuasió és, per tant, convidar i donar a entendre al descontent que la violenta l'única protesta efectiva" "La Violència no té cap sanció constitucional; i tots els governs des del principi s'hi han mogut en contra. Però quan les queixes s'amunteguen i la major part dels portaveus elegits representen el Poder, la violència pot ser l'única resposta efectiva" (William Orville Douglas, 1898-1980, alt càrrec de la Cort Suprema dels EEUU).

2ª part: CONSEQÜÈNCIES. L'ORDRE DE LES COSES.

"Sempre, en la política, la lenta tenacitat venç l'energia descontrolada; el pla meditat per damunt l'embranchada improvisada; el realisme sobre el romanticisme" (Stefan Zweig, *28.11.1881, Viena- +1943, Brasil, escriptor austriac).

"Tota violència desorganitzada és com un cec amb una pistola" ("Hot Day, hot night" / "Un cec amb una pistola", 1969, de Chester Himes, 1909-1984, escriptor afroamericà).

"La foscor no pot foragitar la foscor; només la llum pot fer-ho. L'odi no pot expulsar l'odi; només l'amor pot fer-ho. La malícia multiplica la malícia, la violència multiplica la violència, i la duresa multiplica la duresa en una espiral descendent de destrucció...La reacció en cadena del mal-l'odi que engendra odi, les guerres que produeixen més guerres -deu ser trencat, o serem enfonsats en el fosc abisme de l'anihilació (Dr. Martin Luther King, Jr., 1929-1968, pastor baptista afroamericà, cap del moviment pels drets civils).

"És lliçó eterna de la Història que una concepció ideològica recolzada en la paor no podrà mai ser reduïda per virtut de procediments legals de l'autoritat establerta, sinó únicament per obra d'una altra concepció ideològica nova i d'acció no menys audaç i resolta" "Qualsevol intent de combatre una

tendència ideològica per mitjà de la violència es troba condemnat al fracàs, a no ser que la lluita no hagi assumit el caràcter d'agressió en pro d'una nova concepció espiritual. Sols quan hi ha en brega dues ideologies pot el recurs de la força bruta, emprada persistentment i sense contemplacions, atènyer la decisió a favor de la part a la qual serveix" (Adolf Hitler, dictador terrorista, especialista en propaganda política, 1889-1945).

"La veritat és totalment interior. No cal cercar-la fora de nosaltres ni voler realitzar-la lluitant violentament contra enemics exteriors" "L'home qui tem la força bruta no ha arribat a conèixer-se a ell mateix" "És millor ser violent, si hi ha violència als nostres cors, que no pas posar-hi una capa de no violència per cobrir la impotència" (Mahatma Gandhi, 1869-1948, independentista i místic indi).

"Qui venç per la força no venç sinó una meitat del seu enemic" ("El Paradís Perdut", 1667, de John Milton, 1608-1674, poeta èpic anglès).

"La força tot ho conquesta, però les victòries que ateny són efímeres" (Abraham Lincoln, 1809-1865, estadista estadunidenc, president antiesclavista).

"La victòria aconseguida per la violència és equivalent a una derrota, perquè és momentània" ("Satyagraha Leaflet", nº 13, 3-5-1919, Gandhi, 1869-1948).

"Els qui fan la revolució pacífica impossible faran la revolució violenta inevitable" (John F. Kennedy, 1917-1963, president demòcrata dels EEUU, en un discurs en la Casa Blanca, 1962).

"Somie en serps, en serps de mar, en certa mar, ai, de serps somie jo. Llargues, transparents, i en llurs panxes duen el que puguin furtar a l'amor.

Ah, la mat i n'apareix una de major. Ah, amb molt més infern en digestió.

No cap en la seva boca, intempta d'engolir-me però s'atura amb un trèvol de la meua templa.

Trob que ha embogit; li don un colom perquè el mastegui i l'enverin del meu bé.

Ah, la mat i n'apareix una de major. Ah, amb molt més infern en digestió.

Aquesta per mi m'engul, i mentre pel seu esòfag passeig, vaig pensant en què vindrà ara.

Però es destrueix quan arrib al seu estòmec en plantejar-hi, amb un vers, una veritat.

Ah, la mat i n'apareix una de major. Ah, amb molt més infern en digestió"

("Sueño con Serpientes", Silvio Rodríguez, *1946, cantant cubà).

EFFECTES NEGATius DE LA VIOLÈNCIA.

“Res bo no ve mai de la violència” (Martí Luter, 1483-1546, teòleg alemany iniciador de la Reforma protestant).

“Si mates un assassí hi haurà dos assassins i després se’n venjarà el seu germà. És un encadenament infernal” (“*La No-violència en Euskalherria: una esperança*”, d’Amics de l’Arca, grup cristià noviolent).

“L’arcaisme (és)...una reversió de la mimesi de les personalitats creadores contemporànies devers una dels avantpassats de la tribu: és a dir, una caiguda del moviment dinàmic de la civilització a la condició estàtica on cap veure ara la humanitat primitiva (...), una d’aquelles temptatives d’interrompre forçadament un canvi (...). Semblantment podem definir el futurisme com al rebuig de tota mimesi (...). (Els uns i els altres), en cercar llurs opcions fàcils (...) queden condemnats al desenllaç violent, perquè intenten una fita contrària a l’ordre de la natura. La recerca de la vida interior, per dura que pugui ser, no constueix cap impossibilitat, però és intrínsecament impossible desfer-se del present cap al passat o cap al futur. Les utopies arcaiques i futuristes són literalment atopies: són enlloc. Aquestes dues coartades seductores són inabastables, i l’únic i segur efecte de llançar-s’hi és enterbolir aigües mitjançant una violència que no hi aporta cap solució...” (“Study of History”, Arnold Joseph Toynbee, 1889-1975, reformador i gran historiador anglès).

“A major violència, menys revolució” (Barthelemy De Ligt, anarcopacifista holandès).

“Faig objecció a la violència quan sembla obrar bé; aquest bé és sols temporal; el mal que infereix és permanent” (Mahatma Gandhi, 1869-1948, independentista i místic indi).

“En la mesura que mantens algú sotmès, alguna part teva ha de raure-hi per tenir-lo a sota, la qual cosa vol dir que no pots elevar-te com altrament sí podries” (Marian Anderson, 1897-1993, cantant afroamericana).

“El poder basat en la violència ningú no ha aconseguit de retenir-lo gaire temps; el moderat perdura; i com més alts la fortuna ha destacat i elevat els poders humans, tant més convé que es contingui el qui gaudeix d’aquesta felicitat i que tremoli davant la inseguretat de l’atzar” (Luci Anneu Sèneca, 4 a.C.-65, escriptor i filòsof estoic hispanoromà).

“La Violència inclús quan és justa, fa justícia injustament” (Thomas Carlyle, 1795-1881, historiador, crític i pensador social escocès).

“Una paraula fereix més profundament que una espasa” (Richard Burton).

“La violència crea més problemes socials que no en resol i, doncs, no duu mai a una pau permanent” (Dr. Martin Luther King, Jr., 1929-1968, pastor

baptista afroamericà).

“La perseverança preval per damunt la violència; i moltes coses que no poden ser vençudes quan van de la mà, es ren-deixen quan són preses a poc a poc” (“Alexandre-Vides paral·leles”, Plutarc, 46 ó 47-119 ó 120, escriptor grec).

“La violència és un desfogament i aprofundeix l’odi i els problemes més que no els soluciona al nivell que han de ser solucionats: la consciència de la gent i la justícia objectiva” (Autocitació).

“La degeneració ve darrere de tot sistema autocràtic basat en la violència, perquè la violència atreu inevitablement una moral inferior. El temps ha provat que il·lustres tirans són succeïts per pocavergonyes” (Albert Einstein, 1879-1955, físic i matemàtic juevoalemany nacionalitzat nordamericà).

“TRENCAVIDRISME: La gent corrent que veu violència en les manises retrau i no hi va. Per això la poli d’ocupació hi envia provocadors que trenquen cristalls i cremen contenidors. Tan difícil és d’entendre? La força de l’opinió pública unida és molt forta i important i és això el que volen matar amb la provocació. I amb l’ajut de cervells buits de l’extrema esquerra que els fan la feina bruta gratis” (Autocitació).

VÍCTIMES DE LA VIOLÈNCIA.

“La Violència no és divertida” (William Friedkin, *1939, Chicago, director de cinema).

(En la mort de quatre nines negres en un atemptat racista) “Llur mort ens diu que hem de menester de treballar apassionadament i sense descans...No són pas mortes debades. Déu sap extraure bé del mal. La Història ha demostrat repetidament que els patiments immescuts són redemptors. La sang innocent d’aquestes nenes pot ben bé ser la força redemptora que dugui claror en aquesta ciutat a les fosques” (Martin Luther King, Jr.).

“Què diria Déu si estimes sense l’església i sense la llei?. Déu, a qui ja et lliurares en comunió. Déu qui fa eternes les ànimes dels nins, que seran destrossats per les bombes i el napalm” (Silvio Rodríguez, cantautor contemporani de la Nova Trova Cubana).

“La violència sols afavoreix els que són més capaços de fer-la, és a dir, els Estats i la injustícia institucional. Per això els infiltrats i els idiotes sempre criden a la violència” (Autocitació).

CÀSTIG ALS VIOLENTS, CONSEQÜÈNCIES PER ALS VIOLENTS.

“Qui fereix amb ses armes els purs

i innocents, prest li vindrà qualche d’aquestes deu dissorts: paorosos dolors o xacres, pèrdua d’algun membre o greus malalties, o fins i tot bogeria, la pèrdua del cap, la pesecució del rei, paoroses acusacions, la pèrdua de possessions o familiars, o un foc davallat del cel que cremarà sa casa. I quan el malvat haurà deixat d’existir, reneixerà dins l’infern” (Del principal llibre sagrat budista, escrit en Pali, dit Dhammapada, La vida, 10:137-140).

“Els desvalguts celebraran de nou festes en honor del Senyor, els més pobres dels homes s’alegraran del Sant d’Israel. Serà la fi dels violents i escarnidors, seran exterminats els qui miren de fer mal” (Isaïes 29:19-20, profeta major, predicà cap a 740-680 a. C., probablement morí martiritzat pel rei Manasès).

“Si corres sempre endins

de la nit del teu odi,
cavall foll Sepharad,
el fuet i l’espasa
t’han de governar.

No pot escollir príncep qui vessa sang,
qui ha traït o roba

o qui no alça
a poc a poc el temple del seu treball.
Amb el foc primer cremes la llibertat.

Atansa’t a mirar-te
en aquest glaç,
aprèn el veritable
nom del teu mal:
en el rostre de l’ídol
t’has contemplat”

(“La Pell de Brau”, V, de Salvador Espriu, 1913-1986, poeta de la resistència catalana antifranquista).

“Hi ha una violència que allibera, i una violència que esclavitz; hi ha una violència que és moral i una violència que és immoral” (Benito Mussolini, 1883-1945, genocida feixista italià, morí penjat pel poble).

“Jesús li diu: Torna l’espasa a la beina, que tots els qui empunyen l’espasa, per l’espasa moriran” (Evangeli de Mateu 26:52, darrerries s. I).

“Qui a ferro mata a ferro mor” (Refrany) “Qui sembla vents, recull tempestats” “Si dones primer, rebràs després” (Refrany catalans).

“Aquestes delícies violentes tenen finals violents” (William Shakespeare, 1564-1616, el major dramaturg en llengua anglesa)

“El qui no vulgui que li facin mal, que no faci cap mal a ningú, perquè inevitablement d’una cosa se’n segueix una altra. En efecte, “allò mateix que un sembri és el que collirà” (Ga. 6:7)” (Marc l’Asceta, “200 cap. Sobre la llei espiritual”, cap. 116, s. V).

“Davallen a l’estany d’Estígia, marjal d’infecte tarquim, on Dante descobreix algunes ànimes nues que es copegen amb les mans, amb el cap, amb el pit i amb els peus, i s’arrenquen tot seguit la carn amb les dents. Són les ànimes

dels qui s’han deixat dominar per la ira” (L’infern a “*Divina Commedia*”, de Durante / Dante Alighieri, 1265-1321, poeta florentí).

3ª Part: REPTES I REMEIS A LA VIOLÈNCIA.

“En un món on el canvi és inevitable i continu, la necessitat d’aconseguir aquest canvi sense violència és essencial per a la supervivència” (Andrew Jackson Young, Jr., 1932, activista nordamericà pels drets civils i batle d’Atlanta).

“La meta principal del futur és parer la violència. El món hi és addicte” (Bill Cosby, *1937, actor i escriptor afroamericà).

“Si no podem pas per la raó, per la influència, per l’exemple, per l’esforç ardu, i pel sacrifici personal, reparar les àrees fosques de la civilització, certament no ho podem fer per la força” (1894, Auberon Herbert, 1838-1906, líder “voluntarista” –moviment filoanarquista- anglès).

“L’espiral de la violència sols és frenada pel miracle del perdó” (Joan Pau II, [Karol Józef Wojtyła], *1920, nacionalista polonès i integrista catòlic).

“És clar que la manera de guarir la societat de la seva violència... i manca d’amor és reemplaçar la piràmide de dominació amb el cercle de la igualtat i el respecte” (Manitonquat, anciana índia nordamericà de la Nació Wampanoag).

“La Noviolència significa evitar la violència física no sols externa sinó la violència també interna de l’esperit. No sols us negueu a disparar un home, ans us negueu a odiar-lo” (Dr. Martin Luther King, Jr., 1929-1968, pastor baptista afroamericà, cap del moviment pels drets civils).

“Hi ha un gran raig de violència en cada ésser humà. Si no és reconduïda i entesa, esclatarà en guerra o en bogeria” (Sam Peckinpah, 1925-1984, director de teatre i televisió nordamericà).

DEFENSA PRÒPIA, JUSTÍCIA.

“Així veiem al nostre cas els tres tipus de violència que, d’acord amb Helder Cámara, conformen l’espiral de violència:

1. La conjuntural, que propicia unes estructures injustes.

2. La popular, de resposta a aquesta injustícia;

3. La institucional, per a reprimir aqueixa resposta” (“*La No-violència en Euskalherria: una esperança*”, d’Amics de l’Arca, grup cristià noviolent).

“I segueisc practicant el bé fins on arriben les meves forces, la qual cosa inclou donar amor en moltes formes i

també fer justícia quan tinc oportunitat. En canvi, no he fet tot quant volia contra els criminals. I el que vull és que els inpedisquin de fer el mal, no els desig el pitjor, de manera que no els tinc odi. Però la única manera de detenir un criminal en acció és la violència, no n'hi ha cap altra" (Jerry ciberteòleg catòlic argentí).

"En el moment que algú amenaci qualsevol altre ésser humà innocent d'una manera que palesi una ignorància o una indiferència envers la igualtat fonamental en el dret a la supervivència, la criatura sota forma humana que actua així deurà ser tractada de la mateixa manera per cadascun i tots els altres éssers humans racionals: com a un animal ferèstec, intel·ligent, i, per tant, molt perillós, a fi de destruir-lo (si calgués) per tal de salvaguardar els altres" (Thomas L. Pangle, autor estadunidenc de filosofia política, explicant el punt de mira de John Locke).

"És preferible d'ésser violent, si hi ha violència en el cor, abans que no posar-hi una capa de no-violència per a cobrir la impotència" (Mahatma Gandhi, 1869-1948, independentista i místic indi).

"És una insensatesa considerar que teixir un pulóver per a qualque malfeiner sia una bona acció, mentre que l'intent dels generals alemanys per aturar la carnisseria de milions de víctimes innocents, en voler matar Hitler, ha de ser rebutjat com un assassinat" (Richard Wurmbrand, pastor jueume-siànic protestant de llengua alemanya, 1909-2001, màrtir a Romania, s. XX, on passà 14 anys en presons d'isolament i sota tortures).

"La violència és la meva última opció" (Chuck Norris, *1940, actor nord-americà).

"La violència no és sempre dolenta. Allò dolent és encarabassar-se per la violència" (Jim Morrison, 1943-1971, cantant nord-americà, el principal de "The Doors").

"Un crim és la infracció del(s) dret(s) d'uns altres homes per la força (o el frau). És només la iniciació de la força física contra uns altres -és a dir, el recurs a la violència- el que pot ser classificat com a crim en una societat lliure (com a distintiu d'una injustícia civil). Les idees, en una societat lliure, no són un crim -ni poden ser utilitzades com a justificació de cap crim" (Ayn Rand [Alissa Rosenbaum], 1905-1982, escriptor conservador russoestadunidenc).

CONTRA LA VIOLÈNCIA PER PRINCIPI.

"Si jo no puc tenir res a veure amb la violència organitzada del govern, encara molt menys tindrà a veure amb la desorganitzada violència del poble. Preferiria que entre ambdós m'aixafessin" "La veritat és totalment inte-

rior. No cal buscar-la fora de nosaltres ni voler realitzar-la lluitant amb violència amb enemics exteriors" (Mahatma Gandhi, 1869-1948, independentista i místic indi).

"No portaré cap fusell... Duré els vostres llibres, duré una torxa, duré una melodia, i seguiré duent això o allò cap ací i cap allà i sant tornem-hi, Cary Grant, cobra i porta'l, torna'm a la vella Virgínia, encara em faré l'hari-kiri si m'ensenyeu com es fa, però no duré cap fusell!" (Hawkeye, M*A*S*H, film i còmics, "Oficial del Dia").

"És l'acte que ensenya, no el nom que li donem. L'assassinat i la pena capital no són pas uns fets antagònics que s'anul·len entre si, sinó fets semblants generats des d'una mateixa categoria" ("Màximes per a Revolutionaris", George Bernard Shaw, 1856-1950, escriptor irlandès).

"Què diuen els nacionalistes sobre assassins que castiguen assassins i lladres que dicten sentència a saquejadors?" ("La Veu del Poeta", de Kahlil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

"El mal és que els polítics espanyols, de qualsevol partit que siguin i fins de qualsevol règim, sembla que vulguin demostrar-nos que no entenen el llenguatge de la raó i la força dels pactes, i que només són capaços de respectar un poble dominat si aquest prèviament els ha guanyat una guerra d'independència...No n'hi ha prou amb denunciar el terrorisme i la violència, si al mateix temps no es palesa un esforç sincer per donar oïda a les veus nacionalistes que s'expressen en un llenguatge pacífic" (Hilari Ragner, "El cristià Carrasco i Formiguera", 1989, sobre el patriota català afusellat per Franco, després d'haver-se exiliat a Euskadi per les amenaces de la FAI a Barcelona).

"No admet que la veritat estigui de part de qui crida més, i m'avergonyesc d'una institució que ha de menester de la força per a viure" (Rabindranath Tàgur, 1861-1941, filòsof i escriptor bengalí, convertit al cristianisme).

"Hom no va pel camí recte si decideix els afers amb violenta precipitació. Un savi considera amb calma què és correcte i què no, i planta cara als distints parers amb veritat, no-violència i pau. Aquest home és protegit per la veritat, i n'és protector. És recte i savi" (Dhammapada, La Rectitud, 19:256-257).

"Sorgeixen contra la violència armada les objeccions que en Gonzalo Arias resumeix en quatre punts: 1. Que té un caràcter numantí. 2. Amb resultats contraproduents. 3. Exclou arbitràriament uns altres recursos. 4. És una acció totalitària" ("La No-violencia en Euskalherria: una esperança", d'Amics de l'Arca, grup cristià no-violent).

"És una errada essencial de consi-

derar la violència com a una força" (Thomas Carlyle, 1795-1881, historiador, crític i pensador social escocès).

"A mesura que avança una discussió, retrocedeix la veritat" (Anònim).

"Pretendre solucionar complexos qüestions psicopolítiques amb simple violència com a primera opció és delirar cap a la desfeta" (Autocitació).

"La violència és innecessària i costosa. La pau és l'únic camí" (Julius Nyerere, 1922-1999, dirigent independentista africà i President de Tanzània).

"Desafiem la cultura de la violència quan nosaltres mateixos actuem en la certesa que aquesta violència ja no és acceptable, que és fatigant i caduca per molt que molta gent s'adhereixi a la caparruda creença que encara funciona i que encara és vàlida" (Gerard Vanderhaar, professor cristià d'Estudis per la Pau i membre del "M.K. Gandhi Institute for the Study of Nonviolence").

IRONIA SOBRE LA VIOLÈNCIA.

"El dret de bellugar els meus punys per on el nas de l'altre home comença" (Oliver Wendell Holmes, 1809-1894, escriptor estadunidenc).

"Sovint la llengua d'un home trenca el seu nas" (Seamus MacManus, 1869-1960, nacionalista i autor irlandès).

"Hi ha les coses més agradables a fer que calfar-se a colps entre dues persones" (Muhammad Ali, *1942, gran boxador afroamericà).

"El primer home a fer ús abusiu de l'idioma en comptes dels punys fou el fundador de la civilització" (Sigmund Freud, 1856-1939, psicòleg austríac jueu, fundador de la Psicoanàlisi).

"El sistema mètric no arrelà realment als Estats Units, a no ser que hi compton la popularitat creixent de la bala de nou mil·límetres" (Dave Barry, *1947, escriptor i humorista estadunidenc).

"La violència és tan americana com el pastís de cireres" (Stokely Carmichael, *1941, Trinidad, líder afroamericà de Harlem).

"Per què el sexe i la violència sempre van de la mà? Tinc por que, junts, acabin enterbolint les ments de la gent - sexei violència - fins que ja no els hi puguem separar. Esper escoltar que un locutor digui: "La multitud es descontrolà i la policia es va veure forçada a recórrer al sexe" (Dick Cavett, *1936, comediant estadunidenc).

"Per què discutir, si ho podem arreglar a hòsties?" (Dita irònica basca).

"Qui amb gossos va, a bordar aprèn" "Si dones primer, rebràs després" (Refrans catalans).

"La violència és el la rèplica aguda

de l'analfabet" (Alan Brien, *1912, escriptor britànic).

"Tothom s'aplegava al carrer per mirar el mort. Aquells ulls destil·laven una inexpressiva estupidesa alhora que eixa curiositat morbosa. Sempre resultava un espectacle de veure un home mort. Veure algun altre, allí mort, produïa una cosa semblant a una mena de seguretat. Generalment, els morts quasi sempre eren gent de color. Un mort que a més a més era blanc era quelcom major. Pagava la pena de llevar-se a qualsevol hora de la nit. Però ningú no demanà qui l'havia agavinetat... Tampoc el per què. Qui voldria demanar per quin atuell havien matat un blanc a Harlem i de nit? O per què. Mira-te'l, bonic. I dona gràcies que no hagi estat tu. Mira aquell fill de puta amb la gorja oberta. Ja saps què anava cercant" ("Un cec amb una pistola / Hot day, hot night", 1969, novel·la negra d'en Chester Himes).

"Per què maten a les persones que han matat unes altres persones? Per a demostrar que no devem matar a les persones?" (Maller).

"Jo no dic pas que tots nosaltres ens hem de portar malament, però sí que cal que sembli com si poguéssim" (George Orson Welles, 1915-1985, cineasta estadunidenc).

"No m'agrada gens recomanar les drogues, l'alcohol, la violència, o la bogeria a ningú, però és que tot plegat sempre ha treballat per a mi" (Hunter S. Thompson, *1939, escriptor, periodista i polític estadunidenc).

"No és la bala amb el meu nom el que em preocupa. És qui hi diu: Per a qui li correspongui" (Resident anònim de Belfast, citat al London Guardian, 1991).

"Si hi xucleu una mamella, la pel·lícula obté una qualificació R. Si talla la mamella amb una destrat serà PG" (Jack Nicholson, *1937, actor, escriptor i director estadunidenc).

"Si consideres que exposar els teus fills a la violència és un problema, a tot preu mantén-los lluny de la Bíblia" (Rev. Charles Henderson).

CLOENDA.

"M'agrada que un home somrigui quan lluita" (Winston Churchill, 1874-1965, estadista conservador anglès).

"Donem gràcies a Déu per viure en una edat en la qual, a més de la baioneta, compten unes altres coses" (Daniel Webster, autor cristià).

<http://wave.prohosting.com/~fortessa/index.htm>

Poesia

CLIMENT GARAU I SALVÀ

La lletra fosca

Una gent hi ha al món
Que ha estudiat lletra fosca,
Això els crea una norma,
Per dominar el contorn.
És com dur el pa al forn,
I dominar sa flamada,
Tens en compta sa girada,
Mirant els colors quins són.

Per això aquesta gent,
Que dins el món se formà,
Ells varen estudiar,
Tan estricte reglament.
Los donaven entenent,
A tota la gent fer por,
Si no feis lo que dic jo,
A tot mal tendreu present.

I tant de predicar-los,
Sa mateixa lletania,
Dins el cor los entraria,
Un dimoni furiós.
En misses i en sermons,
Lo mateix los explicaven,
A la gent acorvardaren,
Criant los més grans temors.

I la gent fanatitzada,
Va perdent tot el control,
A dins un ample redol,
Aquesta por ha entrada.
La seva vida han donada,
Per sa consigna seguir,
"A Al·là jo vull servir,
Ell en Cel a tots guarda.

Tres parts del món ja hi ha,
Que duen aquesta idea,
De la dreta i de l'esquerra,
En el món podeu trobar.
Punts claus en el món hi ha,

A on posen resistència,
Això duu a l'evidència,
A tot el món dominar.

Llavors ve el catolicisme,
Un programa mal entès,
No està gens clar d'on parteix,
La gran divina justícia,
Va posar en gran conflicte,
Quan Jesús vengué al món
El qui dominava l'entorn,
A la creu el penjaria.

Molt misteris crearien,
Escribes i fariseus,
De les mateixes arrels,
Es creà el cristianisme,
A Jesús se'l posarien,
Com a símbol respectat,
A Ell a la creu penjat,
Del mode que el matarien.

Fent honor en el Sant Pare,
Que en el Cel va vigilant,
Tot això ens van contant,
La gent que guarda sa guarda.
I na canviau de passa,
D'aquest programa que duis,
Viviú dins un món d'embulls,
Pesats per falsa balança.

Un fre en el gran progrés,
Han duit ses religions,
Els seus avanços, on son?

Los posen de manifest,
Presentant un home llest,
Ells passen lo sant rosari,
Mos donen molt de calvari
Per fer patir a la gent.

CEL RAS, CEL RAS

Cel ras, cel ras
La gent d'Elx mor vomitant sang
I els joves marxen a Oran
Cel ras, cel ras
Els treballadors no empren les mans
Perquè els empresaris son arrogants
Cel ras, cel ras
Els treballadors del poble marxen a Castelló
I els xiquets no saben ni escriure regueró
Cel ras, cel ras
L'eclipsi ha portat gent molt intel·lectual
Però el poble segueix sent ignorant
Cel ras, cel ras
Els Valencians d'Oran han tornat
Amb noms francesos i amb el canut buidat
Cel ras, cel ras
Els pobles de jovent s'han anat buidant
Perquè a la guerra de Cuba els han anat matant
Cel ras, cel ras
El poble d'Elx s'ha engrescat
Per l'arribada del rei de poca qualitat
Cel ras, cel ras
Europa ja era al davant
D'una Espanya de vividors i pobres ambulants
Cel ras, cel ras
Aquesta historia d'un mite veterà es repeteix sovint
Però la fantasia no es pot acabar establint
Cel ras, cel ras

Quin títol d'allò més encertat

Per explicar una historia oblidada dels Països Catalans

Dedicada al Víctor i la Mercè per escriure la joia de llibre "Cel Ras"

CLEAR SKY, CLEAR SKY

Clear sky, clear sky
The people of Elx die vomiting blood
And the youngsters migrate to Oran
Clear sky, clear sky
The workers do not use the hands
Because the employers are arrogant
Clear sky, clear sky
The workers of the village go in Castelló
And the children cannot write guttering
Clear sky, clear sky
The eclipse has brought very intellectual people
But the local people continue being ignorant
Clear sky, clear sky
The Valencians of Oran have come back
With French names and empty wallets
Clear sky, clear sky
The villages of Youngsters have been emptying
Because the war in Cuba has killed them
Clear sky, clear sky
The village of Elx is excited
For the arrival of a little quality King
Clear sky, clear sky
Europe was already in front
Of a Spain of unscrupulous /lazy and mobile poor people
Clear sky, clear sky
This chronicle of a veteran myth is repeated often
But the fantasy can not end up establishing
Clear sky, clear sky

Which most right title

To explain one forgotten chronicle of the Catalan Countries

*Dedicated to Victor and the Mercè to write the jewel of "Clear sky" book
Respectfully,*

Xavier Panades I Blas
55, Marksbury Road
Bedminster
Bristol BS3 5JY
England (EC)

<http://www.acs.bolton.ac.uk/~xp1pls/>

Salut

Les al·lèrgies i la primavera

Una al·lèrgia és una reacció desmesurada de defensa del nostre organisme contra un producte que, en principi, no és perjudicial per a la nostra salut. De reaccions al·lèrgiques n'hi ha de molts tipus, però les més freqüents en aquesta època de l'any són les anomenades al·lèrgies primaverals. Estan produïdes per contacte amb pol·len i, per la qual cosa la principal simptomatologia està centrada en les vies respiratòries i les conjuntives oculars, que són les mucoses que més directament contacten amb l'al·lèrgen.

La simptomatologia principal consisteix en picor d'ulls i llagimeig, picor de nas i emissió de mucositat aquosa, esternuts, i fins i tot simptomatologia asmàtica i febre. Per la banalitat d'aquests símptomes, és fàcil pensar en altres malalties com infeccions víriques respiratòries, constipats, etcètera. Per establir

li altera de forma important el ritme de vida. Aquesta no és una bona actitud, ja que l'al·lèrgia primaveral té tractament farmacològic efectiu, ben tolerat i, en general, poc agressiu. Hauria de tractar-se des del primer símptoma, per millorar la nostra qualitat de vida i evitar la presentació d'altres patologies que poden evolucionar de manera independent a la desaparició del pol·len.

Què és una reacció al·lèrgica?

Normalment, el nostre sistema immunològic reacciona davant d'agents invasors, com són les bacteries o els virus. A la majoria de les al·lèrgies, a més a més, el sistema immunològic reacciona davant una falsa alarma.

Quan una persona al·lèrgica entra en contacte amb l'al·lèrgen per primera vegada, el seu sistema immunològic tracta aquest element

com a invasor i es mobilitza per combatre'l. I ho fa creant gran quantitat d'un anticòs (proteïna que lluita contra la malaltia) anomenat immunoglobulina E, o IgE.

Cada anticòs IgE és específic d'un tipus d'al·lèrgen. En el cas del pol·len, cada anticòs és específic d'un tipus de pol·len.

Quan l'al·lèrgen troba el seu IgE específic, dona el senyal a la cèl·lula perquè alliberi poderoses substàncies inflamatòries, com la histamina. Aquestes substàncies químiques actuen a diferents parts del cos, com ara el sistema respiratori, i causen els símptomes descrits de les al·lèrgies.

A les persones que no són al·lèrgiques, la mucosa nasal expulsa les partícules estranyes al coll, on són empassades o expulsades per la tos.

Quan l'al·lèrgen és un aliment o un medicament, i es menja o s'injecta, o bé quan un insecte ens pica i ens inocula el verí, les substàncies passen a la sang i són transportades per la pell, on reaccionen amb els anticòs de l'al·lèrgia, cosa que fa que es dilatïn els vasos sanguinis; llavors, l'escapament del líquid a nivell local causa la formació de crostes, o bé inflor.

Una al·lèrgia és una reacció immunològica específica de l'organisme cap a una substància normalment inofensiva, que pot no afectar altres persones.

Les persones que pateixen al·lèrgies són sovint sensibles a més d'una substància.

Hi ha diferents al·lèrgies (rinitis al·lèrgica, urticària, èczemes...), i diversos factors que les provoquen:

- Pol·len
- Partícules de la pols
- Espores de les flors o dels fongs
- Determinats aliments
- Goma de làtex

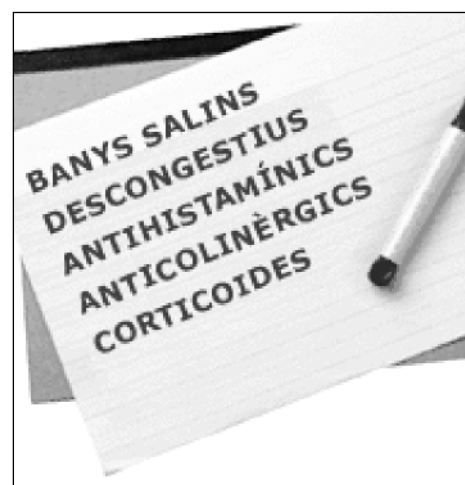

Verí dels insectes
Medicaments

Tractament

La farmàcia disposa actualment de molts principis actius per combatre les al·lèrgies, per tant, el paper del farmacèutic és molt important a l'hora de resoldre consultes dels afectats. El primer que cal tenir en compte són els mecanismes d'aparició.

Els tractaments més corrents són els següents:

La immunoteràpia (vacunació específica contra els al·lèrgens causants) no cura la malaltia, però en redueix el nombre de símptomes, i fa més fàcil el seu control.

Dr. L. Burgués
metge de capçalera

un tractament adequat, és fonamental determinar el diagnòstic correctament. L'al·lèrgia primaveral té una evolució una mica anàrquica, millora o empitjora de forma sobtada, amb relació a modificacions de la concentració de pol·len en l'ambient influïdes per canvis climàtics. En ocasions pot afavorir el desenvolupament d'altres malalties, bàsicament d'infeccions respiratòries, que requereixen tractament específic i seguiment.

El pacient amb al·lèrgies respiratòries lleus té tendència a no realitzar cap tipus de tractament fins que la simptomatologia

Refranys

Si camines per la foscor, no tindràs ombra. (kung-fu)

Val mes un instant de coneixement, que un instant de vida. (Pau Figuerola Amat)

Els amics no son els que tens sempre al costat, els amics son els que quan els necessites et fan costat.

Per "agost cada dia un most. (Gabriel Figuerola)

I get knocked down...but I get up again. You're never gonna keep me down (Chumbawumba)

Com més gran el cap, més gran el mal de cap. (Proverbi Serbi)

Todo lo que se ignora, se desprecia. (Antonio Machado)

A l'abril, / cada gota en val per mil.

Per Sant Martí / no va ni forn ni molí.

Al maig, / cada dia un raig.

Sant Isidre favater, / a robar faves qui no en té.

Pel juny / la falç al puny.

Per Santa Magdalena / l'avellana és plena.

P E T I T S A N U N C I S

BORSA
IMMOBILIÀRIA

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

VENC PIS A S'ARENAL. 180 m2. 5 habitacions, cuina menjador amb xemeneia, rebost, bany, dutxa, 30 m2. de terrassa. 240.000 . Tel. 971 662 498

TRASPÀS SABATERIA. Per 30.000 , al carrer d'Aragó de Ciutat. Lloguer 250 . Tel. 971 243 553 /615 016 870

IMMOBILIÀRIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiarbona.com.

SERVEIS
PROFESSIONALS

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

INTENSU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venta d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniandrover@gmail.com

RESTAURANT SES JARDINES. Cuina mallorquina. Plat del dia 8 . Festius a la carta. Carretera de Manacor km. 29320. Montuïri. Reservau al 971 644 101

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perel-

ló. Carrer Vicenç Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzinera. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CA NATERE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal. Avinguda Amèrica, 4 al costat de la benzinera. Tel. 971 266 745

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

MICOCINA. Cuines modernes i clàssiques. Brillants i mates. Postformades, laminades i de fusta en tots els models i colors. Antoni Noguera, 28. Ciutat. Tel. 971 421 540

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12 , festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURACIO DE MOBLES. Xavier Barceló. Carrer d'en Cerdà, 105 Mòbil 687 559 600 Porreres

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661

565 119

CA'S DENTISTA. Sant Martí, 2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirosello@terra.es LLubí

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6 , carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8 . Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristòfor, 26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

FONTANERIA BAIX DES COS. Energia solar, piscines, calefacció, instal·lacions de gas. Baix des Cos, 78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

SUBWAY URBAN WEAR. Roba i calçat esportiu juvenil. La Rambla, 44 A. Tel. 971 160 157 Campos

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km. 41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SATRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

GRUES MARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

CAN FESOL. Ferreteria, adrogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, joguets. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

CONSTRUCCIONS I FONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització, piscines, recs. Es Camp den Ventura, 2-A. Tel. 971 167 141 Calonge

INTERNETBALEARES Disseny i Tecnologia. Internet i Projectes Web, Disseny Corporatiu, Infografia Arquitectural, Protecció de Dades i Gestió de Calidad ISO. Telf: 971525465 – 658970701 – info@internetbalears.es – www.internetbalears.es

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. . Sondejós d'aigua garantida. Tel 620 632 714

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaimades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

NOU LLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent, 1-1 Tel. 666 588 405 Lluçmajor

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONSTOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTROESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn de pa, restaurant i bar. Menú a 7'50. Carrer de la Concepció, 16. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORES ISIS. Fertilitzadora, 2 Ciutat. Tel. 971 272 694

UPE SYSTEMS/GELE. Portes automàtiques i enrotllables. Porreres. Tels 607 362 516/ 902 200 940

MRT INFORMÀTICA. Sant Roc, 32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrt-informatica.com www.mrtinformatica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de Miquel Bover. Carrer Sala i Verd, 14 Porreres. Tel. 971 168 414

EXPERT J. GARCIA. Venta d'electrodomèstics. Instal·lacions elèctriques i fontaneria. Carretera Porreres-Montuïri K. 4'8. Tel. 677 449 608. Correu electrònic: garcia.v@wanadoo.es

INSTAL·LACIONSELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta, 10 Tel. 647 647 969 barcelobarcelo@terra.es

ELÈCTRICA RAVIMA. Major, 148 Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entrena. Instal·lador oficial i mantenidor. Arregla acumuladors. Carrer Major, 148 Porreres. Tel. 971 168 077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu, 3. Tel 971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel. 971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa, 20 Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIALLITERES. Crr. Porreres-Montuïri K. 1 Tel. 971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuïri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstalacions.com Porreres

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Llufs, 31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa, 27 Tel. 971 166 628-629 005 089 itgrimaltsl@hotmail.com www.itgrimaltsl.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiopràctica, osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició, homeopatia, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 – 971 647 603 Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla, 30 Tel. 649 031 287 – 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgaymorla.com www.gabrielgayamorla.com

FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció, aire condicionat, venta i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany, 40 Vilafranca Tel. 610 057 779 jofo-ba@terra.es

CAN BATXÀ Ferreria d'en Damià Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina, 29 Tel. 606 270 305 Porreres

COMUNICATS

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

BORSA DEL
MOTOR

Josep Vallespir i Gost, S.L. Exposició i venta, servei de mecànica. Venta de cotxes usats. Avinguda del Cid, 44. Carroceria i Pintura, carrer Sant Joan de la Creu, 65- Tel. 971 427 586. Mòbil 610 427 614 – SA RENALT SON FERRIOL

VENDES

VENC CURS COMPLET de Gestor immobiliari nou. 500 . Tel. 661 427 008

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI

CognomsTel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL, Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

Cuina

Arròs a la cassola

Dinar familiar popular de cada diumenge dels 50 i 60. És opinió general que la mare (cadascú la seva) feia el més bo.

Ingredients:

Una mica de carn (pollastre, conill, guatlles, porc, etc.), una mica de marisc (llagostins, gambes, escamarlans, galeres, musclos, cloïsses, etc.), calamars, sípia, arròs, ceba, tomàquet madur, mongetes tendres, pèsols, safrà, pebre negre, sal, oli i aigua.

Preparació:

Es posa a bullir l'aigua, a raó de tres volums per un d'arròs, i una mica més. En una cassola, amb un raig d'oli i un pessic de sal, es posa la carn a fregir, de manera progressiva, començant pel que costi més de fer ros. Quan estigui mig fregit, s'hi afegeixen els crustacis. Un cop tot sigui bastant ros, s'hi tira la ceba, ben picada, i es deixa fer rossa, també. Llavors, s'hi afegeix el tomàquet, les mongetes tendres, els pèsols, el calamars, la sípia i una mica de sal.

Quan el tomàquet sigui cuit, s'hi afegeix l'arròs i es deixa sofregir una mica, per a què els grans no s'enganxin, un cop bullits. Després, s'hi tira l'aigua, el safrà, pebre negre i sal. Es deixa coure, durant divuit minuts, remenant de tant en tant, per a què no s'agafi. S'apaga el foc i es deixa reposar, tapat, un parell de minuts.

Sopes seques d'estiu

També, com les sopes de matances.

Ingredients:

Pa moreno mallorquí, per a sopes, llescat ben prim i sec, alls, ceba, tomàquet, pebrot verd tendre, julivert, patates, oli, sal, pebre vermell. S'acompanyen amb olives trencades, tàperes i bitxo envinagrat.

Preparació:

En una cassola amb oli, es sofregeix la ceba, tallada pel llarg, els alls esclafats, uns quants tomàquets i els pebrots, tallats a daus grossos i el julivert picat. Quan tot és sofregit, s'hi posa una mica d'aigua. Quan arrenca el bull, s'hi posa la patata, també tallada a daus i es deixa coure. Es treu la verdura de l'olla, s'hi posen les sopes i es torna a posar la verdura damunt. Es deixen reposar i es treu l'excés de brou, si n'hi ha. S'hi escampa una mica de pebre vermell per sobre. Es serveix amb els acompanyaments.

Farro

Sopa quasi oblidada. Plat de quan es passava fam, que és boníssim (una cosa és ser pobre i una altra és ser ruc).

Ingredients:

Farro (blat de moro groc, molt gros; dit "polenta" pels italians, que anomenen "farro" l'ordi pelat), cansalada viada, oli, sal i aigua.

Preparació:

Si el farro porta pellofa, es remulla per separar-la, ja que sura. Es posa l'aigua a bullir en una olla i, quan bull, s'hi tira el farro, en cascada per a què no s'agrumolli, a raó de set cullerades per litre d'aigua. Es remena bé, s'hi tira la sal i es deixa bullir mitja hora, donant-li una remenada de tant en tant.

Mentre, en una paella, es fregeix la cansalada, tallada a daus petits, amb una mica d'oli, fins que sigui rossa. Llavors es reserva la cansalada i es tira l'oli a l'olla. Quan es serveix, es posa la cansalada al damunt.

Orada a la sal

Ingredients:

Una bona orada i força sal granada.

Preparació:

S'escalfa el forn a 200°C. Es treu la moca al peix i s'esbandeix a raig d'aixeta, sencer (amb cap i tot) i sense escatar-lo.

Sobre una plata que pugui anar al forn, es posa capa de sal granada d'uns 3 cm. de gruix. Sobre la sal, s'hi posa el peix i es tapa amb més sal (una capa del mateix gruix, aproximadament). S'enforna i es deixa coure, fins que la sal es comenci a esquerdar. Llavors es treu i es trenca la capa de sal amb el caire d'una cullera. Se li treu la sal i la pell, procurant que no vagi sal a la carn de l'animal i es desmunta. Es serveix el tall i es deixen a la plata la sal, la pell i les espines.

El confitat

40 minuts d'elaboració, més dos dies de repòs i a més a més el temps de secat.

Ingredients: Per a un tupí: 1 llong de porc sencer, les costelles del porc, botifarres crues, llard, oli i sal

Saleu una mica el llong i les costelles i a continuació deixeu-ho reposar uns dies, per tal que treguin tota l'aigua i tota la sang.

Pengeu les botifarres en un lloc sec i deixeu-les uns dies perquè es vagin assecant.

El dia que vulgueu preparar el tupí, cal tallar totes les carns a trossos de ració i en una cassola ofegarles amb meitat d'oli i meitat de llard, o fins i tot amb una mica més de llard que no pas d'oli. No han de fer-se mai amb una sola classe de greix.

El punt de fregir de la carn és molt important, ja que ha d'estar cuita i sense cap gota de sang a dintre, per evitar que es pugui podrir i, alhora, tampoc no ha de permetre's que es ressequi gaire perquè aleshores podria resultar estel·losa.

Cuita la carn, poseu tots els trossos a dintre del tupí de terrissa, o bé a dintre de pots de vidre de boca ampla i, quan ja s'hagi refredat l'oli de la paella, tireu-lo per sobre de la carn.

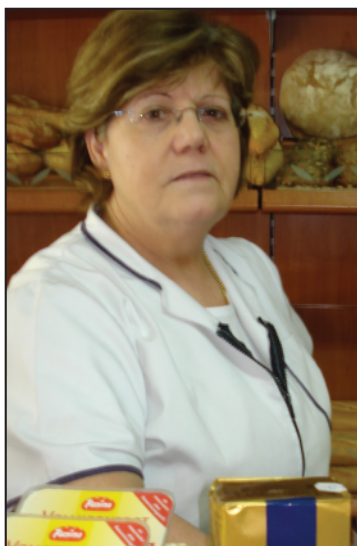
Poc a poc anirà fent-se una capa de greix groguenc que aïlli la carn de l'aire i evita la putrefacció. Aquest tupí era molt preuat i es prenia en quantitats reduïdes per prolongar-ne la durada.

No s'han d'emprar estris de metall, sinó una cullera de fusta.

PEGUERA

Fa un any que en Francesc Rivera regenta la Carnisseria Rivera a l'Avinguda Sabina, 2 local, 4 de Peguera. Tel. 971 687 773

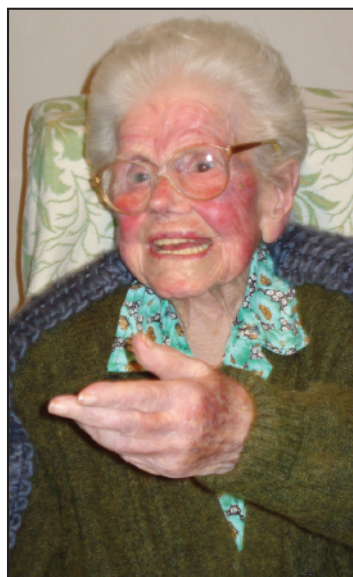

Fa un any que n' Ana Marcos regenta el Forn Pastisseria ANA a l'Avinguda Sabina, 2, local 2 de Peguera. Tel. 971 687 505

Fa 18 mesos que na Kirsty Wates regenta el Restaurant Indi IVORY TUSK a l'Avinguda Peguera, 30-1. Se menja a la carta per uns 10 euróns. Tel. 971 696 102

SANT JOAN

Na Margalida Mates i Gaià va néixer el primer d'abril de 1907 a Sant Joan de manera que ha complit els 101 anys. Viu al carrer Bellavista 42, és veïna de la redacció de l'Estel. Na Margalida és del mateix any que ma mare, na Francesca Florit i Bauçà, que va morir als 86 anys. Produeix una certa melangia el pensar que ma mare podria viure i gaudir de bona salut, com en gaudeix la nostra veïna.

Acudits

Era una noia que tenia un lloro i el va portar a batejar. Va agafar un taxi i el taxista era molt groller. plovia i el taxista va dir: Ai cullons com plou, i la mestressa del lloro li va dir: no digui això que el meu lloro s'ho aprendrà. Llavors hi havia una vaca al mig de la carretera i el taxista va dir: com aquesta vaca no surti li fotré una potada als cullons que quedarà morta. la senyora li diu: no digui això que el lloro s'ho aprendrà. Llavors passen 3 oques per la carretera i

el taxista diu: mira les tres putes com corren. i la senyora diu: no digui això que el lloro s'ho aprendrà. En el moment del bateig tiren aigua a sobre del lloro i ell diu: ai collons com plou. el capella es desmaia en sentir-ho i el lloro diu: com no surti d'aquí li donaré una potada als collons que quedarà mort. Llavors venen tres monges a ajudar al capella i el lloro diu: mira les tres putes com corren

Hem que es rentin les dents els pingüins? amb licor del polo

Acudits

Perquè els del poble de Lepe les ambulàncies porten una banyera al sostre? Perquè s'hi banyi la sirena

Són tres, un xinès un castellà i un català. Un fantasma els diu tireu-vos d'aquest gratacels i us convertireu en ou ferrat. Va el xinès i es converteix en ou ferrat, el castellà també. Va el català i no s'hi converteix, i el fantasma li pregunta perquè, el català respon: Es que m'he deixat els ous a dalt.

Dos senyors grans estan passejant i es troben una caca: un diu es caca o xocolata, l'altre diu no ho se, provem-la diu l'altre. D'acord. Es xocolata, no caca, xocolata, caca, xocolata, caca. se l'acaben i un diu: Be, afortunadament no l'hem trepitjat

Un cuc va pel carrer i veu un plat d'espaguetis i diu: quanta gent que hi ha

Hi havia una mare i un fill mosca. I el fill li pregunta a la mare. Puc anar al teatre? i la mare li diu : si però ves amb comte amb els aplaudiments

Un automobilista aparca davant d'un edifici oficial i un bidell se li acosta:

- Ho sento, no pot aparcar davant d'aquest edifici, avui hi ha consell de ministres
- No es preocupi, el cotxe porta antirroboratori

Diu un fals tòpic que els mexicans son la gent més gandula del món. Era un mexicà tombat al llit (poseu-hi veu):

- Lupita, porta'm la pomada de les aranyes.
- Ja te'n ha picat una?
- No, però ja baixa.

Tres vells que viuen en una residència parlen entre ells:

- Jo, quan m'aixeco, la primera cosa que faig, és anar a fer pipí.
- Doncs jo, quan m'aixeco, el primer que faig, és fer caca.
- Jo, la primera cosa que faig és fer pipí i caca. Després, m'aixeco.

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça.....

C.P. Població

C.I.F..... Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)